

TA DLOUHÁ VLNA ZA KÝLEM...

Pavel Kohout

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Ta dlouhá vlna za kýlem...

Pavel Kohout

Znění tohoto textu vychází z díla [Ta dlouhá vlna za kýlem...](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Paseka v Praze a Litomyšli v roce 2000. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Pavel Kohout: Ta dlouhá vlna za kýlem...), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 24. 4. 2020.

OBSAH

Kapitola první	6
Kapitola druhá	9
Kapitola třetí	14
Kapitola čtvrtá	18
Kapitola pátá	24
Kapitola šestá	29
Kapitola sedmá	34
Kapitola osmá	40
Kapitola devátá	46
Kapitola desátá	52
Kapitola jedenáctá	58
Kapitola dvanáctá	64
Kapitola třináctá	71
Kapitola čtrnáctá	76
Kapitola patnáctá	82
Kapitola šestnáctá	86
Kapitola sedmnáctá	92
Kapitola osmnáctá	108
Kapitola devatenáctá	120
Kapitola dvacátá	135
Kapitola jednadvacátá	142
Kapitola dvaadvacátá	149
Kapitola třiadvacátá	178
Kapitola čtyřiadvacátá	186
Kapitola pětadvacátá	200
Kapitola šestadvacátá	206
Kapitola sedmadvacátá	215
Kapitola poslední	232

Kapitola první

Oba páry dojely otřískanými letištními taxíky ke kotvišti luxusního výletního křižníku M/S Harmonie v tak těsném sledu, že se zdály patřit k sobě. Ten dojem vznikl tím, uvědomil si hlavní lodní účetní Carlo Zeppelini až po katastrofě, že každá z dvojic byla opačným způsobem v nepořádku.

Ta „veselá vdova“, jak nazýval stařeny kroužící kolem světa v nejdražších apartmá nejlepších lodí, kde se za prachy konečně zesnulých manželů křísily každá po svém z půlstoleté nudy, už na dálku překypovala vražednou vitalitou. Kämmererka! došlo mu, to musí být ona!

Stávalo se málokdy, že rejdařství přifaxovalo k obvyklým údajům o délce pobytu a lodní třídě nových cestujících také „návod k zacházení“. Tentokrát obsahoval výstrahu, že paní Margareta Kämmerer, vdova po tycoonovi jihoněmeckých vápenek a betonárek, ztropila za poslední tři roky scény na všech plavidlech, s nimiž křižovala teplá moře. Vzdor tuhému boji o trh si podobná varování vyměňovali tajně i nejúpornější konkurenti.

Provázela ji pověst neskutečné štouralky, jejíž lodní pasáže dřív či později vrcholily třeskutým konfliktem s velením nebo posádkou. Branže se dělila na ty, co ji už měli za sebou, a ty, které ještě čekala. Že ji společně neprohlásili za nežádoucí osobu, mělo prostý důvod.

Strávila na palubách nejméně tři měsíce v roce, dávajíc přednost právě méně žádaným, jako většina milionárek posedlých šetrností. O to významněji vylepšovala mimo sezóny obrat společností, její Ne! by je stálo pokaždé až padesát tisíc marek. Prodejní oddělení živila ve svých kapitánech naději, že se „krach-baba“, jak ji kdosi označil, vrátí z poslední německé lodi na palubu první, kde už na svůj výstup zapomněla, a nepřeběhne ke Skandinávcům, Italům nebo dokonce k amíkům.

Carlo, najímající pro servis i do kuchyně převážně krajany z rodné Sicílie, se sám dávno považoval spíš za Němce.

Čelní apartmá pod promenádní palubou, dlouhé týdny neprodané, dal smýčít několik dnů, a podobně i kajutu pro jednu osobu, uvedenou v ceníku na předposledním místě jakožto nejlacinější vnější, kterou Kämmererka doobjednala dodatečně.

Tou osobou se teď ukázal být urostlý a ramenatý mladík něco přes dvacet, který vyrazil z nájemního vozu, aby jí na druhé straně úslužně otevřel dveře a nabídl rámě k přechodu lodního můstku. Gigolo! zhodnotil ho Carlo, vyrážejí jim naproti. Bude se baba kvůli němu mírnit, anebo se naopak před ním vytahovat? Než to stačil zvážit, zahlédl vystupovat z následného taxi druhý nerovný pár.

Starší z dvojice byl pro změnu muž, jemuž mohlo být pětadesát jako osmdesát. I on byl vysoký, ale současně asketicky štíhlý, pokud to nebyl důsledek viditelného hendikepu: těžce se opíral o dvě hole. Z auta mu je podala oslnivě krásná mladá žena, kterou hlavní účetní odhadl nejvýš na třicet.

Zase ho jednou bodla závist, že on sám, ač na něm proslulá M/S Harmonie visí víc než na celém kapitánském můstku, nebude moci své Róze zdejší přepych nikdy poskytnout. Jeho rejdař jako všichni ostatní nezaměstnával manžele, ale navíc jim nepovoloval ani zlevněné cesty, aby to nerozptylovalo partnera ve službě.

Jenom prachy, nic než dlouhé peníze mohou přece tak skvostné samici vyvážit scvrklou kůži mrzáka! V rychlé chůzi zkušeně nahlédl do seznamu nových pasažérů, kteří se už vesměs nalodili. Zbývala poslední dvojka: prof. Martin Burian a paní Silvia Burian, oba Švýcaři. Čím je ten chlap a jakou vyloupil banku, že si ho taková tygřice, hotová dona fatale! byla dokonce ochotna vzít??

Ale to už stál před ohlášeným postrachem numero uno a vysekl mu hlubokou úklonu, užívaje podle předpisu uvítací formule v angličtině.

– Good morning, madam, you are welcome on behalf of captain Heinrich von Wiederbornen. My name is Carlo Zeppelini, I am the chief cashier here and wish you a pleasant journey...

– Doufám, odtušila německy, jako by ho tím vyzývala na souboj volbou zbraní, – že bude příjemná i pro vás.

Dio mio! zaúpěl zbožný křesťan v něm, i ty, carissima Rosa, přidal se ohnivě milující manžel, stůjte při mně příštích osmadvacet dní!

Netušil, že jeho křížová cesta skončí už pátého dne křížové plavby, za okolností, které ho poznamenají natrvalo.

Kapitola druhá

Co ho čeká příští čtyři neděle, okusil Siegfried Gross už ve Frankfurtu, kde podle instrukce čekal v místě označeném jako MEETING POINT. Po hodině věděl, že mohl doma klidně dospat a přiletět pozdějším strojem. Za další půlhodinu zvažoval, zda se na tuhle divnou akci, která mu vzdor všem výhodám od začátku nevoněla, nevykašlat a nevrátit se do Berlína.

Pak se však přihnal určitený muž, aby mu oznámil, že ho už devadesát minut marně vyvolává letištním rozhlasem, který Siegfried popravdě nikdy nevnímal. Byl to sám ředitel jedné z holdingových společností Kämmerer Beton AG ve Frankfurtu, jemuž majitelka uložila, aby osobně vysvětlil i omluvil její opožděný odjezd z Mnichova, způsobený neodkladným jednáním.

Dal Siegfriedovi letenku i voucher do nejlepšího letištního restaurantu s možností neomezené konzumace, marně se znovu a znovu snažil nést mu jeho objemný sportovní vak a nedal se odehnat, dokud nedohlédl na průběh banální procedury zvané check-in. Když postřehl Siegfriedovu stupňující se rozmrzelost, dorazil to poddanskou omluvou.

– Paní Kämmerer mi dala přesné pokyny. Je zvyklá, že se stejně přesně plní. Už tak se bude zlobit pro mé zpoždění...

Na jídlo skutečně nezbyl čas. Dal poukázku balkánsky vyhlížejšímu otrhanci, který se hrabal v odpadkovém koši, a škodolibě si představil jeho vstup do vznešeného kulinářského templu. Načež si pomyslel, že ten vyzáblec je možná fixer, a zamrazilo ho. Harry, Harry, škoda, škoda...!

V čekárně před nástupním „rukávem“ svou příští společnici nespatriil, na vpuštění do letadla tu čekalo mračno lidí. Trupem byl prohnán až skoro nakonec, navíc k nejútulnějšímu místu na

vnitřním z prostředních sedadel. Když byla obě sousední obsazena a on marně hledal prostor pro své lokty, došlo mu, že mecenáška Margareta cestuje v přední extratřídě. Bylo to logické, ale naštvala ho už podruhé tou neomalenou formou.

Musel se opravit: zavinil si vlastní nevšímavostí, že prošvihl půlkilový T-bone, který miloval nade vše. Ale i zdánlivé druhé faux-pas se mělo záhy projevit jako jeho omyl. Těsně před startem ho vyzvala letuška, aby si vzal z police svou bundu a následoval ji. V závěsu za ní minul desítky narvaných řad, prošel nástupním prostorem a pak dveřmi s tabulkou SENATOR CLUB. Luxusní kabina s tuctem širokých fotelů byla poloprázdná.

– Tady! zavelel jasný hlas.

Neviděla dozadu, a přesto zvedla ruku nad vysoké opěradlo sedadla, aby ho navigovala. Na pětasedmdesát rozhodně nevypadala. I její kůže se zdála lnout k ruce a k obličejí s přirozenou pružností, bez liftingu. A zaostřené oči sotva potřebovaly brýle.

– Vypadáš líp než na fotkách! vybafla, jako by ho vyzývala, aby to dal hned do pořádku.

Rozpačitě pokrčil rameny, ale pak už se dočkal pevného stisku baculaté ruky a nečekaně srdečného úsměvu.

Pokynula ke křeslu vedle sebe, a on bezděky pohlédl na letušku, která zřejmě čekala, aby ho zas odvedla zpět, tak proč si měl, ksakru, brát s sebou bundu? aby mu ji tam zatím nešlohlí?

– Co chceš pít? uslyšel. – Posad' se!

Všiml si, že má v držáku na opěradle jakýsi drink. Sám neměl nápad.

– Taky manhattan! rozhodla za něho a opakovala, – no sedni si přece, chceš tu do zítřka stát jako v tramvaji?

Stewardka už spěchala splnit objednávku.

– Mám pár akcií téhle aerolinky, vysvětlila mu sedící, – nebudu vyhazovat majlant i za doprovod, když vím, že tu vždycky mají volno!

Pak už jen zodpovídal veletucty otázek o svém životě i o berlínské rodině, které vypalovala v salvách, vyžadujíc co nejúplnější informaci. Po pěti hodinách a pěti manhattanech dohonili noc, ale její pozornost neochabovala, dokud náhle neusnul.

Když otevřel oči, jak ho do nosu udeřila vůně kávy, byl zas den a on se dozvěděl, že sousedka končí oběd.

– Zhasls mi vprostřed věty, oznámila mu věcně. – Než ti donesou jídlo, dopověz aspoň tu hroznou historii.

Musela mu připomenout, že naposled podrobně líčil tu dobu s chudákem Harrym, ačkoli se zařekl na ni i jen pomyslet. Ano, donutila ho otevřít v sobě zásuvky, které jednou provždy zamkl, ale kupodivu ho to nenaštvalo, spíš pocítil úlevu, jako by od něho ten hnusný příběh teprv teď odpadal a rozplýval se v brázdě kondenzovaného vzduchu orané boeingem.

V Tapeete přistáli k večeru a ona byla čerstvá jako včera ve Frankfurtu, doufal, že si zdřímla, když spal, jinak by se jí snad měl začít bát. Tím spíš, že mezitím zažil, jak vrátila tousty, které se jí zdály bledé, čaj, protože nebyl vřelý, a poslední manhattan, podle ní ostudně slabý. Ačkoli nikdy nezvýšila hlas, postačil tón, aby se náprava udála v poklusu.

Na letišti odmítla první taxi jako špinavé, druhé, protože nedovíratelné okénko rušilo klimatizaci, a třetí, že jí přišel špinavý šofér. Se čtvrtým řidičem nejdřív marně jednala jazykem, ve kterém Siegfried až po chvíli objevil němčinu s anglickým přízvukem. Nabídl se jako tlumočník a zažil, že ta multimilionářka smlouvala o jízdné, jako by jí chybělo na chleba.

Nebyla s cenou spokojena ani pak a cestou ukřivděně nabádala Siegfrieda, aby se měl v celém Tichomoří na pozoru před každým z těch usměvavých prcků, kteří nejsou než plemeno zlodějů.

– Jak tě pozoruju, skončila s patrným opovržením, – patříš k těm, co věří v rovnost ras. Myslím, že tě z toho tady vyléčí.

Pak jí tedy raději zamlčel, že mezitím přehlédla odjezd autobusů, které dopravovaly cestující do přístavu bezpochyby zdarma.

Litanii vystřídal tropický liják, který měl náběh k potopě světa, ale za jehož vodní oponou se záhy objevila oslnivá scenérie barvami hýřící přírody. Ta tvrdá žena vzala znenadání Siegfrieda měkce za ruku.

– Jsem ráda, že budeš se mnou. Křížová plavba je skvělý zážitek, ale už mi u ní chyběl chlap.

Cítil, jak mu ruka v její tuhne, ale netroufal si ji vyprostit po všechny zbylé minuty, kdy jeho sousedka nezvykle mlčela a nezdálo se ani, že vnímá krajinu. Jako by odešla do sebe, ponechavši světu právě jen tu ruku pevně držící jeho.

Byl rád, když ji směl vyprostit, aby pomohl Margaretě vystoupit, a pásl se na nervozitě lodního důstojníka s řeckořímskou vizáží, který se usilovně vlísal do její přízně. Ví o ní, pochopil Siegfried. Ačkoli, jak mu řekla, se na téhle lodi dosud neplavila, zřejmě sem zalehly varovné signály z ostatních.

Provázel dočasnou velitelku až do jejího apartmá, muselo stát nekřesťanské prachy! tam ho milostivě propustila.

– Ubytuj se, Siegfriede. Až se dám dohromady, přijdu se podívat na tvou kabinu. Doufám, že jste mu ji vycídili, jako bych v ní spala já!

To platilo stevardovi, který je doprovázel a mohl se rovněž samou zdvořilostí přetrhnout.

– Si, signora! ujelo mu teď dokonce v rodné řeči.

Překvapen tou pozorností, čekal Siegfried už jen na svůj bágl.

Setkal se přitom s jejím tázavým pohledem a přišlo mu, že by měl učinit, čemu se dosud dokázal vyhnout: konečně jí taky tyknout.

– Děkuju ti... řekl.

– Za málo.

Už zas chladně, jako by tu nebyl, se obrátila ke stevardovi, dirigujícímu teď lodníka s vozíkem plným kožených kufrů.

– Je tu sejf?

– Yes, madam, přešel do palubního jazyka, – ve skříni, stačí vytukat šestimístný kód.

Co mě tu čeká? přemítal Siegfried. Trapas až na půdu? Nebetyčná otrava? Nebo snad plánuje ta betonová královna mé čtyřnedělní otroctví?

Nemohl tušit, že za necelý týden poletí zpátky do Berlína s největší lekcí, jakou mu uštědřil jeho už tak pohnutý život.

Kapitola třetí

Když vystoupila z klimatizovaného trupu, v němž se dlouhé hodiny choulila do tenké deky, a nalehla na ni pevná stěna vlhkého vedra, po jakém toužila celý život, udeřilo ji současně její zoufalství ještě brutálněji než předtím v Evropě.

Vzápětí si připomněla, proč sem doletěla, a hned se do ní vrátila tupá netečnost, kterou nazývala lokálním umrtvením duše. Chytila se pevně obou madel strmých schůdků, aby její společník, který i zde odmítl rozkládací vozík, v nejhorším našel záchranu na jejích zádech.

Profesor Burian však absolvoval sestup s pověstnou bravurou, s níž snášel svou plíživě postupující nemoc už tolik let. Dole se na ni pyšně usmál a dokázal dokonce, že to opětovala.

Půlhodinový přejezd do přístavu neabsolvovali jedním z přistavených autokarů, ale zrasovaným taxíkem, kam se však profesor mohl složit v klidu, nerušen útrpnými či naopak netrpělivými pohledy. Cesta se proměnila v přehlídku tropické flóry, která pokračovala na šíjích a ve vlasech domorodých žen: zdálo se, že jedou obrovským otevřeným muzeem Paula Gauguina. Jako by existovala i mimo sebe, vnímala Sylva, že se v ní vzdor všemu znovu ozývá nadšení, s nímž před půl rokem tenhle výlet do ráje přivítala; odplavila je pak brzo vlna hořkosti, když zjistila, že to byl od prvopočátku klam a mam.

Profesor byl viditelně uchvácen beze zbytku, naštěstí však své pocity neodíval do slov. Nemluvil vlastně ani během letu a ona mu byla vděčná, že jejich společnou ránu ani zbytečně nerozdírá, ani nebagatelizuje násilnou konverzací o ničem.

Když tehdy nabyla nezvratné jistoty, že její dosavadní svět vlastně přestal existovat, chtěla nejdřív zrušit tuhle cestu, která se jako ve filmovém hororu proměnila z pohádky v přízrak. Exklu-

živní třítydenní lodní pasáž napříč vodní plochou větší než veškeré pevniny, v jejímž středu ležel ostrov jejích snů, dostala od manžela ke svým Kristovým létům, jak v její staré vlasti označovali triatřicáté narozeniny; ve Švýcarsku ani Španělsku ten výraz neznali, ale právě skrze něj obdivovali češtinu.

Do toho těšení vtrhl soukromý uragán nesoucí nevinné jméno Angelique.

Dnes už Sylva věděla, že se sbíral dávno a že z blízkých lidí o něm neměla tušení snad právě jen ona. Nikomu nezazlívala, že ji nevaroval, dodatečně se do nich vcítila. Nikdo to nečekal, nikdo si ani potom nedovedl vysvětlit, že právě Silvia Překrásná, jak jí říkali, ta navíc chytrá a všemi oblíbená Silvia mohla vůbec kdy potkat konkurentku, a ke všemu takovou!

Ale potkala ji, a prohrála dokonce i pak, když vyřkla své Bud' – anebo!

Tak totální, potupná a nadto ničím nevysvětlitelná porážka ji šokovala. Čtrnáct dní před plánovanou cestou si v nemocnici ze dne na den vzala neplacené volno a odletěla na Costa del Sol, do hotýlku, kde kdysi prožila líbánky a po nich tucet letních dovolených. Dodatečně si připustila, že to byl akt vyděračství. Zcela nepříčetně doufala, že její muž z obavy, aby právě tam nezažila zkratovou reakci, u harmonické bytosti jako ona mnohem nebezpečnější než u trénovaných hysteriků, dorazí za ní a že jim ozvěna nedávného štěstí vrátí ztracenou řeč.

Po týdnů, kdy se vlastně živila jen dýmem cigaret, pochopila konečně, že čeká marně. Pololežíc polosedíc v lehátku na důvěrně známé, a přece teď naprosto cizí terase, pozorovala bezmocně přílivy a odlivy, které na obzoru přecházely v nehybnou masu moře. Pomalu, ale jistě, čím dál víc v ní však narůstala živočišná touha vstoupit do toho živlu, který ji jako suchozemšťanku odmalička uchvacoval, a plavat a plavat a plavat... až jí dojdou síly a on ji do sebe milosrdně pojme...

Znala se však dobře, aby věděla, že k tomu nemá odvalu. Také proto ne, zdůvodňovala si to stejně prostě jako pravdivě, že by ji brzo vyhnal zpátky do života chlad. Ano, Sylva byla zimomřivě teplomilná, od toho úmyslu ji odvracel už pohled na liduprázdné pláže, slavné pobřeží mělo dostat právu na svůj název až za měsíc, do středozevní vany dosud natékal z Atlantiku skoro ledový proud.

A pak se do ní zasekla myšlenka tak logická a přitom fascinující, že ji už nepustila.

Nastoupí tedy tu cestu, která už byla stejně zaplácena, a usku- teční své splnutí s živly jedním neodvolatelným aktem v samém středu té obrovské modré a určitě teplé plochy!

Když jí pak zcela nečekaně zavolal profesor Burian, že by – situaci navzdory – chtěl jet s ní, lekla se, že odmítne-li ho, mohl by pojmout podezření a v cestě jí nějak zabránit.

Řekla tedy Ano s jistotou, že tím nejspíš rozptýlí obavy a právě díky jeho přítomnosti neztratí ani v tom pozemském ráji svou moti- vaci...

Lod' se jim překvapivě zjevila před vrcholem posledního kopce, vynořovala se palubu po palubě jako obrovská ponorka zdánlivě plu- jící pod nově se blížící vanou mračen, která se na ně měla co nevidět střemhlav zvrhnout. Během nedlouhé trasy zažili už jednou staro- zákonní vodopád, připomínající tekuté náklady hasicích letounů nad věčně hořícími lesy jižního Španělska, aby na obrátku udeřilo slunce z azurového nebe. Když se to teď stalo znovu, ocitli se v nejvyšším bodu cesty a M/S Harmonie bytelně spočívala v laguně přístavu; šest jejích viditelných podlaží majestátně čnělo nad nejvyšší domy i palmy.

Před Sylvou kotvil dávný sen, který se mezitím proměnil v její poslední domov. Myslela na to úporně, zatímco museli čekat, až prostor před lodním můstkem uvolní taxi, které jelo od letiště před nimi. Když mohla vystoupit, zbavil ji znovu veškerých myšlenek žár, proti němuž bylo největší jihošpanělské vedro teploučkem. Druhá možnost! napadlo ji, nechá se tu ze světa vypálit...

Lodní důstojník, který je uvítal anglicky, ačkoliv i ve sněhobílé uniformě se zlatými výložkami vypadal jako sicilský pirát, je předal neméně italskému stevardovi, aby je odvedl do kabiny.

Tam vznikl problém.

Když profesor zdolal práh a vzhlédl od svých holí, spatřila v jeho tváři rozpaky.

– Objednali jsme dodatečně oddělené postele! namítl v dobré italštině, která patřila do sbírky jeho jazyků.

Kabině dominovalo prostorné dvojlože, kterému se, jak ještě pamatovala, říkalo v Čechách letiště.

– Permesso! omluvil se okamžitě černovlasý mladík patřičně zběhlý v plnění možných i nemožných choutek bohatých lidí, kterým se zřejmě nesmělo v ničem odporovat, – rače si udělat pohodlí, budu tu ihned s někým z recepce, tahle speciální pasáž není nikdy zcela obsazena!

Zastyděla se, že by měla na Martinovu nesobeckou a o to obětavější přízeň reagovat něčím, co by se ho mohlo dotknout. Napomohl jí i malebný obraz přístavu, který nabízelo okno kajuty, jako by jej už večer neměl vystřídat obraz nekonečné vodní plochy.

– Pro mě to není nejmenší problém! prohlásila možná až s přehnaným důrazem, – my dva přece zůstaneme rodina i po rozvodu!

Ten kluk tomu nemohl rozumět! Jemu pokynula anglicky.

– Oukej, send us our luggage, please!

Když osaměli, padla na ni přece jen tíseň. Mlčky přihlížela, jak profesor usedá na zastlanou postel, aby mohl konečně odložit hole.

– Děkuju ti, Sylvinko, řekl potom. – Mám tě moc rád.

– I já tě, odpověděla už zády k němu, naoko zkoumajíc úložné prostory skříní, aby před ním skryla nával zoufalství, které ji znovu přelilo jako příbojová vlna korálové útesy za oknem. Současně ji přepadlo špatné svědomí, když si připomněla, co ho s ní čeká.

Kapitola čtvrtá

Kabinu tvořilo v podstatě jenom lůžko, ale to byla nejmenší vada na kráse. Že tuhle nabídku vůbec přijal, považoval Siegfried za jedno z řídkých vítězství rozumu za jednadvacet roků dosavadního života. Poctivě přiznáno, vytrhla mu z paty hned několik trnů najednou: vydělá si. Odtrhne se definitivně od toho generálního průšvihů, z kterého se šťastně dostal jen s odřenými ušima. Najde – k tomu byl pevně odhodlán – čas, aby přinejmenším začal dohánět to blbé studijní zpoždění. A navíc uvidí na vlastní oči, co málokdo z vrstevníků.

Proti tomu stála jediná povinnost, ale z její až do této chvíle nulové specifikace mu při bližší představě naskakovala husí kůže: měl jí dělat, jak to nazvala „kavalíra“. Každopádně si hodlala obstarat na měsíc panoše, ale už sám šek, který mu poslala předem, přehlušoval pochybnosti. Tím hlasitěji se ozvaly teď.

Margareta Kämmerer zdůvodnila zájem o jeho doprovod v jediném telefonickém rozhovoru tím, že už nechce zažívat, aby si na ni kdekdo dovoloval, a proto potřebuje ochránce, který sám o sobě budí respekt. Jenže všechno, co se o ní Siegfried kdy dozvěděl, a především, co s ní sám stačil zažít cestou z Frankfurtu sem, svědčilo, že ochranu potřebuje spíš každý, kdo jí vkročí do cesty.

Musela mít tedy jiný záměr, a on, aniž si troufl jej uhodnout, jen doufal, že nepůjde za hranice možného. Ani ve svém vratkém postavení nehodlal ztratit tvář, jenže tady se dalo těžko bouchat dveřmi; až dnes odrazí, čeká je pořádná pevnina po šesti dnech plavby...

Zavolal se k rozumu. Proč šlíl! Ve svém společenském postavení směla být střelená, ale i v tom musela znát mez. Ne! Čeká ho prostě, co si pod kavalírstvím uměl vybavit, ačkoliv se mezi jeho vrstevníky až přehnaně nepěštovalo. Ale než dospěl mezi ně, dostal výchovu,

kterou rodina pokládala za standardní. V příslušných situacích pomáhal do kabátu, otvíral dveře a vstával, jestliže ke stolu přicházela dáma, i když jen z toalety.

Spolu se šekem mu Margareta poslala i do Berlína voucher, tentokrát do domu pánské módy, jehož obleky, jak tvrdila matka, se daly poznat podle střihu i látky. Zázračně mu padly jak „sportovní twin“ a vycházkový komplet k čaji, tak černý večerní oblek i bílý smoking – všechno z velejemné tkaniny určené speciálně do tropů. Spolu s tuctem košil a třemi páry bot vyplňovaly obrovský vak, který si koupil odchýlně od příkazu místo kovového kufru. Objednatelka po něm na letišti v Tapeete loupla očima, ale kupodivu nic nenamítla.

Nadil tím skříň ve stěně a hledal, kam dát v těsném prostoru stoh skript a učebnic, když se na noční stolek stěží vešel telefon. Nakonec se rozhodl nechat moudrosti zatím ve vaku, čtyři neděle jsou dost dlouhá doba, aby si mohl na úvod dopřát dva dny aklimatizace u lodního bazénu.

Co teď? uvažoval pak. Jít za ní, jestli něco nepotřebuje? Cournout se po palubě? Omrknout, kde a jaké se tu točí pivo? Zbavila ho problému, když se zároveň se zaklepáním objevila v jeho kamrlíku.

Opět zažil, jak si dělá úsudek jediným krátkým pohledem, kterým zřejmě obsáhne všechno naráz, věřil, že i kolony čísel v knihách svých účetních. Musí jí dát zřetelně najevo, že není jeden z nich!

– Pěkná díra! řekla mu, jako by za to nesl odpovědnost.

Má jí připomenout, že mu ji vybrala ona? Vzápětí poznal, že na to myslí sama.

– Nechám ti dát postel do svého salonku... navrhla, a znělo to poprvé, co ji znal, rozpačitě.

Znovu v něm probleskla nepříjemná myšlenka. Jako by ji četla, vzala návrh obratem zpět.

– Jenže ty chceš mít radši volnost pohybu, vid’?

– Nerad bych rušil... snažil se zas vyhnout tykání, – a chci se taky trochu učit...

To ji pobavilo.

– Už tě tu přímo vidím v noci se skripty!

Rozevřel bág, aby na své lektýře názorně dokázal vážnost úmyslu, a přišel si jako primán hájící se před maminkou. Měla nejspíš podobný dojem.

– Já tě zkoušet nebudu. Jen počítám s tím, že se vedle studování především postaráš o mě!

Zaznělo to jako povel, takže vypnul hrud' a zahlásil ve stylu amerických námořních kadetů.

– Aye, aye, Maam!

Ta hra se jí, viděl, zalíbila.

– Já jsem totiž příšerně žárlivá, víš? Proto mám v sejfu revolver, rozumíš mi?

– Aye, aye, Maam! opakoval, ale nebyl si už tak úplně jist, je-li to pouze hra. Byl rád, když s tím přestala a vyzvala ho, aby ji doprovodil na vyhlídkovou palubu.

Právě probíhal rituál vyplutí, který mu nebyl neznámý – křižoval jako kluk s rodiči kolem Anglie. M/S Harmonie byla však ve srovnání s tehdejší lodí obryně a navíc nedávno sloužila jako kulisa televiznímu seriálu, takže při odrážení užívala jeho sladkou melodii. Ten kýč, musel Siegfried překvapeně uznat, se do zdejší malebné scenérie vyloženě hodil, působil dokonce i na něho.

Obřad zvedání kotvy a odlaňování se od břehu lemovaného bambusovými verandami pod ztepilými kokosovými palmami i pomalý otáčivý pohyb bílého kolosu k průrvě mezi korálovými poli, o něž se pěnivě tříštily vlnky, vstříc ohnivému moři přecházejícímu v stejně plamenný obzor, jak právě zapadalo slunce, to všechno bylo kongeniálně vyjádřeno v hudbě, kterou znal Siegfried jako tuctový a k tomu obnošený hit.

Tu ho Margareta Kämmerer podruhé, jako předtím v taxíku, vzala za ruku. Měl co dělat, aby ji nevytrhl, protože o vteřinu dřív zachytil pohled mladé ženy stojící pár metrů od nich, rovněž u zábradlí vedle starce o dvou holích. Co si o mně může myslet? hádal zmateně, jak byl u vytržení z půvabu tváře rámované krátkým zástřihem ostře hnědých vlasů podle módy dvacátých let. A hned se rozzlobil, na sebe, ale i na ni. Co si má o ní myslet on? Že má v kabelce podobný, pravděpodobně ještě opulentnější šek, aby líp snesla i ty hole??

Ten muž, musel Siegfried uznat, přestože mu neviděl do tváře, měl ovšem v držení těla zakódovánu vznešenost. Tiše k hnědovlásce hovořil, a byla z toho i beze slov patrna naléhavost. Na společníci se však nezdála působit, a Siegfried pár okamžiků polichocen věřil, že adresátem jejího upřeného pohledu je on, než pochopil, že je pro ni naopak vzduch, jak je zahleděna do sebe.

Vše bylo dosud prosyceno smyčci s účinností do hlavy stoupajícího sektu. Vezme mu ji, rozhodl se Siegfried, vyjede po ní při první příležitosti! Byla ovšem podstatně starší než on, ale také bezvadně křehká, takovou, věděl dobře, osloví mužnost i v mladším vydání...

Ucítil tak pevný stisk, že se probral.

– Líbí se ti? zeptala se Margareta.

Než se stačil prořeknout, blesklo mu, že mínila hudbu.

– Ano, přiznal, rád, že nepostřehla jeho úlet.

– Je to kýč! překvapila ho, – ale lidi, které ze zásady nic nedojme nebo nenadchne, pokud to není esteticky košer, jsou citoví mrzáci, nemyslíš?

– Ano... nemohl než souhlasit, takovou úvahu od ní nečekal.

– Takže je vhodná chvíle, aby ses dozvěděl, proč jsem si tě, jak to můžeš chápat, najala.

Nevěděl, co na to říct.

– Jistě víš z rodiny, a teď jsi to mohl poznat sám, že moc pomoci nepotřebuju, že?

Opatrně souhlasil. Stále držela jeho ruku a on dával pozor, aby stisk ani neopětoval, ale ani nenechal svou dlaň změkknout, jak to u jiných při podání ruky nesnášel.

– Jenomže, pokračovala, – mezitím jsem si musela připustit, že nejsem nesmrtelná, víš?

To tedy věděl, ale nadále jí nerozuměl.

– Vybrala jsem si tě... jak ti vlastně říkají v partě?

– Sigi...

– A já jsem dolnorakouská Gretl! Takže: vybrala jsem si tě, abych ti řekla o zvláštní službu, Sigi. A jak jsem tě zatím poznala, vím, že mi ji neodmítneš.

Ta je všeho schopná! uslyšel opakovaný soud svého otce. Nechce ona přece jen...?? Ještě mohl skočit z nejnížší paluby do té průzračné vody a dokraulovat ke břehu! Ale, snažil se věřit dál – to by si nedovolila!!

– Právě ti představuju svou největší lásku, Sigi. Není nádherná?

Dívala se k horizontu, který temně zkrvavěl. Koho tam vidí...?

– Oceán. Je to oceán!

Rychle se uklidňoval. Co si, blbec, myslel? Začal být normálně zvědavý a přitom znovu, i když jen koutkem oka, pozoroval vedlejší pár, na jehož chování se nic nezměnilo.

– Seznámil mě s ním můj druhý, už nečekaný manžel. Nespokojil se tím, že dal vyvrženému rodu své dobré jméno, ale oceánem zahojil mou ránu, kterou jsem měla za věčnou. Oceán mi vrátil pokoru, když mému neštěstí nastavil svoje měřítko.

Nečekaně se na něho podívala, a přestože bleskurychle přeostřil zrak, ohlédla se za sebe. Starý muž v tu chvíli hnědovlásku zakrýval, takže nevzbudila její podezření. Vrátila se pohledem k Siegfriedovi.

– Tušíš, co od tebe chci?

Musel přiznat, že ne.

– Po Kämmererově smrti mi to slíbil náš kapitán, který ho pohřbíval spolu se mnou. Ale před třemi roky umřel taky on a pak

jsem jachtu prodala, cítím se vzdor všem nedostatkům líp na palubách, kde mi nic nikoho nepřipomíná. Krátce a dobře, Sigi, v mém testamentu stojí, že i můj popel má dostat oceán. A jeden z dědiců je žádán, aby urnu propašoval na loď, kterou uznám za vhodnou, a v noci ji vysypal na zádi... je tam ta známá brázda a vlna, která mě jako Kämmerera roznese ke všem břehům. I potřebné prostředky jsou v závěti určeny, zbývá jen dosadit jméno vykonavatele. Budeš to ty?

Byl tak ohromen, že se vzmohl na banální námitku.

– Přímo kypíš zdravím...

– Zdání klame, hochu, mé baterie jsou skoro vybité. Vlastně žiju jen tím, že komanduju všechny kolem sebe. A už mě to moc nebaví.

Stisk ruky zesílil. A v Margaretiných očích našel zcela nezvyklý výraz. Prosily.

– Budeš tak hodný?

Vyslovil, co měl už chvíli na jazyku.

– Jak jsi přišla na mě?

– Zaujal mě právě ten tvůj problém. Řekla jsem si, pomůže mně, pomůžu jemu. Budeš mít úkol, rozumíš? Je to věc důvěry, chápeš? Slíbíš mi to spolehlivě?

– Ano, řekl.

Těžko mohl odpovědět jinak.

Vedlejší pár odcházel, seč chromému stačily síly. Siegfried tam asi příliš viditelně zašilhal, protože se usmála.

– Neboj se. Za to tě už nesmím zastřelit. A propos! Můj sejf je zakódován datem tvého narození. A tady máš... podala mu plastickou kartu, – můj druhý klíč. Já jsem, jak asi tušíš, i naprosto přesná. Kdybych se někdy opozdila, nečekej a přijď.

Zpozorněl.

– Máš nějaký problém...?

Zdálo se, že o něčem uvažuje, ale pak se tomu vyhnula vtipem.

– Ano: už mi není pětasedmdesát!

Kapitola pátá

Silvia, pokřtěná v Čechách Sylva a rozená Slabá, – předurčený osud! říkala si v poslední době – profesora Buriana poslouchala natolik, aby mu nedala najevo, že ho nevnímá. Říkat jí přece mohl jen jedno a totéž, a pomoci nemohl vůbec. Ke všemu ji fascinoval nikdy neviděný odstín rudé, která už řadu minut spojovala s oslnivým plamenem zapadajícího kotouče všechny tři zbylé živly – zemi, vodu i vzduch.

Tam někde, cítila bytostně, tam vpředu, kam směřovala příd' téhle vznešené lodi, leží bod, ve kterém odezní její zklamání, její bolest, její zoufalství. A nebude to křečovitá demonstrace adresovaná přes půl zeměkoule viníkovi, ale, přesvědčovala sama sebe, svobodný čin, řešící jediným skokem celý problém její existence, která přece stejně, dřív nebo později, musela skončit, tak proč ne z vlastní vůle a v tomto nadpozemském ráji?

Jako po všechny předchozí dny, ani teď v ní nepřestal běžet zhuštěný film její lásky, vlastně totožné s jejím manželstvím. Čerstvého docenta Buriana poznala ve vřavě basilejské Fastnacht, a samu skutečnost, že v maškarním třeštění na sebe narazili dva Češi, navíc budoucí lékařka a její už úspěšný kolega, pochopili oba jako osudovou výzvu. Sylva se vdávala ve dvaceti, protože on nechtěl riskovat, že mu ten nádherný dar nebes někdo vezme dřív.

Že chtěl mít děti mnohem později, chápala a schvalovala, byla zblázněná do své práce jako do něho a chtěla vyrovnat jeho náskok, i když se obávala, že proti jeho talentu nemá šanci. Časem jí mateřství nepřipadalo tak důležité, milovali se dál jako dva svobodní bez přítěže a jí nic nechybělo.

Dokud nezjistila, že její muž má už dlouhou dobu poměr se svou francouzskou sekretářkou.

Když našla její dopisy – schovával si je jako pitomý studentík mezi letními tričky, která se chystala rozstříhat na prachovky –, učinila, co jí ihned přikázalo srdce: Nechala mu zprávu, že letí na týden do jejich oblíbeného hotýlku, aby se mezitím mohl ke své nebeské Angelique odstěhovat. Ani v šíleném snu by ji nenapadlo, že se vrátí do bytu bez jeho věcí!

Tam následoval v tom fiktivním filmu ostrý střih k okamžiku, kdy se z terasy jejich svatebního pokoje vyhasle dívala na příboj a pojala myšlenku, která ji nakonec přece jen přivedla k tomuto druhému vodstvu. Že tu dokonce stála po boku profesora Buriana, netušícího, proč svolila k jeho doprovodu, se jí zdálo ten záměr dodatečně osmyslovat.

Náhlá pauza v jeho monologu ji přiměla alespoň obecně pokrčit rameny, aby mu svou netečností neprozradila, že ho nesleduje. Proč aspoň nemlčí jako v letadle, posteskla si, ale chápala, že to nemůže žádat trvale. Vlastně na to hořké téma promluvil poprvé, a vyslechne-li ho, možná i naposled: pak se už může soustředit jenom na sebe samu.

– Je ti třiatřicet! řekl, jako by to mohla nevědět, – stojíš pořád na začátku života, jsi stejně chytrá jako krásná; když to trauma překonáš, nebudeš sama ani do konce téhle cesty!

To snad ne! vzbouřilo se všechno v ní, on snad čeká, že si najde útěchu přímo před ním? Tuší, co se v ní děje, a chce ji za každou cenu těšit, anebo si myslí, že je lepší šlapka??

Zřejmě vycítil její zapřícení a byl očividně zdrcen.

– Sylvinko, promiň, jestli nenajdu správná slova, já tě nechci hloupě utěšovat. Mám o tebe strach, tím větší, že ti nemůžu pomoci. Byla to troufalost, přilepit se na tebe, ale přepadla mě panika, že se nevrátíš...!

Bože! lekla se, je to na ní tak vidět? Ani náznakem to nesměla připustit, naopak, musela ho přesvědčit, že se mylí, jinak ji začne hlídat na každém kroku!

– Jsi hodný, řekla tedy, – ale nedělej si starost, vyližu se z toho. Smím tě o něco poprosit já?

– O všechno! řekl přesvědčivě, ale ona bohužel věděla, že největší přání jí splnit nemůže ani náhodou.

– Přestaň na to myslet, navrhla mu. – Anebo aspoň: přestaň o tom mluvit, ano? Třeba nám tenhle výlet opravdu pomůže, mně i tobě, pomalu se mi zdá, že jsi na tom hůř!

Zasmál se.

– To by bylo dost kuriózní, nezdá se ti?

Konečně se mohla zasmát i ona. Rudý disk se zatím propadl za horizont, dozněla už i ta protivně nasládlá muzika a nad ostrovem, jehož světla se začala protýkat s hvězdami, vyšel obézní měsíc ve tvaru velkého C.

– Couvá! blýskla se svými znalostmi, aby konečně odvedla řeč.

– Dorůstá! opravil ji.

– Crescit! připomněla mu.

– Luna mendax! připomněl on jí, – tady dokonce dvakrát lživá. Jsme u protinožců, ještě nás tu překvapí místo Velkého vozu Jižní kříž!

Ach, pomyslela si, takže já, maminko, skončím pod cizími hvězdami... Momentálně se nemohla rozhodnout, má-li být z toho smutná, anebo ráda.

Jeich příští číšník, ovšemže rovněž Ital, jim nabídl stůl, který se zalíbil i jí. Spolu s jiným stolem rovněž pro dvě osoby stál ve vyvýšeném výklenku, takže měla dokonalý výhled na celou rozlehlou jídelnu. Nabídla Martinovi ze zdvořilosti křeslo u stěny, ale přepustil je džentlmensky jí.

– Lidi mě při jídle rozptylují, tvrdil, a ona věděla, že vystavuje všem zrakům ji, aby se naplnilo jeho naivní přání; nechtěla s ním vést zbytečný spor a přijala.

Číšník jim zapálil svíčku a čekal, až si vyberou předkrm, zatímco k sousednímu stolu přišel pár, který už dnes někde zahlédla, ale až

teď si všimla, jak bizarně působí – ostatně jako ona s Martinem! přiznala si poctivě. Stará žena oblečená s elegancí tak současnou, že už tím budila respekt, se dostavila s mladým typem, co evidentně nebyl ve večerním obleku doma, připomínal sportovce, kterého oblékli k slavnostnímu předávání cen. Za vrh koulí, zhodnotila štiplavě jeho bicepsy napínající rukávy saka. Zvláštní bylo, jak ten řimbaba vedle stařeny působil nedominantně.

Ta se bez ptaní velitelsky usadila zády ke zdi. Proč si po krátké promluvě svého průvodce přesedla, pochopila Sylva hned: stačilo mu teď, aby se malinko vychýlil, a hleděl přes svou dámu i přes profesora Buriana jí do tváře. Tenhle omšelý samčí signál ji provázel od puberty a vyvolával v ní jedinou reakci: otráveně vzala na vědomí, že se sama musí zaklánět ke stěně, aby na ni nedohlédl.

Stejně jako profesor odmítla polévku, svorně si zvolili i humrový koktajl a pošírovaného lososa. S překvapením zaznamenala, že po dlouhé době dostala chuť.

– Nezakouříš si zatím? zeptal se jí.

– Děkuju, ne...

– Jsi přece silná kuřačka!

– Nechci nám zahulit kabinu. Vůbec bych tu ráda kouření omezila. Zkoumavě ji pozoroval.

– Prosím tě... zkus se mnou žít normálně... bez zbytečných ohledů. My dva si přece vždycky zůstanem blízci, anebo ne?

Zkusila jeho starost zaplašit úsměvem.

– Anebo ano! potvrdila.

– Rád bych ti něco řekl, Sylvinko, pak už se k tomu nevrátím. Po té strašidelné euforii, kterou si moje generace dláždila cestu do pekla, aby mu jen o vlas unikla, se bojím velkých slov. Jestli je teď užiju, tak proto, že si za nimi stojím. Ty jsi to nejlepší, co mi život ve finiši daroval. To nejcennější, opravdu nejdražší!

Cítila opravdovost, ale tím víc tonula v rozpacích.

– Ach, Martine!

– Mlč! Slyšíš to ode mě poprvé a taky naposled, tak si to vychutnej a hlavně: ber vážně. Co se stalo, nemůže se odestát, ale každý životní propad, který člověku rozbije jistoty, odkrývá zároveň možnost jiných. K čemuž existuje i příslušný nápoj. Cameriere!

Ten bral právě jakousi komplikovanou objednávku od vedlejšího páru a dal trochu zoufalé znamení, že se dostaví, jak jen to půjde.

Kapitola šestá

Že se ta senzační Hnědka – nazval si ji jako závodní klisnu a to mu prozradilo stupeň jeho vzrušení – ocitla už před nimi v útulném, o dva stupně zvýšeném koutě noblesní jídelny, byl jasný signál shůry: dostane ji!

Obratně rozmluvil Margaretě, aby zaujala pro ni lepší místo zády ke stěně a čelem k sousedům.

– Chceš tu volat obsluhu? I na to sis mě snad angažovala!

Dřív než se jejich vrchní stačil ujmout i funkce usazovače a zasunovače, což uznale kvitovala. K tomu přispělo, že v bílém smokingu vypadal, jak už v zrcadle kajuty zjistil, dost dobře. Když u Margarety zaklepal, aby ji odvedl k večeři, přejela po něm zas tím šelmím pohledem, jako by zjišťovala, jestli je k sežrání.

– Bála jsem se, abys nevypadal jako pingl, podotkla jenom.

– A ne? ujistil se v očekávání lichotky.

Ušklíbla se.

– Vypadáš jako lepší bodyguard.

Ale hned se do něho zavěsila a hnala ho svým čiperným krokem, až muselo bít do očí, kdo tu koho vede. Nepochyboval, že to byl záměr, ale rozhodl se nekazit jej pasivním odporem, který by vedl k zbytečnému rozladění. Dal se na vojnu, vzpomněl na starý slogan, bude sloužit, tím spíš, že žold už inkasoval a obavy zaplašilo její vysvětlení.

Vyrovnal krok a pochodoval mrštně vedle ní, okřídlen představou, že tu někdy někde narazí na tu... načež ji objevil u sousedního stolu!

Bohužel, zamýšlenou hru očí musel odložit, neboť Margareta, jako by hodlala nezůstat nic dlužna své pověsti, vyvolala hned další dusno, když doslova hnala stolníka pro nápojový lístek.

– Dokud se nenapiju, oznámila Siegfriedovi, – nefunguje mi jazyk ani patro, nedokážu si vybavit žádnou chuť.

Přepychový seznam vázaný v kůži obsahoval kolony vzácných moků z celého světa, ale ona hledala cíleně.

– Kde je Rakousko?

Tentokrát číšník předstihl Siegfrieda, pyšně našel stranu hemžící se názvy i ročníky. Hleděla na ni překvapivě dlouho, než obrátila k Italovi tvář s výrazem téměř dětského úžasu.

– Tady není Jamek...!

Sklonil se, až se lístku málem dotýkal, a úporně se jí snažil porozumět.

– Co má milostivá na mysli...?

– Co je to za výběr, když tu nemáte ani jednoho Jamka?

Vytušil správně, že to sám nezvládne.

– Zavolám našeho someliéra, milostivá...

A prchl.

– Josef Jamek, přednášela Margareta Siegfriedovi s takovou úctou, jako by mu zjevovala laureáta Nobelovy ceny, – je nestor rakouského vinařství a jeho dobrý duch. Zachránil před zhoubnou přehradou Wachau, oblast, kterou je možné nazvat vinicí Páně. Bez Jamkových rév není na světě skutečně dobrý hotel!

Opakovala to i sklepmistrovi. Byl jím výjimečně Francouz, a zapomněli ho o ní zpravit, protože se jí ke své smůle pokusil odporovat.

– Madame, musíme se řídit přáními svých hostů, která pochopitelně neustále testujeme.

– Aha... řekla jako naivka, – a co oni si přejí z Rakouska?

– Převážně mladé výrobce, kteří se nepodíleli na vinném skandálu, madame.

– A Jamek se podílel? lákala ho do pastí, kterou stále netušil, takže ji začal sebevražedně poučovat.

– Předchozí generace dopustila tajné doslazování vína glykolem, v důsledku čehož byla pověst rakouského vinařství na léta zruino...

– Kolik vám je? přerušila ho břitce.
– Pětatřicet...
– Že několik velkofirem těžce poškodilo celý stav, se událo, když jste byl ve škole, mladý muži. A právě lidi jako Josef Jamek z Jochingu položili základ dnešní pověsti vín made in Austria trojitou ochranou, která z nich učinila nejbezpečnější nápoje světa. A teď si nějaká zelenáčská eurolobby dovolí vyškrtnout ho z vinných lístků? Notabene jste první loď téhle třídy, co ho nevede, a já jsem host, který si Jamkův Smaragd bude od nejbližšího přístavu žádat denně, vyřídíte to proviantnímu důstojníkovi. A teď nám přineste tenhle štyrský Schilcher, ten má aspoň trochu šmrnc!

I someliér mizel tak rychle, že stačil jen trpně odkázat sousední pár na později. Hnědka bude našťvaná! znepokojil se Siegfried a zkusil se jí omluvit očima, ale ona, nebylo pochyb, se mu skrývala za svého společníka. Už se namíchla! Musí jí to vynahradiť jindy a jinak.

Nemohl se moc vyklánět, protože mu Margareta ještě pořád básnila o tom zázračném vinaři, který snad proměňoval ve víno i dunajskou vodu. Brzy však pochopil, že tentokrát nejde o paličatost, ale překvapivě hlubokou vazbu.

– Já taky vyrůstala s vinicí a sklípky, víš? Kdo žije s révami, žije s jejich chutí, která je všude svá. Když už jsem myslela, že jsem tu naši ztratila navždy, našla jsem ji najednou u Jamka. A že to byl zrovna on, živá legenda, mi umožnilo mít tu zmizelou chuť znova, kamkoli jsem přijela. No, já se s tebou vsadím, že do týdne bude i tu!

Byl si jist, že by tu sázku prohrál. Nedošlo k ní i proto, že se jídelnou rozlehlo reproduktory zesílené cinkání nože o sklenku. U prostředního kulatého stolu stál korzár, který je vítal na lodním můstku.

– Meine Damen und Herren, ladies and gentlemen, signore e signori, mesdames et messieurs, jako zdejší administrátor jsem už měl tu čest uvítat vás všechny osobně při vstupu na palubu. Teď si vám dovoluji představit našeho velitele. Pan Heinrich von

Wiederbornen je nejmladší z kapitánů všech evropských výletních křižníků této extratřídy.

Jídelna se roztleskala. Mikrofon převzal růžolící tlouštík, který i v uniformě se zlatými prýmký připomínal spíš operního tenora.

– Přes tuto výstrahu nemusíte mít strach, vážení hosté, protože na můj návrat čekají v Německu čtyři děti, na signora Zeppeliniho dokonce šest!

Potlesk a smích přijímal kapitán s rukou na srdci jako po zdařilé arii; Siegfried pochopil, že i tohle je pečlivě nacvičené představení.

– Na vás pak, pokračoval, když se doukláněl na všechny strany, – čeká v nejbližších dvou týdnech především počasí tak zářivé, že se budete těšit na každý krátký tropický liják. Jinak ve vás pozdravuji cestovatelské gourmety, kteří si zvolili naši nejatraktivnější pasáž – bezmála týden odpočinku v plné jízdě na moři, přerušeny pouze jedním, ale zato exkluzivním přistáním. Na proslulém ostrově Monkemano vás kromě záhadných soch očekává i nejlepší folklorní číslo v celém Pacifiku, slavný monkey-dance, opičí tanec. Nuže... pozvedl svou číši – na šťastnou plavbu!

Jídelnou se neslo mocné cinkání, jak o sebe všude narážely tucty číší.

– To snad není pravda! rozčílila se teď Margareta nebezpečně, – on si připíjí, než nalejou i nám...!

Someliér si sem už podruhé netroufl, ale jeho mladistvý famulus se objevil s lahví právě včas, aby předešel skutečnému skandálu. Významně mu pomohl Siegfried, který hbitě převedl její mysl na jiné téma.

– Pevně doufám v zájmu té šťastné plavby i posádky lodi, že ti bude aspoň přibližně chutnat.

Ital ovšemže nalil k ochutnání jí. Prohlédla číši proti svíčke, zakroužila s ní, přivoněla k ní a konečně i okusila; než polkla, dlouho převalovala lok na jazyku. V zřetelném vnitřním sváru zvítězila férovost vůči tomu vínu.

- Trochu vlezlé, neodpustila si, – ale jinak pitelné. Tak na Jamka!
- Byl by rád alespoň náznakem připil Hnědce, ale její protějšek se právě vyklonil, aby mu nápojový číšník znovu neutekl.
- Jaké máte šampaňské? zeptal se rovněž německy.
- Jaké by pán chtěl?
- Nějaké opravdu dobré. Rozhodně ročníkové. Ach, dejte mi radši váš nápojový lístek, najdu si je sám.
- Margareta nedonesla svou číši k Siegfriedově. Znehybněla.
- Jak starý je ten muž za mnou...?
- Sedmdesát... osmdesát.
- Podle přízvuku je taky z moravských Sudet! Zjisti mi zítra, co je zač!
- Rád! řekl snad přímo překotně a stejně rychle jí připil přímo do očí, aby nepojala podezření.

Kapitola sedmá

První společná noc jí nicméně dělala starosti. Dosud nikdy s ním nespala v jedné místnosti. Zato nesčíslněkrát pod jednou střechou, ať už v basilejském penthausu nebo v najaté lovecké chatě ve Schwarzwald. Někdy i večer, ale pravidelně u snídaně se potkávali v županech. V létě spolu často obědvali v plavkách. A v sauně jim nahota dávno zevšedněla.

Ted' to bude ale něco jiného. Neštěstí jménem Angelique je na jedné straně spojilo stejně beznadějným zájmem, aby nějakým zázrakem pominulo, ale současně je i rozdělilo, jak Sylvu napadlo, obapolným studem, že každý z nich jiným způsobem selhal. To společenství poražených se asi nikdy nemělo vytvořit, ale teď byli oba zde a Sylva je musela učinit snesitelným, než dospěje k svému finálnímu bodu.

Ještě ve Švýcarsku si opatřila podrobnou mapu Tichomoří a vynašla si jej. Ležel asi padesát námořních mil za ostrovem, na němž se chtěla ještě jednou rozloučit s pevninou, která ji zbytečně nesla třiatřicet a půl roku. Počítala i s tím záhadným tancem, inzerovaným v cestovních příručkách jako nikde vídaný jev, vzpírající se i všem jeho popisům, které kdy četla. Ten prastarý polynéský rituál měl ústít v extatický rej stovky mužů a žen, prý tradovaný od minulých tisíciletí, zpočátku snad právě čeledí oněch opic, o nichž část vědy předpokládá, že byly přímým předchůdcem člověka.

Hlavně kvůli němu si loni tuhle loď a tenhle úsek její plavby kolem světa vybrala. Než se přimkla k medicíně – byla stejně jako její muž z doktorské dynastie –, přitahovala ji antropologie, a především ona černá díra v dějinách planety, odkud se zničehonic vynořili tvorové už velice podobní nám. Proslulý tanec musel být svědectvím toho procesu, a víc: ten proces musel být v tom

tanci zakódován! Přistihovala se při poryvech někdejší pubertální dychtivosti rozluštit alespoň prostřední ze tří klasických otázek – Kdo jsme? odkud přicházíme? kam jdeme?...

Pozdě! okřikla se už pokolikáté od přiletu do Tapeete, kdy ji zahřál horoucí dech a okouznila bujná barevnost této kolébky všeho života na Zemi, pozdě, pozdě! Jako si oddechla, když ji Martin po šampaňském, při němž si dal vyprávět o Monkemanu i o tanci, pozval na krátkou procházku po palubě, protože dál odsouvala počátek nezvyklé intimity, tak se teď násilím odtrhla od scénérie, kterou míjeli; v měsíční záři kolem nich po obou bocích lodi proplouvaly jak tmavé plachetnice desítky kapesních ostrovů s ráhnovím palem. Že právě došli na zád', pohlédla raději přímo pod sebe a její oči se opřely o vodní brázdu vznikající těsně za zádí; jako obří ruchadlo obracela hladinu napřed v bílou pěnu a pak v dlouhou vlnu, která se vějířovitě šířila do stran, až splynula s obzorem jako mlžný ocas komety.

Martin vedle ní celou dobu opět mlčel a ona se víc a víc vpíjela do té divoce pulzující stopy, až se jí začala točit hlava a zmocnil se jí intenzivní pocit, že utkvěla v prostoru, zatímco pod ní se rozeběhlo moře. Pevný bod! věděla, to je můj pevný bod, ach jak to bude snadné!

Pro tuto chvíli se pevně chytla zábradlí a vrátila do reality. Stačilo lehce se vyklonit, aby z promenádní paluby spatřila o pár poschodí níž jinou. Dohlédla část jednoho ze záchranných člunů, takže ten prostor musel být přístupný. Až tedy, věděla i dál, přijde ta noc N po dni D, v němž uvidí svůj tanec tanců, sejde si tam, aby to měla k té dlouhé vlně blíž.

– Oheň a voda v pohybu, ozval se náhle profesor Burian, – byly od malička moji nejoblíbenější vypravěči. Kdybych byl měl v Čechách otevřené ohniště a bydlel u jezu, asi bych zůstal negramotný. Proto jsem později ani v Basileji, ani ve Schwarzwaldu nepřipustil televizi, i když vás to asi oba pěkně štvalo...

– Ani ne, oponovala mu. A hned se v ní otevřela nová rána při vzpomínce, jak po večeri opouštěli Martina a vydávali se s plédem a s lahví bordeaux na mýtinu nad chatou, aby při divokém milování lovili, jak tomu říkali, padající Perseidy. Vždycky jich objevila dvakrát víc než Jakub, a protože přitom pověřivě myslela na jediné přání, byla si o to jistější, že její štěstí nemůže do smrti nic ohrozit.

Nepočítala s tím, že by její muž objevil supernovu v jakési Angeli-
lique.

– Ten první exilový rok, co jsem učil v Torontu, jsme jezdili všichni tři každý víkend na Niagaru, do motelu s terasou proti hlavnímu vodopádu, a proseděli celou sobotu v proutěných křeslech, za každého počasí, jako by se na tom obrovském plátně z vodní tříště promítal napínavý film, ale byla to spíš mše, při které jsme se domlouvali s Bohem o naší existenci.

Představila si svého muže, tehdy ještě panice, jak si na ten nepopsaný papír nespoutaného živlu maluje obrazy budoucího života, příštích úspěchů i lásek – a chtělo se jí brečet. Kde se v něm pak vzala ta zrada a zkáza?

– Že jsem potom ze všech nabídek zvolil suchozemské Švýcarsko, byl svým způsobem i akt sebeobrany. Omezil jsem svou vášeň na oheň v krbu, navíc krocený komorní hudbou. Ale s vodou jsme Jana i já nepřestali počítat na samý konec...

To ji udeřilo do uší. Zapátrala.

– Jak, na samý konec...?

Když neodpověděl, odtrhla se od té nekončící vlny a pohlédla na něho. Napnuté paže, jimiž se vzpíral na holích, svědčily, že ho už silně bolí nohy, ale jeho mysl to zřejmě nevnímala.

– Nechme to na jindy... řekl rozpačitě.

– Myslíš, kvůli mně? Nevyzvals mě právě dneska, abych se chovala normálně? No tak!

Musela zjistit, zda něco tuší. Ale jak by mohl, nedala k tomu nejmenší záminku! Nebo v ní umí číst jako v ohni a proudech vod?

– No... nikdy jsem to nikomu neřekl... ale tobě... Jak víš, stalo se naším třetím domovem Capri, a nejen kvůli moři. Fascinoval nás tam i vzduch. Byl snad elektrický, ano, nabitý dějinami, které těch pár čtverečních kilometrů učinily středem antického světa a potom prestižní kořistí každého dobyvatele od Barbarossy přes Napoleona až po Hitlera. Bydleli jsme v hotýlku na Sirénách, tom ošklivém skalním jazyku, kde si člověk mohl dobře představit ty vyjící potvory, nebýt nebeského divadla, co začínalo východem slunce a končilo i za jasných dnů hlubokým stínem Monte solaro, který se málo lišil od noci. Do něho stoupaly z moře úplňky tak umělé, jako by to bylo jeviště opery, my jsme zas jako kdysi na Niagaře sedávali, tenkrát už jen s Janou, mlčky na visutém balkónku nad mořem, a když stál měsíc před námi, spustili jsme se v županech na ty siréní balvany a plavali mu hodný kus naproti, měli jsme co dělat, abychom poslechli rozum a vrátili se k tomu zářícímu italskému Betlému...

Odmlčel se. Když pauza trvala dlouho, otočila k němu hlavu a spatřila lesknoucí se oči.

– Promiň, řekla rychle, – nechtěla jsem...

Už věděla, že se to nijak netýká jí.

– Nevadí! řekl přímo naléhavě, a ona pochopila, že to vyprávět chce, ano! uvědomila si, žije patnáct let sám, a ona je zřejmě první, komu se otevírá, ach bože! a právě takhle nechce žít doprázdna ona!

– Naopak, potvrdil to, – právě mi je, jako by se ve mně našly nervy oddělené po operaci. Jednou, když jsme znovu dopíjeli láhev už nad spakovanými kufry, že jsme se ráno měli vrátit do Basileje a tu poslední plavbu k měsíci i zpět jsme měli za sebou, řekla Jana, Vlastně by to tak bylo nejhezčí... Pak se mi svěřila s noční můrou, která se nelišila od mé: že by mě mohla přežít... Tu noc jsme udělali dohodu. Včas, než jednomu či druhému z nás dojdou síly, abychom to mohli zvládnout, vypijem tu nejposlednější láhev a půjdeme spolu plavat...

Už zas mlčel, a ona se ho neodvážila vyrušit slovem ani pohledem, který tedy ponechala putujícímu tlustému C.

– My jsme byli velmi dobří plavci, víš... Tak jsme se rozhodli, že doplavem z Capri do Afriky.

Že hned neporozuměla, zapochybovala.

– To přece nejde...

– Právě... řekl, – právě proto...

Už rozuměla, ale nadále nemohla uvěřit.

– A jak jste si to... jak to mělo...

– Úplně nakonec jsme se chtěli obejmout.

Rozpačitě se usmíval, ale ona mu už věřila.

Představila si to noření v objetí a znovu ji zavalila lítost, že je tak beznadějně opuštěná.

– Jenomže, dodal rezignovaně, – ani ne za měsíc jsem musel Janě osobně atestovat sarkom. A žádné další Capri už nebylo.

Čeho se nejvíc bála, vlastní nejistota, zda v tom svém posledním bodu najde odvahu, z ní vystřelilo v otázce, až jí zatrnulo, jestli se neprozradila.

– Byl sis jist, že to dokážete??

Kývl.

– Ona si byla jista. A když potom tak svízelně umírala, řekla jednou, Škoda, že jsme to nevěděli o měsíc dřív, vid', teď na to budeš, chudáku, sám...

Dokázals bys to i bez ní? Chtěla se naléhavě zeptat, ale než se odvážila, byla důvěrná chvílka pryč.

– Sylvo, navázal tak normálně, jako by byli tlachali o banalitách, – mohu tě zavést do baru?

– Do baru...? Ale ovšem, jestli máš chuť...

Sama ji neměla, ale nechtěla mu odříct.

– Bojím se, že si už musím lehnout, přiznal kajícně, – ale když tě tam uvedu, můžeš si při dobré sklence konečně zakouřit.

Nabídka měla mnoho do sebe, ale taky znamenala, že se překonání intimity, které je stejně čekalo, jen odkládá na ráno. Navíc ho pak nehodlala budit a šátrat potmě v dosud neznámém prostoru také ne.

– Děkuju za nabídku, ale vyražme si tam zítra spolu. I já toho mám dost.

Olověná malátnost, která na ně padla téměř současně, všechno vyřešila. Z posledních sil se krátce vystřídali v koupelně, a když ona zhášela svou lampičku, Martin už jen malátně zašeptal.

– Dobrou noc...

Myslela dál na jeho zpověď. Byla, či nebyla náhodná?? A varovala ji, nebo povzbudila? Její myšlenka tedy nebyla výplod chorého mozku!

Sto hodin, stačila si ještě spočítat, sto hodin, a pak na to taky budu sama, maminko. Ale já to zvládnou a pak se snad, jestlis měla pravdu ty, potkáme...

Kapitola osmá

Když jí náhradní kartou, kterou mu svěřila, zkušebně otevřel dveře, obdařila ho Margareta uznalým kývnutím.

– Děkuju ti, Sigi.

– You're welcome, Maam! Good night.

– Same for you, sweetheart. Do rána tě výslovně stavím mimo službu.

– Thanks, Maam.

– Ale stejně důrazně tě žádám, abys tu, jak to máš asi ve zvyku, nerozbil ani jediné manželství, nechci se vyložit s ostudou.

– Aye, aye, Maam! odtušil s dlaní u čela; ta hra i večere, kdy konečně spořádal svůj půlkilový steak, všechno s ní zatím ušlo; jen o výrobě vína věděl víc, než pro zbytek života potřeboval.

– Nebo tě nechám předhodit žralokům! končila poučení.

– Sorry, Maam, no sharks here.

– Ty klikaři, ušklíbla se a zavřela dveře.

Obrátil se na podpatku a vyrazil hledat Hnědku, která se svým zlatým Oslíkem-otřes-se zmizela, když Margareta začala přednášet o zásadách poslední sklizně hroznů po prvním mrazu.

Prošel salonem, kde tančily všeho všudy dva páry, knihovnou plnou svazků jistě sotvakdy otvíraných a momentálně prázdných hracích stolů, oběhl zbytečně sluneční i promenádní palubu, kde postávalo pár osob – hudební křižník mu připomínal pěší zónu okresního města po zavření kin. A Osel si s Hnědkou zřejmě užívá! Pak si uvědomil, že většina nově přibylých určitě trpí radikálním posunem času, a nechal pokračování akce na zítřek.

Trochu živo bylo v baru. Zasedl k pultu a dopřál si konečně pivo, když předtím musel pít k bifteku nějakou drahou rudou trpkost z Francie. Ale jak tam tak v klidu spočíval, nedostavila se očekávaná

úleva, že je na protější straně globu, kde neplatí nic, co ještě včera platilo v Evropě a vlastně ho donutilo přijmout podivnou nabídku, z níž se naštěstí vyklubala jen funkce vysypavače urny. S druhým pivem byl už zas hluboko ve svém problému.

Kdyby byl někdo Siegfriedovi předpověděl před dvěma roky, že se mu něco takového může přihodit, byl by se mu vysmál.

Vysoký po otci byl už ve čtrnácti a po něm zřejmě zdědil i jeho legendární sílu, se kterou Johann Gross na vrcholu své kariéry obsadil sedmou příčku světového žebříčku a prohrál první finále ve Wimbledonu teprve v tie-breaku. Nejen Siegfried, i všichni jeho kamarádi, každý přítel sportu si byl jist, že Německu vychází světová hvězda.

Pak přišla pro Siegfrieda do školy otcova sestra, aby mu místo zhroucené matky oznámila dřív než média, že Johann Gross ve svém milovaném jaguáru, který na něho vždycky čekal u berlínského letiště Tempelhof, kam tentokrát dopilotoval z French-open, těsně před odbočkou k jejich čtvrti zřejmě vinou vteřinového spánku vyjel na Avusu z dálnice. Zemřel, než ho vyprostili.

Siegfriedovi bylo tehdy deset, a matka i otcovi bratři se mu snažili otce nahrazovat vší silou a všemi prostředky tak, že ho postrádal tím víc. Osm let to snášel s trpělivostí, kterou později nechápal, protože ho nakonec naštvala až k nepřičetnosti. Jednoho dne, aniž to kdo z jeho okolí hned zpozoroval, se probudil jako jiný člověk.

Stačil ještě s obvyklou lehkostí zvládnout první ročník medicíny, byl s nadšením uvítán v univerzitním košíkářském týmu, ale tím jako by se vyčerpalo, co psychologové nazývají pozitivní energií. Následující vývoj uvedl rodinu ve stav totální a trvalé paniky.

Siegfried Gross, nositel slavného jména a i jinak chloubá své matky i rodu, vystoupil z dosavadního života stejně prostě, jako by vyskočil z plošiny staré tramvaje po zjištění, že ho vezla špatným směrem. Na novou oběžnou dráhu ho vyslal jeho přítel z dětství Harry.

Harryho bral do lože na otcovy zápasy, Harry byl u toho, když mu teta oznámila otcovu smrt, Harry byl první, s kým zkusil sex. To jediné zůstalo Siegfriedovi trvale protivné – vzpomínka na ujetý večírek někdy v patnácti, kdy se s Harrym ožrali a kdy spolu jako tolikrát předtím zalehli v mansardě vily Harryho rodičů, zahráli si na gaye. Harry ho vyhecoval až ke klasickému, jak ho nazval, vrcholu, a Siegfriedovi dlouho trvalo, než byl schopen normálního; povedlo se mu to až snad s pátou milenkou.

O ty neměl nouze ani Harry, kterému byla, jak říkával, „všechna pohlaví vhod“; když pochopil, že Siegfried je v daném ohledu staromil, nikdy ho už s touhle zálibou neobtěžoval, a tím pilněji se účastnil jeho „lovů“. V otcově osudném jaguáru, který doslova povstal ze šrotu – že se kvůli tomu zřekl i kapesného, přimělo dojatou rodinu, aby financování převzala, byť si musel jeho uživatel počkat na řidičský průkaz ještě řadu let –, křižovali po Ku-Dammu s liščím ocasem vlajícím na anténě, aby je nechaly na pokoji kurvy a normální holky dostaly avízo. Dva úhlední světlovlasí borci v prestižním autě ohnivé barvy přitahovali vrstevnice jako světlo mouchy, a Harryho rozlehlý dvojgauč – otec diplomat dlel s matkou až v Kapském Městě – byl neustále v provozu – à trois, à quatre i en masse, když se přidali další kamarádi.

To vše ještě v době, kdy byl Siegfried ukázkový syn a ani vypjatá erotika neovlivňovala jeho studijní či sportovní výsledky. Průšvih nastal, když Harryho děkanským výnosem vyrazili z fakulty pro opakované šíření drog a rodinné sezení Siegfriedovi poručilo, aby se svým zlumpaceným kamarádem přerušil všechny styky. To byla kapka, kterou přeteklo, jak to Siegfried náhle cítil, jeho dlouholeté zotročování.

Jeden po druhém neuspěli matka a další kurátoři s výčitkami, zákazy ani sliby. Jako by to předvídal, ukládal Siegfried od smrti otce všechny úspory na vlastní konto, což mu umožnilo – že byl nenáročný tehdy i teď – najmout laciný byt v Moabit; tam samo-

zřejmě ubytoval také Harryho, od něhož se rodiče museli distancovat, měl-li otec zůstat kariérním diplomatem. Tehdy začal i pro Siegfrieda volný pád.

Jistota vlastní „neprůstřelnosti“, jak nazýval svou fyzickou i psychickou sílu, mu vnukla, aby Harryho na jeho pouti obluzením alespoň trochu provázel, vedle solidarity v tom byla také zvědavost a hlavně přesvědčení, že když Harryho vášeň pozná, naučí s ní zacházet i jeho. Ani začínajícímu medikovi přitom nemohlo ujít, že ji přítel už dávno nemá pod kontrolou a že je na cestě k totální závislosti.

První trip uskutečnil – poučen Harrym i odbornou literaturou – pomocí kyseliny lysergové, více známé jako LSD. Půldečka ho k jeho příjemnému překvapení a navzdory výstrahám neuvedla do děsivých krajín Hieronyma Bosche, ale vyvolala v něm naopak obrazy, jaké si léta marně snažil zpřítomnit. Jako by se k životu probudily dávno odumřelé mozkové buňky, vyslaly k němu celý řetěz scén z dětství, kterému vévodil skvělý otec. Neopustily ho, ani když úplně přišel k sobě, vrátily mu, co považoval za ztracené, a vzbudily v něm touhu pokračovat v kolumbovských plavbách do moře zapomnění.

Potlačil tehdy v euforii příhodu, která ho měla varovat. Jel asi čtyři hodiny poté, co měl účinek drogy odeznít, shodou okolností také po Avusu, v úseku, kde se to stalo jeho otci, když pocítil, že s ním něco není v pořádku. A hned poznal, co: Z vteřiny na vteřinu ho přestaly poslouchat svaly a on si uvědomil, že není schopen ani brzdit, ani řídit. S rukama bezvládně spočívajícíma na volantě a s hadrovýma nohama na pedálech sledoval s hrůzou, jak ve stodesítce bezmocně plyne v prostředním dálničním proudu uprostřed hustého večerního provozu. Zemřu tu jako on! věděl, a už rezignoval, když uslyšel vřeštivý klakson. Byl to jeho vlastní, jak se na něj smekla bezcitná ruka, a v příštím okamžiku už byl zas pánem všech svých smyslů.

Tehdy sám sebe přesvědčil, že si to vsugeroval, že to byla logická reakce na oněch pár hodin, kdy se k němu mrtvý otec tak životně vrátil. Později si musel připustit, že to byl poplašný signál, který zabušil na jeho racio – tehdy bohužel ještě marně.

„Kvůli Harrymu“ – dnes ovšem věděl, že klamal sám sebe! – absolvoval i další výlety do svého podvědomí v naději, že se bude dál procházet v zapomenuté krajině dětství, ale ta se plíživě měnila v neznámou planetu, budící čím dál víc děs. Už dávno nepil LSD, ale inhaloval i vdechoval dávky z omamného arzenálu, který Harry zpočátku financoval sám, než Siegfried odhalil, že kamarád rabuje a rozprodává zařízení rodičovské vily. V tom šoku dokázal ještě sám zařadit zpátečku, ale pro přítele bylo pozdě.

Mohl už jen – bezmocný stejně jako tehdy na Avusu – sledovat vrcholící tragédii, která se nedala odvrátit ani domluvou, ani prosbami, ani mocí. Transmise návyku rotovala kolem Harryho stále těsněji a rychleji. Když nedostal novou látku včas, měnil se v dítě a zvíře, plakal, křičel, ale i rozbíjel nábytek a dral se na okenní římsu, dokud Siegfried nekapituloval a nejel s ním na Bahnhof Zoo koupit od dealerů, co se právě nabízelo, aby mu, jak Harry tvrdil, „přestalo hořet tělo“.

A pak přišla ta noc, která se do Siegfrieda zadřela stejně jako kdysi smrt jeho otce.

Harry mu utekl. A když po marném bloudění všemi rajóny, kde je brali jako dva fetující teplouše, běžel Siegfried i domů, shledal tam pouze, že s Harrym zmizela železná rezerva, kterou ukrýval za nádrží záchodu, aby mohl zaplatit včas alespoň nájemné; život mezi uličními ztracenci si pořád nedovedl představit. Zničeně si sedl. Pochopil, že i on je na samém dně. V tu chvíli zazvonil telefon.

– Harry! vykřikl do něj, protože nikdo jiný to číslo neznal, – Harry, kde jsi? Přijdu hned za tebou!!

Na druhé straně slyšel jen přerývaný dech, spíš chrapot.

– Harýčku! řekl mu poprvé v životě, kamarád to matčino oslovení přímo fyzicky nesnášel, ale teď, cítil Siegfried, bylo na místě, vracelo je oba do času klukovských nadějí, – prosím tě, nepíchni si to všechno, prosím tě!!

Nikdy předtím si neuvědomil, že jsou vlastně dvojčata. Teď věděl, že to ví i Harry, a že ho volá proto, aby i v posledním záblesku vědomí byl s ním.

Pak už se neozvalo nic, telefon zůstal vyvěšen. Siegfried vyklusal na ulici, aby z nejbližší budky požádal policii o zjištění čísla, z něhož byl zavolán, a o vyslání sanitky.

– „Zlatý vpich“! řekl jim s jistotou, – můj kamarád to zřejmě chce skončit!

Když dorazil taxíkem do Kreuzbergu, čekali tam už na něho, aby Harryho identifikoval a byl vyslechnut. Na pohřeb nešel. S matkou se smířil, ale domů nevrátil. Zato začal znovu studovat. O něco později se mu po letech ozvala prateta Margareta.

Bar byl obložen zrcadly. Zrcadlem byla i barová deska, kde stála jeho prázdná sklenice od piva. Přišlo mu směšné, že při té reminiscenci upřeně pozoroval svou tvář, která na něho zírala zespoda s poměrně stupidním výrazem. Ihned jej vyměnil za pohlednější a zjišťoval si, že ho nikdo neviděl.

Pozdě. Na protější straně pultu se musely už dávno bavit dvě pěkně uplácené nejspíš pětadvacítky. Zdolávaly brčky jakýsi koktejl a zubily se na něho výsměšně i výbojně.

Dal si podat třetí pivo k nim a za deset minut je měl přečtené jako slabikář. Byly z Utrechtu, na moře je vyslali manželé, kterým v doprovodu bránily buď obchody nebo milenky, a přímo z nich číselo, že jsou neukojené a pro něho k mání třeba i spolu.

Rozveselil se. Dá Hnědce tři dny čas. Když nezabere, její ztráta, on má o zábavu postaráno!

Kapitola devátá

Když se Sylva probudila, nevěřila svým očím. Její tchán seděl oholen a oblečen u čajového stolečku, ponořen v četbu „Chirurgy International“. Úžasné! byla její první souvislá myšlenka, je to víc než deset let, co přestal operovat, aby nevystavil pacienty prvnímu zachvění ruky, a on se dál vzdělává jako ctížádostivý medik! Až pak se podivila, že ji při celém složitém obřadu svého vstávání nevzbudil. Přesně takový, pilný i pozorný, sliboval být jeho syn. Jen bohužel nezdědil po něm věrnost, která profesora Buriana úzce svazovala s jeho ženou ještě dlouhá léta po její smrti. Aby tu hořkost zaplašila, rozhodla se oznámit mu své probuzení.

– Ahoj! přihlásila se tím kuriózním pozdravem, kterým si suchozemští Češi vyvolávají přelud moří, – kolik je...?

– Ahoj! opáčil vesele, – bude deset.

– Ne!

Nevzpomínala si, že by od studentských let spala kdy déle než šest, nejvýš sedm hodin, aby stihla svůj náročný pracovní soukromý program, a poté, co propuklo její neštěstí, byla šťastná, když se jí podařilo naspat na pokračování čtyři až pět, příšerně unavenou ji několikrát za noc budily teskné vzpomínky na Jakuba, anebo naopak kruté představy, co právě zažívá s její soupeřkou – oboje stejně deprimující; nechtěla uvěřit, že právě prospala bez přestávky bezmála půl dne.

– Snažil jsem se pohybovat po špičkách, než mi s rachotem upadly obě hole. Pak jsem poznal, že bych tu mohl i střílet.

Chtěl ji povzbudit a netušil, že jí potvrzuje, jak hrozně je vyčerpaná. Už jen pár desítek hodin! burcovala se sama, aby byla vůbec schopna vstát a předstírat, jak spolehlivě se má pod kontrolou.

Pak šel Martin napřed na snídani, aby si mohla v klidu, jak říkával její muž, vzpomněla si sklíčena – „vyčistit peří“. Ačkoli si připadala

v zrcadle jako ruina, potrestala se flagelantsky tím, že nepoužila šminky. Profesor jí zavolal, že v jídelně je už prostřeno k obědu, a on ji proto očekává v palubní kavárně, kde je bohatý bufet pro opozdilce.

Vypila tam kávu, ostatní odmítla a odpoutávala se dál od světa požitků, když si snad poprvé v dospělém životě odepřela i ranní cigaretu. Byla mu vděčná, že všechno ponechal bez komentáře, nic jí nevymlouval a k ničemu ji nenutil.

Lod' byla dávno na širém moři, které tu vládlo bez hranic, nejbližší kousek pevniny byl vzdálen stovky námořních mil. Plachta oblohy klenoucí se ke všem obzorům byla bez poskvrny, ale ohlášené vedro se nedostavilo, povíval tu přímo osvěžující větrík, snad způsobený rychlou plavbou. Pomalu dokorzovala na zád', ke své radosti téměř sama, protože cestující vesměs oblehli rozlehlý swimming-pool.

Když se přesvědčila, že ji nikdo nesleduje, vyklonila se, jak to jen šlo, přes zábradlí, aby zahlédla co největší část nejnižší paluby. Objevila dvě prostá lehátka, zcela odlišná od luxusních modelů s podložkou pro nohy a držákem na sklenici, jimiž byla vybavena horní patra. Takže zóna pro zaměstnance! Každopádně přístupná. A ona má dost času, aby přístup včas objevila.

Pocítila úlevu, jako by právě vyřešila nejtěžší problém, který ji ještě v životě čekal. A co teď, co dál, co jí ještě zbývá promyslet a učinit, jak nejsmysluplněji má vyplnit těch pár desítek hodin dělících ji od jeho konce? Rozhodně musí napsat dopis! Ne svému ještěchoti, tomu už neměla co říct, natož vyčítat, nechtěla-li zůstat v paměti blízkých zachována jako trapná kráva. Byl tu však profesor, který ji od chvíle, kdy se prvně spatřili, vyznamenával přízní a důvěrou, s jakými se nesetkala ani u vlastního otce, dej mu pánbůh nebe, ty v něm jistě jsi, vid', má zlatá maminko? Ne, profesorovi byla povinna vysvětlit, proč to musela udělat, a omluvit se mu, že na něho nemohla brát ohled, když ji nenechal cestovat samotnou.

Zarazila se. Ale proč vlastně musí? Ačkoli si tím byla nadále skálopevně jista, nevěděla náhle, jak o tom přesvědčit člověka, který ji má rád tak, že bude svou nevědomost jí i sobě do vlastní smrti vyčítat. Ostatně i ji teď zlobilo, že tak konkrétní, skoro hmatatelné vědomí nutnosti není s to logicky definovat a srozumitelně zdůvodnit. Byla-li na sebe v něčem docela pyšná, pak právě za přesnost svých diagnóz, jíž dokonce překonávala i Jakuba. Proč tedy podle stejného klíče nediagnostikuje sebe?

Při útěku na Costa del Sol byla v těžkém šoku, který ji srazil do stavu trvalé sebelítosti. Jak jí mohl někdo takhle ublížit?? Hlavní vinu ovšem nesla ta k... – to slovo Sylva ani v duchu nevyslovila, vždycky zůstalo při prvním písmenu, jak té k... nechtěla dovolit ani to, aby ji donutila vzdát se vrozené averze k sprostým výrazům. Ona to přece byla, kdo vyprovokoval Jakubovu zradu, anebo ho v ní – to už bylo připuštění jeho spoluviny – přinejmenším podpořila. V té obecné otázce a výčitce utkvěle setrvala Silviina úvaha celé ty dny, kdy jako uhranutá zírala na pusté pláže a vodní pláň, z níž číšel mrazivý dech Atlantiku, a pak i během celé přípravy na cestu, kterou absolvovala v onom lokálním umrtvení duše.

Ted', když se – taky díky přítomnosti svého příznivce – poprvé pořádně najedla i vyspala a kdy mezi ní a jejím Waterloo ležela skoro celá zeměkoule, se proti té tupé obecnosti a odevzdanosti začala bouřit její racionální bytost, která ze všeho nejvíc nesnášela sentimentalitu a sebeklam. Má-li Martinovi napsat ten dopis – a to snad ano! měla po rodičích vrozený smysl pro preciznost a disciplínu, jaké uvykli ve svých výzkumných laboratořích –, musí příčiny i viníky přinejmenším přesně pojmenovat.

To se neobešlo bez analýzy jejího manželského života, ani bez co nejobjektivnějšího srovnání s tou, která nad ní zvítězila. Když si připomněla, že ji přátelé asi nebezodůvodně vyznamenali přídomkem Překrásná a že i její profesionální výkon jako souborný výsledek talentu, píle a intelektu docházel obecného ocenění – sem tam se už

setkala s lichotkou, že se stává konkurentkou svého muže! –, byla si navíc jistá i naprostou loajalitou k němu. A ta začínala pochopitelně věrností, kterou mohla celá léta osvědčovat prakticky, protože na ni mužští jen letěli, pacienti i kolegové, nejbližší přátelé jejího muže nevyjímaje. Teď, když byla příliš pozdě chytrá, chápala, že věděli o její soupeřce a věřili právě v ní svou velkou příležitost.

A neodmítala je proto, že ji erotika nevzrušovala. Naopak, už v pubertě v sobě objevila přímo živočišnou chuť milovat se a panenství prodlužovala právě z temné obavy, že z ní vyroste nymfomanka. Její muž, kterému se dala už na sklonku noci, v níž se prvně spatřili, se jí později přiznal: svedl ji tak rychle, protože ji pro její oslnivý zjev považoval za zkušenou milovnici a nemohl věřit svému štěstí, když zjistil, že je její první. Snad právě pro to chybějící měřítko, což si ovšem vyčítala až teď, byla Jakubem tak nadšena, že jí nevěra nepřišla na mysl a nabídky jiných mužů ji spíš pobuřovaly.

Ani teď a tady, hledíc na tu vlnu, která se jí měla stát posledním útočištěm, nebyla schopna uvěřit, že celé dlouhé měsíce – pravda, mnohem míň než dřív, omlouvaje to přepracováním či banálními, nejspíš dobře předstíranými neduhy – spal současně s ní a s tou druhou...

Ale byla mu věrná i jako partnerka v povolání. Když už nemohla, či spíš nechtěla pracovat na jeho oddělení, jak by nesnesla podezření, že ji tam drží z protekce, měli alespoň společnou privátní praxi, a ona ho nikdy nenechala na holičkách, když potřeboval zaskočit, odložila dokonce atestaci, aby měl víc času na důležité kongresy... a zřejmě i na tu k...! napadlo ji v novém poryvu sebelítosti.

V čem tedy, pro boha živého, byla pro něho ta k... lepší než ona, že ji nahradila s takovou lehkostí? Že si ji teď Jakub bude – o tom nemohla pochybovat! – vodit mezi společné známé místo ní??

Čůzo! nadala si, když došla v černých představách k jeho triumfálnímu vstupu na tradiční ples mediků po boku té platinové blondýny, ztrestala se titulem, jímž se od mládí sama sestřelova-

la z oblačných výšek, kam ji pozvedávala samolibost, ty čůzo, ty náno, ty česká buchto, kterou jen souběh náhod katapultoval do postavení lékařky a manželky šéfa kliniky, nechtěla by sis konečně položit nejzákladnější ze všech otázek, totiž, proč jsi to přes ty všechny úžasně přednosti tak dokonale prosrala??

Ve snaze neobelhat samu sebe začala registrovat výhody té druhé, jako by nebyla strana sporu, ale nezaujatý pozorovatel – válečný zpravodaj! ušklíbala se – který má teprv zjistit, kdo a proč tu střílí.

Pokud tedy ta druhá opravdu nastoupí hrdě zavěšena do Jakuba před kritickými zraky těch, co znali ji, nedá se, bohužel, očekávat, že mu někdo vyčte špatný vkus. Angelique neměla horší figuru než ona a byla podstatně vyšší, což vyvážilo jistou robustnost. Krom toho měla asi víc času šatit se v dobrých butikách – zřejmě i za jeho peníze! bodlo ji.

A byla po otci lehká mulatka, což Sylvu vlastně nejvíc odpuzovalo – je rasistka? ale ne, normálně žárlí! – a Jakuba asi nejvíc přitahovalo...

A že byla obyčejná sekretářka? Francouzsky, německy a anglicky slovem i písmem i stenografem? Nápadně se to blížilo jazykovému vybavení Martina Buriana. Sylva zvládla slušně němčinu, aby se nemusela před většinou Basilejčanů stydět, ale jak franština, tak angličtina by sotva stačily k maturitě. A ta slavná loajalita? Nebyl to právě hlavní důvod, proč tu osobu, kterou šestým smyslem nikdy neměla ráda, Jakubovi celou dobu nicméně přála? Byla to přece ona, kdo se dokázal přizpůsobit jeho absolutnímu smyslu pro pořádek, jímž zvládal svůj turbulentní profesionální život bez výpadků a katastrof, zatímco Sylvě vyhovoval spíš kumštýrský styl „à la bohème“, jak jej Jakub žertem nazýval... opravdu jen žertem?

A to ještě, sdělila Sylva tvrdě té české čůze, to ještě nejsme u poste! Co když všechny milostnosti, které jsem mu léta nabízela v ješitném domnění, že je to koncert smyslů, jsou dětská besídka ve srovnání s hostinami, které mu vystrojuje to silné snědé tělo??

Sylva Burianová přestala vnímat svou osudovou vlnu, která měla dát té zradě tragický rozměr, a propadala se do pocitu jí zcela cizího: Mínění, jež o sobě chovala osmělena svými úspěchy, k nimž patřil i zisk Jakubovy lásky, se rapidně scvrkávalo a stejným tempem získávala na váze ta, co ji tak hladce porazila na hlavu přednostmi, které Sylva nevzala včas na vědomí.

Tragédie, v níž se měla její porážka proměnit, aby získala přinejmenším formát, se tou změněnou optikou měnila v banální příběh neúspěšné manželky, jakých je dvanáct do tuctu.

Sylva se do hloubi duše styděla.

Celá inscenace jejího odchodu, který tak pateticky a velikašsky plánovala, jí přišla nesmyslná, blbá, trapná.

Vlastně by se měla teď hned, bez dalších úvah a ovšemže bez dopisu, v němž mohla jediné přiznat totální jalovost, spustit na tu nehonosnou palubu a skočit do pupečního důlku mohutné vlny v naději, že ji zalkne dřív než stud.

Opravdu se prudce otočila – a stála tváří v tvář svému průvodci.

– Nezlob se, řekl provinile, – uviděl jsem tě až teď a nestačil se odbelhat. Nechci rušit...

– Nerušíš, snažila se úspěšně lhát, a jak jí teprv teď pronikl k vědomí drsný chechtot, dodala, – obdivuju tu racky! Kde se bere hejno uprostřed oceánu?

– Cestuje s námi. Všechny načaté a nespotřebované potraviny musí každou půlnoc přes palubu. Vědí to ptáci i ryby.

– I žraloci...? lekla se.

– Ti tu nejsou.

Potěšila se. Tu vlnu měla přece jenom radši.

– Nechceš si zahrát? zeptal se, – našel jsem pěkný koutek.

– Ráda, lhala mu dál.

Ale vlastně: může být vděčná za každou minutu, kdy nebude na tu vlnu myslet.

Kapitola desátá

Harry mu zas utíkal, tentokrát po střeše čím dál strmější, Siegfried nechápal, že se přítel drží zpříma, zatímco jemu proklouzávaly nohy, spadnu! zalekl se, ještě krok a sklouznu k okapu, který mě neunes, už se viděl, jak se z posledních sil drží povolujícího plechu, a zoufale vykřikl za kamarádem obdařeným zázračnou přilnavostí, aby se mu vrátil na pomoc, ale bylo pozdě, už sjížděl a konec střechy se k němu řítí jako okraj skokanského můstku, když si uvědomil, že má na zádech padák, v posledním zlomku vteřiny trhl uzávěrem a vzápětí se bezpečně kolébal nad zvětšujícím se bílým obdélníkem, kluziště! poznal, kluziště Rockefellerova centra v N. Y., pohlédl vzhůru a uviděl postavičku, která mu mávala, Harry! potěšil se, Harry připlachtí za ním, ale to už měkce přistál a byl zmaten, kde to je? místo na kluzišti se ocitl v úzkém tmavém prostoru, který mu nic, ale vůbec nic nepřipomínal.

Trvalo chvíli, než snem omámený mozek přišel k sobě natolik, aby rozpoznal lodní kajutu...

Krátce ho vyděsila myšlenka, že jeho paluba klesla pod čáru ponoru, ale pak nahmatal tlačítko noční lampy a s její pomocí objevil záclonu, kterou mu musel včera večer zatáhnout stevard. Těsný prostor zaplavil jas.

Vzpamatoval se ze sna, který ještě patřil k těm lepším, v horších před ním Harry umíral, pokaždé jinak nesmyslně. Scheisse! burcoval se do dalšího dne bez dvojčete, co musí udělat nebo prožít, aby se té můry zbavil? Bude-li k tomu dál držet ten zádušní celiбат, stane se z něho navíc impotent. Ach! vrátil se poslední vjem ze včerejší noci, zašoustá si co nejdřív s tou holandskou dvojkou, jako by šlo o zlatou medaili, takový Harryho memoriál! a všechno bude v pořádku. Pak si vzpomněl na tu zářivou holku, jakže si ji to

pokřtil? ano: Hnědka! a věděl, že ji chce nesrovnatelně víc než ty ošoupané nudle. Malátnost byla ta tam, vystřídala ji znovu chuť tu plno- i čistokrevnou klisnu napřed ukrást a potom zkrotit. Opět mu vytanul Harry, jak se mu smával, Pro tebe je erotika, čím byl námořníku Pepkovi špenát, bez ní jsi spací vagon, po ní lámeš skály... Ne – už zase Harry! Vstát, ohlásit se do služby a na snídani, aby ji co nejdřív uvi...

Pohled na hodinky myšlenku přerazil: byly tři odpoledne!!

Bezvadný bodyguard! ocenil se, být zbrojnoš, dala by ho královna popraviti! Vytůkal na telefonu číslo její kabiny bez naděje, že ji zastihne, a skoro se lekl, když se okamžitě ozvala.

– To sis hned včera tak zařádl? zeptala se, než stačil promluvit, ale znělo to kupodivu přátelsky.

– Ježíši, ne! cítil přesto potřebu se očistit, – zalehl jsem před půlnocí, nechápu to!

– Klasický jet lag, omluvila ho sama, – cítím ho taky. Když ses nehlásil, dala jsem si docela ráda přinést snídani i oběd k sobě. Musíš mít pořádný hlad, habáne!

– Jako vlk! přiznal.

– Dej si taky poslat jídelní lístek, ne! zavrhla ten nápad – do tvé díry se sotva vejde pivo, nějak tě nakrmí i v kavárně.

– Potřebuješ něco? zeptal se, aby projevil úslužnost, za niž byl tak štědře honorován předem.

– Ne, uklidnila ho, – čekám dlouhý telefon své Marion, nestačila jsem před odjezdem vyčistit psací stůl. Sejdeme se u večere. A pro-
pos, máme stejný stůl, ale v druhé směně, nehodlám jíst v šest jako kojenec a ještě se dívat na ty stařečky a jejich bio-blemtaniny!

Kvitoval s uznáním, že to říká možná nejstarší ženská na palubě, která si tu ze všeho nejdřív otevřela pobočku svých kanceláří. Sotva však zavěsil, měl po náladě: Se zpožděním mu došlo, že už v jídelně nebude vídat Hnědku.

Hlad ho nicméně donutil vydat se za potravou. Cestou ho blbá nálada opouštěla, není přece puberták, aby musel vrhat kradmé pohledy, dřív nebo později mu zkříží dráhu, v bazénu nebo v baru, pak ji prostě osloví – a bude! Z promenádní paluby zahlédl za okny prostřené stolečky; v domnění, že je to ta kavárna, vstoupil do místnosti, kterou letmo navštívil už v noci. Regály s knihami tu rámovaly jídelní, ale především hrací stolky všeho druhu.

Zdržovalo se tu – v tom slunečném čase pochopitelné – ještě méně osob než včera, jenomže jednou z nich byla právě ona.

Seděla zády k němu se svým zajisté prachatým chromajzlem, ze kterého se možná vyklube nejen Margaretin krajan, ale třeba i obchodní partner, jehož sekretariát právě přes půl planety telefonuje s jejím, aby se spolu pomocí vesmírných družic dohodli, zač bude od zítřka kilo betonu – ta představa ho pobavila. Vytrhl ho z ní číšník, který se ptal, čím může sloužit. Ukázalo se, že tu je v nabídce momentálně jen svačina, ale přesto zůstal.

Podivný pár byl tak pohroužen do partie, kterou hrál dokonce s pomocí šachových hodin, že si Siegfried mohl pozorně prohlédnout i starého muže. A byl překvapen. Neurčitý dojem vznešenosti, kterým působil už včera na horní palubě, se prohloubil, ten člověk určitě neprodával beton! Ostře řezanou tvář připomínal dekadentní šlechtice z Felliniho a Viscontiho filmů. Pozor! varoval se Siegfried, ta s ním nežije pro prachy, ale z úcty, ne-li opravdu z lásky!

Jistým způsobem ho to za ni potěšilo, přestože se akce jejího dobytí evidentně ztížila, ale: vlastně měl už dávno dost těch vyměnitelných „píč“, jak je šmahem známkoval Harry, a proto prostřídával svými neurastenicky přešlechtěnými jinochy. Hnědka stoupající v ceně i skrze svého partnera představovala cíl, který ho čím dál víc lákal a vzrušoval, mobilizoval v něm dosud neznámé síly.

Cpal se jakýmisi dorty, jejichž složení nevnímal, protože sladké moc nerad, ale bylo mu fuk, čím se zasycuje. Hleděl na její dlouhý

štíhlý krk přecházející v šíji, která volala po líbání, a v duchu jí poroučel, Otoč se! otoč se!! Jestli ho zaslechne, namluvil si, má ji...

Za dvě hodiny sehráli čtyři partie se střídavým výsledkem a on si připadal jako husa nacpaná šiškami z čokolády. Ta potvora se neotočila snad naschvál, když šestým smyslem, anebo možná v zrcadle brýlí svého protějšku postřehla, že ji hypnotizuje.

Náhle se ti dva bez nejmenšího náznaku takového úmyslu zvedli a odešli protilehlými dveřmi, takže se neobrátila ani pak. Neuvěřitelně ho to naštvalo a huň, přímo se ho to dotklo, jako by, napadlo ho, vyryla nožem rýhu do laku jeho jaguára... průměr nebyl od věci, třikrát za poslední rok ho tím rozžhavlil neznámý závistník nebo prostě vandal, který musel bydlet v okolí. Pár dní marně pročíhal v Harryho autě, zatímco ubohý kamarád byl na tripu, aby po třetím útoku, který zaspal, rezignoval a najal nekřesťansky drahou garáž.

Ted' si přišel podobně pokořen a jeho bezmocný dopal umocňovalo zjištění, že té něžné bestii nezvykle propadá. Panenanebi! zazoufal si, snad se na stará kolena ještě nezblbnu!!

K Harryho i Siegfriedově chloubě patřilo, že se slavnostně zařekli propadnout pošahanému šílenství, které se zmocňovalo jejich přátel, ať už jako opakující se senná rýma, či dokonce jako těžká choroba ničící oběti na celý život. Šlo jim to oběma snadno, a Siegfried občas v duchu děkoval, že mu ta blbost zvaná láska nebyla prostě shůry dána. K tomu přistupovalo, že dosud nezažil, aby mu osoba ženského pohlaví, kterou si usmyslel dostat, dřív či později nedala, třeba jen symbolicky na jedinou noc.

Ted' zjistil, že se ho dotklo, když ten grufták „těsně před žehem“ – opět Harry! – vzal obě hole do jedné ruky, aby ji mohl pravičkou obejmout, a pak, zatímco ona otvírala dveře, ji dokonce políbil do vlasů. Chtěl si ulevit silným slovem, ale zjistil, že nemůže ani to! Do hajzlu... copak se skutečně pomátí??

Ke všemu si uvědomil, že zřejmě odešli k večeři pro první směnu, takže ji už dneska neuvidí. Nechal stát další jedy z cukrárny, které

mu stevard donesl bez ptaní, když zjistil, že obsluhuje bumbrlíčka, a sešel do svého kutlochu, aby se tedy z trucu učil. Jen otevřel skriptu a spatřil obrazce biologických řetězců, sklapl je a hodil zpátky do báglu. Lehl si na postel a otráveně zíral na strop, dokud ho nevzbudil Margaretin telefon.

Tentokrát už byla trochu napruzená, a on možná zlomil rekord v hození se do gala, aby ji nenechal dál čekat v jejím apartmá. To už zas byla jako mílius a jeho náladu záhy mocně povzneslo zjištění, že oba šachisté rovněž změnili směnu, protože od nich stevard právě bral objednávku.

Po vzoru Margarety zdvořile i zběžně pozdravil a oba se dočkali obdobné odpovědi. Pak už musel vzít Siegfried na vědomí, že se Hnědka dál a bez pochyb vědomě skrývá v zákrytu obou starých lidí sedících mezi nimi dvěma. Namíchlo ho, že vzdor veškeré vůli opět poklesá na mysl. Tak to prr! Podá si ty holandské mlsné kočky ještě dneska v noci, jak se znal, přejdou ho aspoň ty nejhorší roupy.

Všiml si, že je Margareta nezvykle nesvá, a spěšně ji oslovil, aby předešel výčitce, že se o ni nestará.

– Máš už nějakou představu o víně?

Držela v ruce nápojovou knihu, ale myslela zřetelně na něco úplně jiného. Už ji naštvál, pomyslel si, dlouho to netrvalo. Ale jen ať si uleví, měl na to z rodiny recept! Spočíval v tom, že se nehádal, ale mlčením dal najevo, jak se ho to netýká, čímž své kritiky někdy vytočil ještě víc a většinou jim vzal chuť namáhat se zbytečně.

– Já ho odněkud znám... řekla tak, aby ji zaslechl jen on.

– Koho...? nechápal obrat v hovoru.

– Toho člověka za mnou. Nejde jen o přízvuk, zdála se mi známá i tvář.

– Viděl jsem ho v knihovně, – přisadil si, – hráli šach a on se pak choval jako pubertální lover.

– Šach??

Margareta vytřeštila oči.

Podivil se reakci nepřiměřené sdělení.

– Ano... hráli přímo závodně, s hodinami...

– Sigi! Zjisti mi jeho jméno. Zeptej se třeba... nebo ne! Zkus se s nimi dát večer do řeči, jistě budou někde sedět.

– Pojd' se mnou! Rozhýbem se na parketu, podezřívám tě, že pořád válíš.

– Ano, potvrdila to trochu nepřítomně, – ale dneska ne! Zjisti mi to, Sigi. Jestli nebude moc pozdě, zavolej mi ještě...

Dál to divné přání nerozváděla, vybrala své jídlo i nápoje pro oba a držela mu trochu křečovitě novou lekci, tentokrát o dekantování starých vín. Myšlenkami však zcela určitě byla jinde!

Kapitola jedenáctá

Tentokrát si s ní Martin po večeři vyšel, a zdálo se dokonce, že rád. Přes její protest, že jí bohatě stačí sekt, objednal znovu šampaňské, pak slevil alespoň z ročníkového na „obyčejné“. Nedělala si starost o jeho finance, ale o zdraví, znala nejlíp stav jeho organismu.

– Prosím tě, požádal ji, – zapomeň dneska, že jsi má ošetřující lékařka, chtěl bych mít jednou pocit, že nejsem tvůj pacient, ale chlap!

Zřejmě si hned uvědomil, jak divně to za daných okolností zní, protože upadl do rozpaků. Neměla srdce ho v nich nechat.

– Máš pravdu! souhlasila tedy, – u mě je to klasická profesionální deformace, kterou si tu musím odvyknout stejně jako kouření!

Hrdě mu předvedla prázdnou levičku obvykle držící cigaretu, kterou si v poslední době většinou připalovala od předchozí.

Šampaňské bylo ovšemže skvělé, – Je to tvá nejmilejší polévka! žertoval její muž, teď ho při něm na chvíli vypudila z hlavy za přispění lodního kouzelníka. Ten zavalitý, příjemně veselý muž s padnoucím uměleckým jménem Trixon si ji dokonce vybral za důvěrníci publika, když předváděl neuvěřitelné karetní kousky, a ona mohla jen žasnout, že je ani z těsné blízkosti nedokáže prohlédnout. Končil číslem, při němž jí už zůstával stát rozum, když ji nechal zapsat pět tuctů nejnesmyslnějších slov rychle mu nadiktovaných z publika a vzápětí požádal, aby ho kontrolovala, když je odříkával pozpátku od šedesátého k prvnímu. Dokázal to jako když bičem mrská bez jediné chyby a stejně pak najít napřeskáčku správné slovo ke každému požadovanému číslu.

Sylva se směla vrátit a právě chtěla pochválit Martina za disciplínu, s níž stále pil první číši, když se měla přesvědčit, že ji jen přelstil.

– Tak! řekl, když začal tanec, – a teď mi jistě dovolíš, abych šel spát.

– Máme ještě půlku... namítla překvapeně.

– Právě! Cameriere! to volal jejich vrchního.

– Prego, signore!

Už německy, aby rozuměla i ona, požádal Itala, aby dovedl „dámu jeho srdce“ – la donna di mio core – do nočního baru a předal ji do péče tamního kolegy.

– Pokud ovšem nechceš tančit! dodal, – v tom případě tě náš stolník jistě rád ostríhá zde.

– Certamente! sliboval muž s havraním vlasem a nedokázal ovládnout své mlsné oči.

Nehodlala vzdorovat. Ať už ji hodlal ušetřit společného uléhání, nebo si snad od ní chtěl odpočinout? nebylo jí proti mysli dopít ten skvělý mok ve veřejné intimitě, pro kterou odjakživa milovala lokály všeho druhu, od basilejských putyk, kde hltali stále stejný roztavený raclett gastarbajtrů, až po luxusní restaurace, kterým dával přednost Jakub. Lodní bar patřil k druhým, takže byl i spoře obsazen zámožnějšími cestujícími, když na rozdíl od jídel nebyly nápoje na palubě zahrnuty v ceně pasáže.

Vrchní ze sálu ji evidentně nerad předal barmanovi, který ji hbitě obstavil miskami se slanými tyčinkami, oříšky, pistáciemi, kešu i čerstvě upraženými mandlemi – všechno dohromady by uživilo jednoho normálního člověka pár dní. Když jí dolil z donesené láhve, vyňala z kabelky krabičku cigaret a slavnostně z ní vylovila svou úplně první na téhle polokouli.

Načež si připomněla své předsevzetí a zastrčila ji zpět. Načež na ni dostala ohromnou chuť a znovu ji vytáhla. Načež si přišla jako totální slaboch, který podobně selže před tou dlouhou vlnou, a do plné krabičky ji vecpala tak razantně, až se zlomila. Načež si pomyslela, že se chová jako pabl, když spojuje tak nespojitelné věci, a že si má právě s vidinou své vlny užít, co se ještě z té zbývající na-

bídky užít dá. Načež tu zmrzačenou cigaretu pohřbila v popelníku a vytáhla jinou. Načež ji vložila mezi rty, prohrabala celou kabelku a zjistila, že nemá svůj zapalovač.

Ještě postřehla, jak to barman, obsluhující dvě mladé ženy a ještě mladšího muže na protější straně pultu, zahlédl a vytahoval z kapsy krabičku zápalek, když jí oheň zaplál těsně před očima, pak ihned zmizel, následován podivným rachotem, aby vzápětí opět vyšlehl u jejího nosu. Až zpětně si vybavila, že dlouhán, který ještě před vteřinou stál mezi mladými ženami, stačil vyrazit k ní, po cestě s už hořícím zapalovačem uklouznout, zřítit se u jejích nohou a přece jí eskamotérským pohybem zapálit cigaretu dřív, než to stihl barman.

Po tom výkonu se až teď sbíral z parket a hledal, co zavinilo ten krkolomný pád. Uviděla to spolu s ním: klasickou slupku od banánu z filmových grotesek, kterou tu kdosi trestuhodně pohodil. Musela mít ve tváři úlek, protože se jí omluvil.

– Promiňte...

– To nic... pak si uvědomila, že se málem přerazil v jejích službách. – Děkuji...

– Za málo...

Už stál, a ona zblízka poznala bicepsáře, jehož pohledům od včerejška unikala. V dané situaci se to nehodilo.

– Neublížil jste si? zeptala se tedy zdvořile.

– Mých dvě stě čtyři kostí se zdá být bez úhony.

– Ach, reagovala logicky, – jste snad chirurg?

Blbost! pokárala se hned, je mu sotva dvacet.

Hned to potvrdil.

– In spe. Moje vědomosti sahají zatím jen k patologii.

Na to jí zas přišel trochu starý. Hned ten dojem potvrdil.

– Něco mi do toho přišlo...

Ženské! napadlo ji spontánně, musela uznat, že byl i při svém mládí pěkný kus chlapa, svedl snad třídní profesorku a propadl z mravů? tak se mnou to nepůjde, chlapečku, patřila jsem jen své-

mu muži a teď už patřím pouze své vlně... Vychovaně kývla, aby tu audienci zřetelně ukončila, a obracela se ke své číši, když se jí představil.

– Jmenuju se Siegfried Gross...

Udělal nevinné oči a tím jí potvrdil, jak je práskaný, když na ní poznal, že má kindrštůbe, která jí nedá, aby se nepředstavila taky.

– Silvia Burian.

– Přátelé mi říkají Sigi.

Na tu drzost prostě nereagovala, ale cítila, jak se začíná nezvykle vařit. Jemu to zřejmě nestačilo, otravoval dál.

– Dovolíte mi otázku?

– Prosím, řekla nejdměřeněji, jak uměla, ale ten pacholek to nevzal na vědomí.

– Vy nejste Němka!

– Ne! zůstala úsečná a přidala informaci, která podobným zájemcům brávala naději i chuť, – Švýcarka.

– Ne!! řekl i on, ale znělo to, jako by byl právě tím okouzlen, – a z jakého údolí pochází váš půvabný akcent?

– Z vltavského, prozradila mu popravdě a těšila se, jak jí bude namlouvat, že má ze všech švýcarských sýrů nejradši právě vltavský.

– Takže jste rodilá Češka, radoval se ještě víc.

Tím ji doběhl. Na takové vědomosti nevypadal.

– No ano, připustila.

– A na Moravě se mluví moravsky?

Překvapil ji už tak dokonale, že vystoupila ze svého obranného gardu a snažila se mu to vysvětlit.

– Moravané jsou taky Češi. Takzvané země Koruny české byly odjakživa dvě: Čechy a Morava. Rozlišují se tím, že Morava byla dřív, dbá víc na tradice a dnešní Moravani mluví proto česky líp než Češi.

V téhle podobě jí to samotné přišlo stupidní a nedivila se, když se zeptal dál.

– A proč nemluví moravsky?

Měla na sebe dopad, že se nechala stejně prostoduše zaplést do konverzace, a rozhodla se ji rázně utnout.

– Vidíte, to mě nenapadlo. Až nějakého potkám, hned se ho zeptám. Ted' vás ale nechci zdržovat, vaše dámy vás zřetelně postrádají.

Hleděly sem přes pult opravdu jak uražené okurky, což ji na téhle scéně jediné bavilo. Podivila se, že může být na dně i na sklonku své existence pořád ještě obyčejná ženská mrcha. Proč nebyla aspoň trochu dřív? vyčetla si, kdyby si byl na ni Jakub musel dávat pozor, nebyl by možná na svém nebi nikdy zahlédl černou hvězdu Angélique!

– To nejsou mé dámy, pravil přímo taktně, jako by se omlouval, že je tím trochu uráží, – ale ani já nechci zdržovat vás. Jen ještě jeden dotaz: Nemůžete se zeptat svého manžela?

– Mého manžela?? opáčila vyjeveně, než pochopila, že myslí Martina. Bylo však pro ni výhodné mu ten omyl nevymlouvat.

– Moje prateta, vysvětloval jí ochotně, jako by se ho na ni ptala, – já jsem tu totiž s pratetou, víte! je vlastně spíš nevlastní babička, ale to zní už úplně praštěně! se zdála u vašeho stolu slyšet známý přízvuk. Ona je totiž taky z Moravy, ale Němka.

To ji ovšem zaujalo.

– Aha... tak to je dáme zítra dohromady...

– Ano! souhlasil přímo euforicky, – to spolu uděláme!

Bylo průzračné, že se při tom hodlá dát dohromady on s ní.

Čeho je moc, toho je příliš! usnesla se.

– Zatím si užijte velmi příjemný večer, popřála mu štiplavě. – Ať už ty dámy znáte hůř nebo líp, zdá se, že s vámi pevně počítají.

Překvapilo ji, že na tu špičku reagoval, jak to nečekala: sebekriticky.

– Oukej, zřejmě jsem vám předvedl špatné manýry. Směl bych to zítra napravit?

– Jak...?

– Tím, že bych tu čekal jenom na vás.

– Ale proč?

– Abychom to domluvili.

Než našla patřičná slova, jimiž by se sama neshodila, zeptal se zas on.

– Takže smím?

– Pane Grossi, řekla křečovitěji, než zamýšlela, – jste svobodný občan, smíte dělat i nedělat, co se vám zlíbí. A stejně já. Ještě jednou dík za oheň!

Nato přímo rozdrtila nedopalek své cigarety v popelníku a vy-pochodovala s pocitem, že je tedy čůza na kvadrát.

Zastavila se až na zádi, kde ji tentokrát rušila přítomnost několika lidí pozorujících těhotný měsíc. V baru si tu první cigaretu vzteky nedovedla vychutnat, potřebovala naprosto nezbytně druhou.

Když si ji, pořád ještě rozčilená, vrazila mezi rty, uvědomila si, že ji nadále nemá čím zapálit.

Deprimovaně hodila celý balíček do té obrovské kypící brázdy a zamířila do kabiny.

Kapitola dvanáctá

U Siegfrieda by byl ten večer neměl šanci ani David Copperfield, natož iluzionista putující po výletních lodích jako po poutích. Siegfried měl oči jen pro Hnědku. Ne, ujišťoval se, to nebyla podobně laciná iluze jako ty předpotopní triky, když mu při prvním spatření přišla naprosto výjimečná, vždyť ona září! připustil udiveně a nechápal, jak ji mohl přehlédnout před odletem ve Frankfurtu i po přistání v Tapeete.

Bylo úžasné, s jakou přirozenou graciézností přijala úkol pomocnice toho šejdíře, který si ostatně bez otálení vybral ze stovek diváků právě ji, jako by rovněž spatřil její auru. Siegfried zjistil, že podobný zájem čte ve tváři jiných mužů v sále, a také, že ho to zvláštním způsobem šťve. Korunu všemu nasadila jeho velitelka, když při závěrečném potlesku, o nějž se lodní mág pod kyselým pohledem pravé asistentky až přehnaně dělil s Hnědkou, vyslovila soud, jaký od ní nečekal.

– Na tu holku by lidi koukali i bez kouzelníka. Až u ní budeš pro mě vyzvídat, dej na sebe pozor!

Nehodlal jí přiznat, že se o to už snaží, a to s podezřele malým úspěchem, pomalu si připadal jako šroubek vzdorující magnetu! Odvedl řeč na jejího antikvárního chlapa, který ho čerstvě šťval tím, že kdykoli si mohla sednout, položil svou ruku majetnický na její.

– Koho ti vlastně připomíná?

Skoro se lekl, jak zpopelavěla.

– Co je, Gretl... poprvé užil té důvěrnosti spontánně, – není ti dobře...?

Zavrtěla hlavou a třikrát za sebou se hluboce nadechla a vydechla, zřejmě navyklé cvičení. Barva se jí hned vracela.

– Promiň! řekla zas normálně, – mám pár špatných vzpomínek. Myslela jsem dlouho, že je odnese čas, ale ne. Po tom, cos mi vyprávěl v letadle, se bojím, že tě to čeká taky.

– Pořád se mi o Harrym zdá, přiznal, – naposled dneska.

– A snad je to i dobře! na obrátku ztvrdla a Siegfried opět politoval všechny, kdo jsou jí v jejím impériu podřízeni, vždyť ona sama je z betonu... – ano, protože kdyby se zmrzačené duše hojily jako rozbitá kolena, zmizela by i potřeba spravedlivé odplaty a svět by brzo zalidnili vrazi!

Byl zaujat a čekal, že mu to vysvětlí, ale ona za tím po svém způsobu rázně udělala tečku, když se náhle zvedla.

– Ne! Tohle by byla náhoda jak ze špatného románu. Každopádně máš důvod po ní vyjet, i když... pohlédla k páru, který si právě připíjel šampaňským, – dneska už budeš mít sotva šanci. Ráno pro mě přijď v devět, ano? Chci jejich kuchaře konečně doučit vařit vejce naměkko, dneska mi ho nesli natřikrát.

Odešla a nechala ho tam sedět jako křena, který mohl dvojici leda trapně špízovat. Pookřál, když k němu přisedly ty dvě holandaíses. Sotva však zahudl taneční orchestr a ony ho začaly tlačit na parket, svěřil jim, že na tenhle primitivní a zdlouhavý způsob posouvání k posteli není zvědav, protože tam chodí přímo. Přijaly tu zprávu s potěšením. Pozval je nicméně na úvod do baru, ale vedl je tam oklikou, aby nemusel projít kolem Burianových.

Věděl, že to dělá, aby se jejich výběrem před Hnědkou neshodil, a měl na ni i na sebe ještě větší dopal.

Když se nečekaně objevila na protější straně barového pultu sólo, nadal si do volů, že neměl víc trpělivosti a fištrónu: co když se tvářila tak odmítavě, aby se kvůli němu nenápadně uvolnila? Co když, fandil si dál, aby se mu vrátila obvyklá odvaha, co když ji zaujal stejně jako ona jeho? Přiznejme si, že by nebyla zdaleka první!

Právě když jeho úvaha dosáhla toho slibného bodu, zpozoroval, jak vytáhla z kabelky cigarety a hledá v ní marně, anebo snad

schválně?, čím ji zapálit. Byl právě uprostřed banální historky, kterou dával svým budoucím píchalkám k dobru, ale když zaznamenal, že její nouzi, či snad opravdu hru? zahlédl i barman a chystá zápalky, mu, opět Harryho slovy, „prasklo v bedně“, popadl zapalovač jedné z nich a vrhl se k Hnědce střemhlav.

Jako ve zpomaleném filmu sledoval ve všech fázích, jak mu levá noha po čemsi ujíždí, jak vyšlehlý oheň zapalovače našťestí těsně míjí Hnědčin jemný nos a on sám se skládá jakoby na pokračování u jejích nádherně rovných nohou opřených o barovou trnož, ale jeho tělo se vzápětí vymršťuje, jako by byl od samé podlahy vybral mečbol, prsty přímo ekvilibristicky znovu zažihají zhaslý plamen, a on už, stoje po jejím boku, hledí zblízka do těch, ovšemže taky hnědých! i když pořádně poplašených očí a může jí konečně říct první slovo

– Promiňte...!

Pak směl uslyšet i první její.

– To nic... děkuji...

– Za málo... vymyslel si stěžít, a poprvé ho ve stokrát sehrané situaci nenapadlo, jak dál. Naštěstí mu pomohla sama.

– Neublížil jste si?

Odpověděl jí poměrně blbým bonmotem a zmohl se na pár dalších jalových vět, jak v něm rychle splaskalo sebevědomí a s ním i pohotovost, když mu dala nepokrytě najevo, že ji nezajímá, ale naopak: obtěžuje.

Odvrátil potupný koš, když duchapřítomně použil primitivního, ale neselhávajícího triku: představil se jí obřadně celým jménem a nezklamal se – její dobré vychování bylo silnější než nechut bavit se s ním, v tom se tedy zatraceně přecenil, má ho leda za dotěru, které zřejmě odhání jako komáry. Takže Silvia! Nezvyklé příjmení mu v tom zmatku neutkvělo a znovu se ptát nemohl, aby se po svém pádu neznemožnil dokonale, naopak, potřeboval se do ní zahákovat jako při dobývání hradu, a jeho mysli se skutečně včas podařilo vynalézt další úchytku: její přízvuk.

Když zjistil, že se Margareta fakticky strefila, blýskl se před Hnědkou i tím málem, co pochytil od obou sudetských tet. A už byl na hradbách, a zdálo se, že má vyhráno, když se všechno zvrtilo o ty dvě holandské kozy.

Nejhorší bylo, musel si přiznat, že mu je naservírovala přesně tak, jak je chtěl původně zbaštit, i ona si ho tedy přečetla „jako slabikář“ a nenašla, co by jí stálo za pozornost. Poprvé za život ho ženská vyrazila z ringu, a ke všemu ta, o kterou poprvé stál.

Pokusil se to zachránit přímo poníženou omluvou a nabídkou neznamenantující nic menšího, než že se jako mužský vzdává a v celém širém Pacifiku už pro něho bude existovat jedině ona. Nato se optal jako poslední puberták, jestli něco smí.

V jejích očích, najednou zelených, jako by mu odpírala i skvělou barvu, po níž ji pokřtil, stál neskrývaný posměšek, když mu dovolila, aby si směl, co chce, protože ona to smí nechtít.

A způsobem, jakým zlikvidovala svou napůl vykouřenou cigaretu, mu na závěr názorně předvedla, jak v sobě zamačkává jeho.

Pak byla ta tam, a on tu stál jako na hanbě, protože každý v baru, kdo měl oči, musel vidět, že s ním, když se nejdřív ztrapnil jako kašpar, nádavkem vyběhla jako s naprostým ouchcapkem. Barman předstíral, že do zásoby vyplachuje číše, ačkoli je krátce předtím vybral z myčky, a Holanďanky s ním zaníceně konverzovaly, přestože v průběhu celé scény mlčky hleděly sem. A co tedy on??

Ze všeho nejvíc se mu chtělo vyběhnout za ní a vyjevit jí pravdu: že se mu stalo, co dosud nezažil a nikdy nečekal; že před ní skládá všechny ty otřelé háky, paklíče a smyčky, kterými dosud úspěšně nahrazoval, co spolu s Harrym zásadně nehodlali žádné ženské vydat. Už sám ten pojem nepatřil k jejich slovníku, jako by věřili, že nevyslovené není: onen nehmatatelný, iracionální kus sebe sama, obecně zvaný cit.

Poprvé se v něm ozval, když umřel jemu skoro neznámý, ale právě tím nezapomenutelný otec, a s ním odešla všechna mužská tajemství, než je stačil sdělit synovi.

Podruhé ho prostoupil, když slyšel v telefonu Harryho smrtelný chrapot a pochopil, že právě začal nezadržitelně umírat i on.

A potřetí v něm doslova vybuchl v tomhle plovoucím nóbl pajzlu pro lepší lidi, když mu jako součet všech jeho reakcí od chvíle, kdy ji spatřil, došlo, že ji strašně chce, ať to stojí, co stojí.

Od jejího odchodu uběhly vteřiny, ale v něm se zastavila dosavadní časomíra odměřující jeho povrchní směřování od banalit k nicotnostem, z jejichž hlušiny čněly právě jen ty tři události, kdy uslyšel svůj cit. Rozum nemohl měřit dvě tak velké smrti s jedním projevem nezájmu, ale probuzený cit mu prozradil, že ztratí-li tuhle ženu, a on ji nutně ztratí, přestože ji nemá a protože ji nikdy nemůže mít! potká ho třetí smrt, jiná, ale ne menší.

Reflex nutící muže zachránit v nejtrapnějších situacích alespoň důstojnost zafungoval i teď. Vrátil se na místo, které tak překotně opustil, a protože měl pamatováka, dovyprávěl Holanďankám tu plytkou story, jako by se nic nestalo.

Nikdo by neuvěřil, že se mezitím změnil celý jeho vnitřní svět.

Ty dvě mu ovšem daly najevo, že se bude muset hodně snažit, mají-li ho vzít na milost: nestydatě rozdávaly slibné pohledy dalším singlům, kteří pomalu plnili bar. Líp už nemohly zařídit, že ten kord brzo otočil a studeně se jim odporoučel. Viditelně své chyby litovaly.

A ten zapalovač se mu podařilo nevrátit, kdyby náhodou... bože, on už kvůli ní i krade!

Ten malý návrat k starým hrátkám mu náladu nezlepšil a závěrečné poznání ji ještě zhoršilo. Vydal se na zád' lodi s tajným přáním, aby tam Hnědka stála a on ji mohl alespoň němě pozdravit, nic víc, ale aby to chápala jako omluvu nového řádu. Našel tam však jen pár dvojic, které v objetí holdovaly nabobtnalému měsíci. Na Siegfrieda udeřil v druhém sledu i smutek.

– Do prdele... zašeptal, – do prdele, Harry, ona snad fakticky je... ta posraná láska dokonce na první pohled! Ale co s ní??

Když pak sklesle otvíral dveře své nory, uslyšel telefon. Spěchal k němu, div se znovu nepřerazil, a hleděl na hodinky, jedna v noci, snad ona??

– Tady Gretl, uslyšel, – já tě nebudím, vid’?

– Právě jsem se vrátil.

Snažil se, aby to neznělo zklamaně.

– Víím. Pořád to zkouším.

– Potřebuješ něco?

– Ne ne, chtěla jsem se jen zeptat... mluvil jsi s nimi?

– Jen s ní. Potkal jsem ji v baru...

– Tak jak se jmenuje!

– Silvia.

– Sigi! Mě zajímá příjmení!

Najednou měl v mozku černou mlhu.

– Bože... neutkvělo mi...

Tenhle trapas nebyl menší, úplně se na ni vykašlal!

– Promiň mi, Margareto! už se ji neodvážil oslovit důvěrně, – úplně mi vyletělo z hlavy...

– Nebylo to Burian?

Ulevilo se mu tak, že zajásal.

– Ano, ovšem, Burian! Takže ho znáš!

Na druhé straně bylo ticho. Pak je vystřídal hlasitý dech. Harry! připomněl si s úlekem.

– Margareto! Co ti je??

Pak už věděl, že vdechla a vydechla třikrát, byl to onen způsob, jakým se uklidňovala. Ale z čeho?

– Mám k tobě přijít?

– Ne ne!

To byl přímo rozkaz. Takže se jen zeptal.

– To ráno platí?

– Dobrou noc! řekla a zavěsila.

Pak na to přestal myslet. Měl svých myšlenek dost.

Ráno však – nařídil si budík, aby konečně přišel včas – nebrala telefon. Když k ní zneklidněn dorazil s druhým plastickým klíčem, našel na klice papír s hůlkovými písmeny.

NECH MĚ SPÁT – NENÍ MI DOBŘE, ALE NESTAREJ SE – OZVU SE TI SAMA

Kapitola třináctá

Franco Zeppelini – jméno si chtěl dát úředně změnit, než pochopil, že je jeho malým kapitálem, a začal cestujícím vyprávět rodinné historky o falešném pradědečkovi, jež si vypisoval z jeho biografií – zažil na palubě téhle lodi snad všechno, co se může stát v luxusním grandhotelu, který navíc pluje, takže se všechny problémy – od frašek po tragédie – dají řešit jen tam, kde vznikly.

Franco musel být ještě diskrétnější než jeho kolegové z pevniny, zprávy o nepříjemnostech na palubách se šířily rychlostí telefonního spojení; většina nejbohatších cestujících o sobě věděla, kde se kdo právě plaví, takže stačilo pár hovorů, aby některá z lodí byla nejméně na sezónu out, než ji z prokletí vysvobodil skandál na jiné.

Protože přesloužil tři kapitány, zkušené lodní vlky, kteří odtud odcházeli do důchodu, věděl už jen on a jeho rejdař, který však nedávno předal pomyslné kormidlo podniku juniorovi, co se tu všechno událo. Věkový průměr pasažérů málokdy klesl pod pětadesát, takže vedle záchranných člunů byly nejméně postradatelným vybavením tři zinkové rakve v klimatizovaných boxech; dvakrát za ta léta byly obsazeny všechny.

Známým, které nebožtíci poznali na palubě, zpravidla namluvil lodní lékař, že dotyčný je chorý, ale pod jeho kontrolou, a nechce být rušen. Pokud tomu někdo nevěřil, nechal si to už z pověřivosti pro sebe, rád, že to nebyl on.

Nepříjemné – protože spojeny s nekonečným úřadováním přes satelity – byly sebevraždy, ale k těm došlo za něho všeho všudy třikrát, jako by kandidáti nechtěli nechat propadnout nekřesťanské peníze, které za „kouzelnou loď“ zaplatili. Porodů naproti tomu rok od roku přibývalo, mít v rodném listu místo narození M/S bylo „in“;

asistentkou lodního lékaře už proto dávno byla zkušená porodní sestra. Že kapitán oddával – a Carlo ručil za neprůstřelnost dokladů, aby se případně podvedený nehojil na rejdařství –, patřilo k rutině, trásli se však před čerstvým nápadem junioršéfa, prosadit tu jako v Las Vegas i rozvody; nechtěli, aby jim zhrzení či naopak přešťastní rozloučenci rozmnožovali galerii ochlastů, kteří se v průměru dvakrát za rok strefovali láhvemi do řetězců sklenic zavěšených nad barem.

Carlo zažil a někdy jen se štěstím přežil nespočet žárlivých scén, při nichž až dosud s úspěchem odebíral zuřivcům pistole, nože, popelníky i jiné náhradní vražedné nástroje a v pravou chvíli otvíral usmiřujícím se láhev šampaňského „na účet kapitána“ jako nejlacinější z možných důsledků. Dvakrát evakuoval hosty i personál do záchranných člunů: jednou po falešné zprávě, že na lodi je bomba – vymyslel si ji anglický školák, kterého v nejbližším přístavu i s rodiči vysadili a dodnes od nich kasírovali, co ta legrace stála – a jednou, když začalo pořádně hořet u Číňanů v prádelně.

Přestálé bouře dávno nepočítal, navždy mu utkvěla jen jedna, zato zralá pro filmovou crazy-komedii: Mořská nemoc tehdy zachvátila po čtyřech dnech děsivého tance na vlnách, proti němuž byly i mamutí stabilizátory bezmocné, nejen všechny cestující, ale i většinu posádky. Výjimku tvořilo trio dánských penzistek, které na pasáž šetřily pár let a nechtěly si nechat ujít žádný ze zaplacených požitků. Že měly žaludky jako kachny, chodily dál pravidelně stolovat do obrovské jídelny, která byla tři dny vymetená, a projíždaly se dlouhým lístkem od antipasty až po dolce. Servírující číšníci se řadou pozvraceli hned u výdejního pultu. Že to nakonec zvládl hlavní lodní účetní osobně, tradovalo se přes světová moře dodnes a položilo neotřesitelný základní kámen k jeho autoritě.

V řídkých okamžicích, kdy mohl vystoupit ze zběsilého koloběhu a hodnotit svůj výkon – bývalo to o dovolených, při kterých k žalosti své Rózy a dětí skoro nevycházel ze zahrady jejich vily –, si

s oprávněnou pýchou říkal, že není situace, která by ho mohla zaskočit.

To se letos změnilo, když starý vnutil svému synovi při střídání stráží nového kapitána, který Carla od pohledu nesnášel už proto, že na něho v ničem neměl – hlavní účetní mohl v nouzi hladce vést i loď, pro celou posádku byl autoritou on.

Když mu však teď vyřídila jeho věrná zástupkyně rozechvěle, že ho ve svém apartmá očekává krachbaba, a to hned! upozornil ho právě žaludek, že není ve formě. Cestou se dokonce přistihl, že proti svému železnému zvyku spěchá, a přinutil se zvolnit krok, aby nebyl podřízeným nápadný.

Co mu může chtít?? Rutinově zvažoval obvyklé varianty z repertoáru notorických remcalů. Zůstaly dvě: Od stolového stevarda, kterému uložil hlásit i zdánlivé ptákoviny, věděl o její shánce po produktech jakéhosi rakouského vinaře. Jeho zásobovatel ihned zjistil, že onen Josef Jamek opravdu existuje, a už i nechal poslat deset palet jeho vín letecky s další várkou cestujících. Pak už tu bylo jenom nepozvání ke kapitánskému stolu první večer plavby, ale s tím u něho nepochodí: musela vědět, že přednost mají štamgasti, kteří se tou kterou lodí plavili nejčastěji.

Byl si tedy, když se ho po dvojím zaklepání konečně uráčila povolat dovnitř, jist, že s ním jí její obvyklé divadýlko nevyjde, s ním ne! Sňal čepici, vložil ji předpisově pod levou paži a pevně vstoupil. S obrazem, který spatřil, však nepočítal: postrach moří ležel v posteli a bledost obličeje se zahrát nedala. Představa, jež se mu kmitla hlavou teď, že sem tahle osoba zavlekla infekci, která promění pyšnou M/S Harmonie v karanténu, vzala nejspíš barvu i jemu.

– Jste nemocná, madame...? zakoktal nešťastně, jak mu automaticky naběhl plán opatření, z něhož měl vždycky hrůzu. Byli sice, řečeno jeho výrazem, propojištěni až k poslednímu prdu, ale nic nemohlo pokrýt výpadek dobré pověsti, který by vedl řadu měsíců ke stornům a ztrátám.

Její odpověď sice tuhle můru zaplašila, ale vyvolala v něm novou paniku svou naprostou novostí.

– Ne, to ne... chci jen vědět, kde mohu vystoupit.

Zmohl se na to, že tupě opáčil.

– Vystoupit...?

– Ano. Chci plavbu okamžitě ukončit. Na vlastní náklady, rozumí se.

Cítil, jak se mu vrací barva. Tak přece ten kapitánský stůl?

– Stala se nám nějaká chyba, milostivá paní? Slibuji vám, že ji napravíme...

– Ne, ne... je to čistě osobní záležitost. Musím odtud pryč!

Ted' si také všiml, jak od včerejška celá zešpičatěla, a napadlo ho vysvětlení stejně prosté jako spásné: Baba má mořskou nemoc, dobře jí tak! Nahlas byl starost sama.

– Pokud snad výjimečně nesnášíte moře, máme na palubě výtečného...

Odsekla mu, jak to odpovídalo její pověsti.

– Položila jsem vám dost jasnou otázku, kterou tedy ještě upřesním: kdy a jak mohu dosáhnout nejbližšího letiště?

Už věděl, že ji ani s celou svou zkušeností nepřemůže, a snažil se apelovat na její soudnost.

– Víte jistě, milostivá, že je to naše nejdelší pasáž bez mezipřístání, kterou volí právě milovníci...

Přerušila ho jako vyvolaného žáčka, jenž neznalost zakrývá žvaněním.

– Kdy a kde??

Snažil se nedat znát své rostoucí rozčilení.

– Pozitříi budeme na ostrově Monkemano, ale tam není letiště...

– A co když tam někomu rupne slepé střevo? Neříkejte mi, že mu ho vykuchá místní řezník!

– Pro naléhavé případy musí být objedнан vrtulník...

– Tohle je naléhavý případ!!

V nouzi se chytil posledního argumentu, který kupodivu zabíral právě u největších pracháčů.

– Bojím se, že by to byl drahý špás, milostivá paní...

– Tady nejde o špás, pane!! A já s sebou mám dostatek šeků, karet i hotovosti. Chci být nejpozději pozítří dopravena k nejbližšímu leteckému spoji do Evropy, rozuměl jste mi konečně dobře??

– Ano... ale... takový příkaz může tichomořské záchranné službě vydat pouze kapitán...

– Aha! Tak proč tu ještě stojíte, člověče?

Byl tak zdeptán, že si nasadil čepici už tady. Na prahu ho ještě zastavila.

– Počkejte! Mému... panu Grossovi nic nevykládejte, slyšíte? Řeknu mu to sama!

Pak už stál před kabinou a cítil se jak boxer, který přes provazy vyletěl z ringu. A ten zelenáč na můstku mu nepomůže, naopak, ten jenom čeká na jeho první velkou chybu! A starý si někde užívá se svou novou milenkou, kterou tentokrát schovává i před ním! A Junior ví kulové! Ach, Rózo, tvůj sen, mít mě pořád doma, by se mohl splnit co nevidět.

Kapitola čtrnáctá

Harry ho tentokrát v noci nestrašil, zato poznal, když přišel k sobě, že se probudil do jedné ze svých nejblbějších nálad.

Přitom byl Siegfried vždycky přesvědčen, že na rozdíl od většiny lidí, které znal, matkou počínaje a Harrym nekonče, byl všecko, jenom ne náladový. Zatímco matka často trpěla depresemi, ze kterých šel strach, takže ji nenápadně hlídal, a zatímco Harry dávno před svým smrtelným toboganem hrdě objasňoval svou naprostou nevypočitatelnost tím, že má permanentní menstruaci, Siegfried se cítil tak vyrovnaný, že to někdy vnímal skoro jako vadu.

Harry, matka a většina těch, kdo mu byli blízko, užívali své náladovosti jako mačety, kterou si brutálně klestili průchod mezi lidmi i problémy stojícími v cestě. Každý jim raději uhnul, ať ze soucitu nebo ze strachu, jejich nedochvilnosti, nespolehlivosti, ano, i surovosti byly zakalkulovány, a proto trpěny, ať byly sebezbytečnější a sebenespravedlivější.

Siegfrieda se nesměla dotknout největší křivda, aby nebyl prohlášen za urážlivého nadutce, Siegfried se nesměl o pár minut zpozdit, aby mu nevyčetli sobecký nedostatek ohledu na druhé. Siegfriedovi se zdálo být osudem uloženo, aby se choval tak, jak se toužili chovat všichni kolem něho, kteří to z důvodů, jež musel podle nich každý uznat, prostě nesvedli.

Proto nepřišel nikdo z rodiny na to, jak ho svou obtížnou snahou nahradit mu otce vlastně mučí, proto ho s sebou málem strhl do záhuby i Harry. Že to vydržel bez podstatného poškození, bylo, věřil, dílo otcových genů; teď k nim přidal i fluidum ze strany Margarety, která dovychovala jeho matku. Mohl sebevíc toužit po tom, aby i on předvedl světu své rány, většinou horší než bolístky ostatních, mohl se jak chtěl hecovat, aby se na něco vykašlal, někomu něco oplatil

či nepřišel někam, kde ho chtěli jen využít, nakonec mu to vždycky přišlo trapné a vykonal, co měl.

Proto mu přišli nálepkou „vyrovnaný“, kterou nesnášel, ale svým jednáním vždy znovu potvrzoval. Časem se upokojil, když se přesvědčil, že zvládá svůj život nesrovnatelně líp než zhýčkaní neurastenici, co marně přenášeli své trable na jiné, aby je nakonec zavalily stejně jako chudáka Harryho. Přesto se tu protivnou etiketu snažil odpárat, jak to šlo. A nejlíp mu to šlo v sexu.

Při jeho vzhledu, pochopil naštěstí včas, mu právě pro jeho povahu hrozilo, že si první milenku, která mu udělá žárlivou scénu, pokorně vezme, aby se zachoval jako gentleman. Toho však jej ušetřil Harry. Už tím společným výstupem z panictví v obráceném gardu, ať si zůstal Siegfriedovi navždy protivný, v něm probudil spolu s dychtivou zvědavostí také zjištění, že vstoupil do řeky bez břehů.

Většina dívek i žen se do něho opravdu doslova zabouchla, slyšel od nich, že vyzařuje s mužností i spolehlivost, a to že je nejvzácnější, a proto nejžádoucnější spojení kvalit. Dík Harryho cynismu a své dychtivosti i bezbřehosti z prvních nastražených ok vyklouzl, a dál to byla rutina. Ostatně pokusy ochočit si ho ustaly, když začal zřejmě vysílat signály, které vábily ženské protějšky téhož vyznání a ty ostatní musely nějak varovat či odpuzovat. Plaval v té ničím nespoutané řece po libosti a bez starostí, neskonale svobodnější proti věčným otrokům svazujících vztahů.

Nikdy ho nenapadlo vést si milostný deník, ale tušil, že počet jeho milenek se může blížit stovce. Nejmladší se mu ex post pochlubila, že je třináctka, ale uklidnila ho, že nebyl první. Nejstarší, když jí hádal pětatřicet, se pochlubila, že je jí čtyřicet, ale pohozený pas, který neváhal tajně rozevřít, ji usvědčil z padesátky; spali s ní spolu s Harrym, než se vrátila na Nový Zéland, o to náruživěji, jako by je mohla naučit nestárnout.

A když se nešťastník Harry vydal na ten dlouhý strmý trip, který skončil v podsvětí, a Siegfried spálil většinu mostů vedoucích

zpátky, aby ho mohl doprovázet, byl to snad právě ten zběsilý sex, při němž se pod ním i nad ním střídaly dívčí a ženské tváře jako na orloji, který mu naštěstí nahradil Harryho tvrdé drogy.

Přítelova smrt jím otřásla tak, že si v něm prostě vynutila cenzuru, ale nepochyboval, že až se doplní vyčerpané baterky jeho těla i ducha, jak to předevečírem nazvala Margareta, ten zaseklý orloj se zase rozběhne.

S tím pocitem sem Margaretu provázel, s tím úmyslem opětoval signál obou Holanďanek. A do toho vybuchla nálož v podobě neznámé ženské, která ho během několika letných setkání beze slov a pak několika běžnými větami poslala jako figurku v Člověče nezlob se o všechna dobytá pole zpět do výchozího postavení.

A on si nevěděl rady!

Takže se nemohl divit, že trčí v jedné ze svých nejblbějších nálad!

Ke všemu neměl nejmenší tušení, co se vlastně děje s jeho prateťkou a co ona čeká od něho.

Přišlo mu nejrozumnější a nejnornější jít se z toho všeho najíst, po jídle mu to vždycky myslelo líp.

Když ale otvíral prosklené dveře jídelního sálu, spatřil ve výklenku vzadu samozřejmě Burianovy a chuť ho přešla, dokud si nepřipomněl, že se na tomhle exkluzivním škuneru dá jíst všude.

Své řídké nenálady likvidoval tím, že přestal dbát o sportovní figuru a spolykal, co se do něho vešlo. Taky dnes proto spořádal v denním baru dva talíře müsli utopených v jogurtu, šest vajec na špeku a k nim půltucet rohlíků, to vše hojně zalito pár šálky horké čokolády se šlehačkou. Výsledek byl, že mu kromě cihly na mozkou ležela ještě druhá v žaludku. Nevěděl dál, co má udělat.

Když už byl tak daleko, že vážně zkoumal myšlenku napsat jí omluvný dopis, bohužel první v životě, takže neměl zdání jak, horní cihla se náhle odvalila a on byl schopen zkoumat, co vlastně vyvedl, že se má cítit jak poslední uličník. Snad dvakrát se na ni podíval, pak už mu nedala příležitost. Donesl jí oheň a přitom se málem přizabil.

Dal s ní nevinný small talk o jejím přízvuku a jakýchsi Moravanech, o kterých slyšel v rodině, jen aby řeč nestála. Načež se jí slušně zeptal, jestli na ni smí dneska večer počkat. K čemuž všemuž se řádně představil, takže co??

Proč z toho má problém, jako by ji byl násilím přehnul přes klandr??

A upřímně řečeno, co je mu po ní? Její a jeho chemie se přímo klasicky odpuzují, a shodná se rozhodně nedá domluvit, stejně jako se neshodná nemusí omlouvat. Uviděl prostě zvlášť krásnou babu, a že ho zlákal přebírat ji tomu starochovi, ruplo mu v bedně víc, než byl zvyklý, proto ten propad do pocitové břečky, Harry by řičel smíchy. On, Sigi, – a láska na první pohled! Bude se dál držet toho, že nevyslovené není, prvně zkusil označit nějaký vztah slovy a vyšel mu triviální kýč, až to bučí!

Sžíravá sebeanalýza ho dala dohromady. A přivedla na myšlenku, jak ten splín spolehlivě zabít. O dvacet minut později už párkrát ostře překrauloval lodní bazén, vystavil se na lehátku, které se hodi- lo i do kosmické lodi, palčivému slunci a zastínil si obličej skripty, taky na obranu proti těm holandským tulipánkám. Překvapilo ho, jak dokonale na ně ztratil chuť, a jenom doufal, že ho nepoškodila trvale, ta česká... co mohla být? původně asi manekýna, než ji ten prachatý kripl koupil rovnou z předváděcího mola.

– Smím se zeptat, kde studujete?

Ten kripl trčel na holích přímo před ním a nestydatě zíral na titul jeho skript.

– Odpusťte, připojil k tomu opravdu s tetiným nezaměnitelným akcentem, – přitáhlo to můj zrak, jsem váš bývalý kolega. Ostatně jsem se chtěl představit už u stolu, mé jméno je Burian.

Jeho zjev, tón i obsah sdělení obsahovaly takovou míru zdvořilosti, že Siegfrieda okamžitě vynesla na nohy. Byl už zase z podstaty své bytosti vyrovnanost a slušnost sama.

– Gross, řekl, – Siegfried Gross, promiňte, že jsem se dávno nepředstavil sám...

– Po takovém letu chvilku trvá, než se obnoví normální reflexy. Proto obdivuji, že už jste schopen se učit.

– Doháním zkoušky, byl Siegfried dokonce ochoten přiznat, a sám se tomu divil.

– Aha... A kde?

– V Berlíně.

– Na Svobodné?

– Tam jsem začal... teď pokračuju na Humboldtově.

– Ach ne! U mě to bylo jenom obráceně.

– Taky jste tam studoval?

– Učil.

– No jasně...! Siegfried si uvědomil, že ten člověk musel začít dobrých dvacet let před tím, než Svobodnou po rozdělení města založili.

– Jakou medicínu chcete dělat? zajímal se Burian dál.

– Nejradši bych zůstal u obecné.

– Ach ne! jeho společník se znovu potěšil, – máte i profesora Weinricha?

– Ano, žasl i on na pokračování.

– Tak ho ode mne příležitostně pozdravujte, kdysi mi párkrát koreferoval. Ale učiňte to radši až po zkoušce, nesnáší protekci. A teď se, prosím, dál nerušte. Já musím trénovat chůzi.

Budoucí doktor, napadlo Siegfrieda, by měl položit logickou otázku.

– Smím se zeptat já, jak se jmenuje váš problém?

– Coxarthrose.

– Ach... kývl vědoucně, ačkoli neměl tušení. Asi se zatvářil příliš vážně, protože byl uklidněn.

– Naštěstí mám s sebou skvělou ošetřovatelku.

Jeho pohled dovedl Siegfriedovy oči na sníženou terasu. Četla tam, ležíc na břiše. I zezadu vypadala jako modelka extra třídy. Nešlo mu to dohromady.

– Ona je zdravotní sestra??

A on si ji vzal, aby spojil příjemné s užitečným!

– To ne, usmál se Burian, – je taky kolegyně.

Kolik jí vlastně je? Vypadá pořád jako holka...!

– Už hotová? zkusil to.

– Už docentka. Ano, my jsme lékařská dynastie z Čech a Moravy, která se vetřela do celé Evropy. Takže, uvidíme se u stolu!

Statečně rázoval pryč a Siegfried ucítil znovu tu cihlu, co mu presovala mozek. Bože, on je přece naprostý debil!

Než se s tím stačil vyrovnat, byl znovu osloven.

– Mister Gross...?

Za ním stál lodní důstojník, který je vítal při nalodování a první večer uváděl kapitána.

– Ano...

– Smím vás vyrušit?

Margareto! vylekal se.

– Stalo se něco mé...

A co s tím má společného právě profesor Burian??

– Ne! řekl s důrazem ten člověk, který tu v tom hicu korzoval v uniformě a vůbec se nepotil, – to ne, ale přesto bych s vámi naléhavě potřeboval promluvit...!

Kapitola patnáctá

Lodní účetní to tušil: Ten naducánek s kapitánskými prýmký, o němž jako jediný věděl, že je jedním z rejdařových levobočků, který se dostal na můstek, když jeho matka hrozila skandálem, jemuž léta neubrala na brizanci, přijal tu Jobovu zvěst, jako by se ho vůbec netýkala.

– Řekněte jí, ať plave napřed!

Sám se tomu srdečně zasmál. Carlo musel nasadit jeden ze svých nejledovějších výrazů.

– To je ta krachbaba, kapitáne!

Referoval mu o ní ještě před přistáním v Tapeete, ale Prasečímu Jindrovi, jak ho ovšem nazýval jen v duchu, se to vykourilo z hlavy jako všechno, co se netýkalo jeho stejně obézní manželky a čtyř fakanů, z nichž vykrmovali podobné kredence. Připomněl mu tedy, že jde bohužel o very very important person, která může svými referencemi mezi uživateli nejdražší třídy připravit rejdařství o pěkný balík a pak i je dva o tuhle skvělou loď.

To vzal kapitán vážně, neboť mu zřejmě neuniklo, že ho junioršéf nemá rád z důvodu, který, důvěrně informován matkou, docela chápal.

– Ale my jí přece nemůžeme vyhovět! řekl nervózně, – vysvětlil jste jí...

– Vysvětlil jsem jí, co bylo v lidských silách, přerušil ho Carlo poměrně neuctivě, ale na žvásty opravdu nebyl čas, – jenže ona je schopna si rychle zjistit, jestli jsme opravdu udělali vše.

– Co vše?

Carlo ho donutil, aby osobně zavolal Oceánskou civilní admirali-tu se sídlem na Havaji, kde s nimi zpočátku mluvili jako s blázny, ale pak přece jen slíbili okamžitě poslat fax, že akci zakazují, protože by mohla blokovat pomoc osobám v nebezpečí života.

Ulevilo se jim, když ten papír měli v ruce. To už byl u kapitána lodní lékař, starý kozák, na něhož se mohl Carlo naprosto spolehnout. Pak volal kapitán obávanou osobu. Po dvacátém zazvonění se rozhodli přibrat lodního inženýra a vydali se k apartmá s nejčernějšími myšlenkami.

Už tehdy Carla napadlo, že měli vyzpovídat toho gigola, ale věděl, že teď opravdu není čas ho shánět. Inženýr vyňal ze zakódované schránky passe-partout, kterým bylo možno odemknout všechny dveře, jichž bylo na M/S Harmonii tisíc devět set dvacet šest. V rozčilení zapomněli zaklepat, takže z nich krachbaba, dosud ležící v posteli, mohla mít, jak alespoň zdařile předstírala, smrt.

Když se omluvili, až se z nich kouřilo, odeslali inženýra pryč a ukázali jí ten fax. Zírala na pět řádek tak dlouho, až měli všichni tři dojem, že ji opravdu klepla mrtvička. Odvahu promluvit našel lékař.

– Nemohu vám opravdu něčím pomoci, madame? Nejsme-li s to uspíšit vaše vylození, mohu se aspoň postarat, abyste zbylý čas na palubě příjemně prospala. Spravily by to dvě injekce denně, za jejichž účinnost, ale i naprostou neškodnost osobně ručím...

Sjela ho pohledem, jako by jí nabídl, že ji uspí navždy.

– Já jsem zvyklá žít při plném vědomí, pánové! řekla pak pohrdavě, – nejspíš by mi ještě pomohlo dobré víno, ale to bohužel nevedete! neodpustila si přisolit.

– Vaše značka na vás bude čekat na pevnině... zkusil to Carlo, ale ona mu pouze odsekla.

– Jenže já na ni už ne!

Stáli před její postelí, přišlo Carlovi, jako tři králové bez darů. Ptát se jí znovu, co ji rafla, bylo přilévání oleje do ohně. Horečně pátral v paměti, přihraje-li mu z masy zkušenosti spásný nápad. A už ho měl.

– Jste katolička, milostivá paní?

Viděl, že otázka zabrala. Krachbaba jako by změkla.

– Ano... proč?

– Máme na palubě duchovního.

Skutečně se toho chytla.

– Je tu i kaple?

– Ne... naši hosté chodí rádi do přístavních kostelů a kvůli téhle jediné delší pasáži... už byl zas na tenkém ledu a mazal z něho, než se proboří, – ale vezeme náhodou velebného pána, který má vystřídat faráře na ostrově.

– Mluví německy nebo anglicky?

– Francouzsky...

– Jenomže já ne! řekla už zas mrazivě, jako by mohli i za to.

A bylo. Poprvé neměl Carlo Zeppeliní nejmenší ponětí, co dál. Tehdy se událo cosi podobného zázraku: bába znovu oslovila doktora.

– Dejte mi tu vaši injekci. Ale ujišťuju vás, že to dělám jen proto, aby se na vaší lodi nestalo neštěstí. Mému prasynovci zatím sdělte jen, že jsem v pořádku, ale nechci být do zítřka buzena. Ať si dál užívá plavbu!

Nechali u ní tedy lékaře a šli vyčerpaně na můstek, aby si na nečekaný úspěch dali panáka. Carlo se však cestou odpojil.

– Skočím za tím klukem, řekl kapitánovi, – jestli je opravdu příbuzný, musí něco vědět.

– Ona to zakázala... namítl kapitán úzkostlivě, a Carlo byl překvapen i rád, že špekáč konečně pochopil vážnost situace.

– Pokusím se ho získat pro nás, vysvětlil mu, – jde mu, alespoň doufám, o to, jestli tu bude smět zůstat.

Předpokládal správně, že ten kulturista bude v téhle době předvádět tělo ženským u bazénu, ale podivil se, když spatřil u jeho lehátka pohozená skripta. Počkal stranou, až skončí rozhovor s tím závistihodným Švýcarem, který tu měl vzdor svému hendikepu s odstupem nejkrásnější ženu, a pak ho bez potíží odvedl do knihovny, kde byli sami.

Ten kluk mu věrohodně potvrdil, že krachbaba je jeho pravá, i když vzdálená prateta, proto mu Carlo skoro detailně zopakoval oba své dnešní rozhovory s ní.

– Paní Kämmerer si výslovně nepřála, abych vás tím znepokojoval, a pokud jí prozradíte, že jsem to nerespektoval, čekají mě nejspíš velmi vážné důsledky. Předpokládám ale, že i vy máte zájem, aby se nestalo něco nepředvídaného, nebo se mýlím?

Ten kluk přisvědčil, ale evidentně se mu něco honilo hlavou.

– Byl jste svědkem čehosi, co ji rozrušilo?

Ten kluk to měl na jazyku! Carlo mu jej musel rozvázat.

– Pane Grossi, jsme uprostřed Pacifiku. Budeme vám vděčni za každé vodítko!

Konečně se k tomu ten kluk odhodlal.

– Zlobila se, že vám chybí na lístku nějaké víno...

Zas ta lapálie! Ten kluk zřetelně lhal!

– Nevzpomínáte si opravdu na nic podstatnějšího, co ji mohlo rozčítit?

– Opravdu ne.

Ten kluk to prohlásil až příliš rozhodně. Něco zatloukal, ale bylo evidentní, že víc neřekne. Nemělo smysl naléhat, ale tím větší mělo nespustit ho z očí. Rozhodně si to s ním nesměl rozházet.

– Přesto vám i jménem kapitána vřele děkuji, pane Grossi. Kdybyste si myslel, že můžeme vaší pratetě jakkoli pomoci, dejte mi laskavě zprávu.

Ten kluk kývl a kupodivu se k bazénu nevrátil. Půjde k ní? Lodní účetní stačil zjistit, že sjel výtahem na svou palubu.

Pak se vroucně pokřížoval, čímž učinil vše, co momentálně mohl. Buď jak buď, hrozící pohroma se zdála být pro tu chvíli zažehnána.

Cara Rosa, drahá Rózo... tvůj muž bude vždycky hoden tvé lásky!

Kapitola šestnáctá

Měla špatné svědomí. Připustila, že už od chvíle, kdy s tím krasavcem vyběhla jako nikdy s nikým před ním. Muži, a mnohem nesympatičtější! musela uznat, než byl tenhle slušně vychovaný atlet, se o ni pokoušeli od puberty, a maminka jí vštípila, že dvoření, ať už kultivované či nemotorné, ale i třeba výbojné, znamená vždycky uznání, potvrzení její ženskosti, je prostě něco jako kytky a má být podobně kvitováno z její strany.

Hoši i muži, kteří ji znali, se k ní ovšem chovali dvorně, ale i neznámé, co po ní vyjeli agresivněji, uměla bravurně odmítnout, aniž je urazila. Tak proč právě na toho Siegfrieda Grosse vyrazila jak pominutá?

Co jí tak strašného provedl? Vyměnil si místo u stolu, aby s ní navázal oční kontakt jako mraky mužských před ním, které prostě jen ignorovala a neprchala kvůli tomu trapně jako malá holka. Vrhla se k ní s ohněm, až se málem zmrzačil, věděl kupodivu, že Vltava neteče ve Švýcarsku, reagoval dost dobře i na její blábol o Moravanech, a místo aby ji obtěžoval, zeptal se zdvořile, smí-li na ni čekat jindy. A ty dvě holky, kvůli kterým ho seřvala, jí přece mohly být ukradené; jestli jí vůbec něco vadilo, tak jistě ne, že od nich přiskočil k ní, ale že tam s těmi plytkými osobami vůbec byl...

Když došla v úvahách sem, zarazila se. Tady přece končila veškerá logika! Jí do něho nic nebylo a není, natož aby jí vadily nějaké jeho čůzy... moment! za čůzu tam šla jediné ona, přiznala si, ale proč, proč, proč?? Ten kluk ji dráždil, zneklidňoval, ano lekal, ale čím, čím, čím??

Pár desítek hodin před tím, než dá svému prohranému životu vale, by měla mít jiné myšlenky, a hlavně, neměla by vyrábět nicotné konflikty, když se od malička vyhýbala i sporům, které jí

přišly zásadní. Například, napadlo ji teď, jestli přece jenom nemá právo mít dítě, když o ně zpočátku tolik stála... Podobně se s Jakubem nepřela o diagnózy, i když jí pak často sám v soukromí přiznal svou překotnost, nebo o politiku, přestože jí neseděl radikalismus, s nímž odsuzoval českou sametovou revoluci i všecko, co se doma dalo po ní. Věřila, že i její neodporování patří k lásce, je cena za to, že smí žít s mužem, kterého přes všechno obdivovala a milovala právě pro jeho nespoutanou živelnost.

Jenže, jenže... nebyla v tomhle jejím postoji základní, osudová chyba? Nebyl by Jakub, kdyby se byl od začátku střetl s jejím odlišným názorem, mnohdy přímo s jejím bytostným odporem, nebyl by měl spíš pocit partnerství, o které je nutno stále znovu usilovat? Nezhýčkala ho jako dítě zahrnované dárky tak, že už přestalo vnímat jejich cenu?

Včera stačilo, aby na toho sebejistého hezouna Grosse vycenila zuby, a on se jí skoro v panice omluvil. Nebyla snad celá Angelique džin, kterého ona sama vypustila z láhve, protože se nikdy nezbavila jakéhosi uhranutí svým dívčím jménem Slabá??

Padl na ni stín a ona se v rozporu s těmi úvahami ze včerejší setrvačnosti prudce otočila, aby mu vytkla, že ji ruší i v úmyslně zvolené samotě.

Jenže to byl Martin, který ji upozornil, že pacifické slunce může mít zhoubné účinky, aby jí pak oznámil, že ten mladý soused z jídelny, ostatně, co tomu řekne? student medicíny! je příjemný a vychovaný hoch.

Slunění ihned zanechala, když si promítla, že by mohl její tak přesné plánování zmařit banální úpal, jako ji sklátil ve Španělsku právě při svatební cestě; skoro celou ji problouznila v horečce, pravda, láskyplně opečovávána svým mužem... Druhou informaci vzala na vědomí se zájmem, který musel odpovídat tomu, že se o nočním trapasu Martinovi nezmínila.

Hrát divadlo nemusela naštěstí ani při večeři, protože se sousedi nedostavili. Snad ne kvůli ní...? Zarazilo ji, že si s ním dál dělá hlavu, a brzy ho z ní skutečně vypudila. Po jídle ji Martin znovu pozval na šampaňské a ona nic nenamítla. Bylo na čase připravit ho nenásilně na to, co se stane, aby pak nežil v omylu, že odešla ze světa v důsledku krátkého spojení, kterému mohl při lepší pozornosti zabránit.

V žádném případě už nehodlala psát dopis, který nemohl být jiný než bolestínský a křečovitý. Pokud byl její život opravdu tak bezobsažný, že Jakubovi připadala nakonec zajímavější i taková k..., měla mít alespoň její smrt důstojné tajemství. A jen Martin, když už si nevědomky vynutil být u ní, měl vědět, že se jí stala jediným východiskem z tak strašně zbabrané lásky, která bohužel tvořila nosný sloup její osobnosti.

A od Martina se to měl dozvědět i Jakub! Toho vzkazu ho nechtěla ušetřit...

Seděli tentokrát v prázdné klubovně, když v sále probíhal hudební program. Sem doléhalo jen tlumené dunění bicích a závany potlesku. Úmyslně připustila, aby se Martin znovu dotkl jejího problému, právě to jí teď pomáhalo.

– Nemůžeš věčně žít v minulosti, hovořil, – i kdyby ti připadala kdovíjak báječná a nepřekonatelná. Každá minulost musí někdy skončit, jen tak se stane tím, čím má být, pramenem zkušenosti, ochrannou látkou garantující imunitu proti jednou odraženým virům. Celý život hledám i v nejhorší situaci pozitivní prvky, a vždycky je najdu. Ty můžeš být ráda, že máš tuhle v podstatě standardní šlamastiku za sebou ve věku, kdy tě pravý partner teprve čeká.

– Jaký pravý...? nechápala.

Pohlédl na ni smutně, jako by se předem omlouval, že ji zasáhne v nejcitlivějším místě.

– Takový, který s tebou bude chtít mít dítě.

– Znáš snad jeho adresu?? vyjela. Bože, ječí už i na něho, co se to s ní od včerejška stalo...?

Nedotklo se ho to. Ale kontroval.

– Sleduju celá léta, jak jsou z tebe chlapi na větvi. Neuniklo mi, že už ti i tady stačil propadnout ten medik, včera večer jsi pro něho byla kouzelník jen ty.

– Mám se s ním snad vyspat??

Ihned se zavolala k pořádku, on si takový tón zaslouží nejmíň.

– Ach, Martine, víš nejlíp, že to takhle nefunguje! Proč ty jsi zůstal po smrti Jany sám?

Vysvětlil jí to jako dávno zažitou jistotu.

– Protože mi ta smrt vzala opravdu nenahraditelnou kvalitu, zatímco můj syn je, a zřejmě i mou vinou! zhýčkaný a namyšlený pablb, který si tě nikdy nezasloužil.

Sylva na něho jen zírala. Takhle ho neslyšela mluvit nikdy o nikom.

– Dřív či později, dodal přesvědčeně, – budeš ten den, kdy odešel z domova, slavit jako výročí osvobození, a já s tebou!

Aby tomu dodal důraz, připil jí.

– A ten můj blbeček bude škemrat, abys mu odpustila. Což doufám nikdy neučiníš, protože jinak bych musel považovat za slabomyslnou i tebe!

Takový obrat rozhovoru nečekala. On bude nakonec i její zoufalství považovat za projev prostoduchosti! Potřebovala ho přesvědčit, že na ně má právo, které bude muset on i všichni respektovat jako dostatečný důvod k dobrovolnému odchodu ze života.

– Tobě se lehkou mluví, Martine, ale neumíš nebo nechceš připustit, že máš proti mně obrovskou výhodu, totiž všechny špatné situace, ve kterých jsi musel hledat jiskry naděje. Nacisti, vyhnání z domova, válka, totální nasazení, komunisti, odchod do exilu, jedna výzva na souboj za druhou a tys je mohl se svou ženou ustát svorně i proto, že vám šlo nepřetržitě o holé přežití. Nechápeš, oč jsme my dva, já i Jakub, zranitelnější? Přivedli jste nás za ručičky do míru

i do svobody, kde nás může nejvýš přejet auto. Naše jediná bitevní pole, Martine, jsou, uznej, kariéra a láska, když prohrajem na nich, nezbude nám vůbec nic! Ach bože, jak ti závidím všechny tvé šrámy! Ty jsi, Martine, za sebou na zemi zanechal stopu, za námi se jen zavře voda jako za touhle lodí!

Tam na konci té dlouhé vlny, dodala v duchu, a nejraději by se jí svěřila hned...

Ale musela s ním ještě dopít, což jí nepřišlo těžké, protože na to téma přestal mluvit. Nebylo pochyb, že její ránu uznal a nechce jít dále.

A byla mu vděčná, že ji i dnes poprosil, aby dopila bez něho, když to se svým pochodováním přes den trochu přehnal.

Na dobrou noc ho políbila s vědomím, že Jakubovou největší předností byl vždycky jeho otec.

Zůstala v prostorné místnosti plné kůží potažených klubovek sama. Sloupkové viktoriánské hodiny, napodobené jako vše ostatní v tomto umělém anglickém salonu, odbily desátou. Spočítala si, že jí od té milosrdné vlny dělí přesně padesát hodin. Asi deset jich pozítří vyplní výlet na ostrov, k onomu mystickému doteku s počátkem lidských dějin. Kterou nohou se pak naposled dotkne pevné půdy své planety...? Fuj! pokárala se, nesmí být sentimentální!

Ale jak má naložit s dalšími hodinami, aby dokázala nemyslet na to, co se jí stalo, ani na to, co ji čeká? Tak například by si mohla zapálit, ne? Začínat zdravý život, když ji pouhých padesát hodin dělí od jeho konce, je přece absurdní, donebevolající pitomost! Jenomže cigarety hodila včera vzteky do moře. Z kouta klubovny se jí vetřel do vědomí cigaretový automat z chromu, replika modelu z prvních poválečných let. Už vstávala, ale hned si přitáhla uzdu.

Jestli nezvládne dětinskou slabost, jak chce pozítří o půlnoci přemoci nejsilnější reflex, kterým je pojištěna každá lidská bytost – pud sebezáchovy??

Zůstala sedět, a opravdu pocítila příliv síly. Proč se podobně ne-sebrala, aby v sobě včas zmobilizovala energii pro záchranu svého manželství? Proč, místo aby o ně zabojovala, aby se utkala s Jakubem z oka do oka a donutila ho tím zradu vysvětlovat a přitom možná i revidovat, proč trucovitě utekla do Španělska a nesmyslně tam čekala, že se jí přiletí zdrceně omluvit?

Tím přece jen vyprovokovala jeho vrozenou tvrdohlavost, vlastně ho sama přistrčila k té, a proč těch pět písmen naplno sakra neříct? kurvě! zatímco ona jako patník čuměla na bezútešné masy ledových vod, až se jí zmocnila potřeba vlastní záhuby?

Utekla před skutečností, kterou ještě mohla změnit, stejně zbaběle jako včera v noci před Siegfriedem Grossem!

Kouření tedy odolala, ale zato jí přestalo chutnat šampaňské. S duší jako by se jí začalo vymykat kontrole i tělo. Tím spíš! zatvrdila se: ať je to brzo za ní!

Nechtěla zastihnout Martina bdělého, rozhodla se tedy pro teplý mořský vzduch, dokud jí ho nevezme voda. Jako magnet ji znovu přitáhla zád'. Dosud trval koncert, i tady byla sama. Rozběhlo se jí srdce, když spatřila „svou“ vlnu. Zítra musí objevit přístup na spodní palubu, aby pozítří nebloudila!

Pak zahlédla koutkem oka, jak se k ní blíží ten mladík Gross. A znovu se v ní všechno zaťalo, proboha, co proti němu má? krotila se, ale věděla, že je rozhodnuta odehnat ho zas.

Než stačila, zjistila svým postranním viděním, jak se zastavil a začal, asi že ji poznal, tiše couvat.

– Děkuju za ten ohled, slyšela se promluvit, – ale mě tu nerušíte.

Kapitola sedmnáctá

Ani když to řekla, neměla tušení, proč, byla sama překvapena. Ale už se stalo a nesměla se tedy divit, že se ho jen tak nezbaví.

– Chcete zapálit? zeptal se a v ruce mu s cvaknutím vyskočil plamínek.

Myslel to ironicky? Budou se znovu přít? Ihned to zavrhla. Spíš mu zřetelně nabídne příměří.

– Ne, děkuji, včera to byla má poslední cigareta.

– Na téhle cestě...?

– Navždy.

Blesklo jí, že její „navždy“ měří necelou půlstovku hodin, ale to už čelila novému podezření, že ji provokuje.

– Pokolikáté? chtěl vědět.

– Poprvé, řekla popravdě, – a naposled. Já když se s něčím rozloučím, tak vždycky navždycky.

Jako s Jakubem! pomyslela si, a jako se životem...

– Takže jsem byl svědkem vaší hvězdné hodiny? Tvrdí se to aspoň. Já nikdy nekouřil.

Byla ráda, že včerejší trapas tak elegantně zamluvil, Martin ho odhadl líp než ona. Vděčně přešla na to nevinné téma.

– Jak se vám povedlo?

– Poměrně brzo jsem poznal, že můžu v partě vyniknout leda tím.

Líbilo se jí, že se uměl shodit. A nadále nedobré svědomí velelo říct mu konečně něco příjemného.

– To se mezitím změnilo, ne? Nevypadáte, že byste musel trpět komplexem méněcennosti.

Kupodivu ho to přivedlo do rozpaků.

– Myslel jsem taky. Jenže jsem se přecenil. Právě se z toho snažím vylízat.

Mluví o včerejšku? naježila se znova, čeká teď od ní komplimenty? Nebo dokonce omluvu? To si počká!

Ale on nečekal a usvědčil ji z omylu přiznáním, které jí vzalo řeč.

– Přecenil jsem síly, když jsem šel za kamarádem do říše drog, abych ho dostal zpátky. Skončil tam, a já málem s ním. Nevím, jestli někdy najdu svou starou sebedůvěru.

Ještě před chvílí by mu nepřišlo možné, že právě ji učiní první soudkyní svého průsvihu. Margaretě řekl v letadle, co už nejspíš věděla z rodiny. Neměl chuť ani potřebu rozdírat před ní svou ránu, když ji vlastně skrýval i před sebou samým jako pahýl, na němž čerstvý mrzák pořád ještě doufá spatřit utrženou ruku. Tak proč s tím začal teď? A proč si k tomu vybral tuhle ženu?

Nic na to neřekla, a on se přesto rozhodl pokračovat, ačkoliv pořád nevěděl, co všechno v sobě jí chce otevřít.

– Už jsem se omluvil za dotěrnost, a teď v ní jedu dál. Jenže vy jste fakt první ženská, se kterou se mi chce, co jsem ji uviděl, hlavně mluvit...

Není to tak úplně pravda, věděl, není to pravda vůbec! ze všeho nejdřív měl chuť se s ní vyspat, ale pak se s ním udála podivná změna, takže nelže.

Reagovala pochybovačným úsměvem.

– Nejsem si úplně jistá, jestli to mám považovat za lichotku...

– Já vám ani lichotit nechci, uklidnil ji dost riskantně, – ty normální myšlenky jsem taky měl, ale přebil je pocit, že jste mi něčím blízká. Můžete to brát jako trik, třeba vás tak už někdo balil, ne! Nechtěl jsem se vás dotknout, ale u vás to předpokládám...

Nic nenamítala, čímž domněnku nepřímo potvrdila. Silně stál o to, aby ji přesvědčil.

– I když jsem se tak možná choval, nejsem blb, abych si opravdu myslel, že bych vás mohl nabalit, když mě dorazilo, že jste docentka.

– Vypadám tak hloupě?

– Tak mladě. Vypadáte hodně pod třicet.
– Kde jsou ty časy.
Netoužil tu šanci promarnit v galantním žvanění.
– Každopádně jsem ve vás po Harrym vycítil člověka, kterému bych byl s to říkat o sobě pravdu.
– Harry byl ten kamarád?
– Přímo dvojče. Děsně mi chybí.
– Já vám ho nenahradím... i kdybych chtěla.
– Já vím. A ani nechci. On byl jako ty černé díry ve vesmíru, co svou zápornou energií pohlcují celé sluneční soustavy. Protože jsem jí unikl, bojím se, jestli ji v sobě nemám taky!

Lekl se, že právě pojmenoval, co dosud jen nejasně cítil. Nevyslovené není. A co s vysloveným? Skončí tedy, až se vrátí po téhle umělé přestávce, kterou mu, ano! teď se mu rozsvítilo! prostřednictvím pratety naordinovala matka, dopadne podobně jako Harry??

Byl tou představou zděšen a současně zaskočen utkvělou myšlenkou, že mezi ním a zkázou stojí možná jen takhle naprosto neznámá osoba.

Chvilí ho opravdu podezřívala, že ji vykutáleně balí právě tím, jak to vehementně vylučuje, ale všechno v ní se proti tomu obvinění intuitivně vzepřelo. Tím spíš pozor! varovala se, takhle ji zradil instinkt, když nepoznala lhaní Jakuba. Ten ji však, připustila, klamal díky její vlastní víře v něho, která u tohoto člověka odpadala.

Byla přece jenom odbornice a Siegfried Gross na ni jako na odbornici působil v téhle kající poloze stejně věrohodně jako ve své předchozí roli proutníka. Co byl spíš? Na první pohled by ho byla nikdy nezařadila do kategorie mužů schopných poctivě sebereflexe, ale když ji teď, jak jí pravila zkušenost, hodnověrně projevil, nezdálo se jí možné odmítnout mu svou účast. Hippokrates ji sleduje i na druhé polokouli, a ona mu stojí v přísaze až do konce života...

– Chcete mi o tom říct víc? zeptala se ho. – Mluvíte s lékařkou, což má výhodu, že nic nesmí být vyzrazeno.

Překvapil ji už zas.

– Já fakt nechci, abyste si pod Jižním křížem otevřela ordinaci. Mohla byste mi ostatně říct, kde ho na téhle divné obloze hledat?

Našla mu ho a chlubila se i dál cizím peřím, když ho poučila o převráceném měsíci. Připsala mu k dobru, že se neuchýlil k triku jiných zájemců, kteří ji zavlekli do svých, ať skutečných nebo předstíraných problémů, aby se na obrátku stali z chudinek normálními sexuálními nádeníky, kterých se pak svým nemilitantním způsobem těžko zbavovala. Ale současně cítila, že ji napovězené tajemství zajímá, a vůbec ne jako kamínek do vědecké mozaiky, kterou jednou toužila ohromit Jakuba, ale úplně obyčejně, coby klíč k tomuto mladému muži, který vypadal jako živoucí reklama na zdraví... a taky, ušklíbla se v duchu, na prostomyslnost, jak ji s podobnými typy vždycky spojovala.

– Právě proto, že ze všeho nejméně vypadáte na mého pacienta, navrhla mu, – by mě váš příběh zajímal jako vášnivou čtenářku biografii, která často lituje, že se autora nemůže dovýptat. A třeba by zrovna vám prospělo, kdyby se vás ptal profesionál? Já jsem totiž ke všemu psycholožka.

Tu příští podivuhodnou hodinu, nebo snad dvě? ztratil pojem času! strávil Siegfried opřen o masivní zábradlí, s očima zajatýma uhrančivou hrou vody; byla tu zřejmě mohutnými lodními šrouby skrytými pod hladinou zpracovávána v jakousi jistě slanou šlehačku, co si desítky metrů za lodí zdála ponechávat svou tuhost a teprve dál uléhala a současně se rozšiřovala ve známou vějířovitou vlnu, jaké tolikrát obdivoval z letadla, protože na moři zanechávaly stopu plavidel ještě kilometry. A Margaret byla dokonce přesvědčena, že ta vlna její prach rozptýlí a donese ke všem břehům Pacifiku.

Když mluvil, hleděl do toho mlýna, kde vznikala, a měl stále silnější pocit, že mu perlivý vír podobně jako oheň v krbu promítá ten zběsilý příběh, který proto může plynule převyprávět. Zkoušel to podruhé v krátké době, ale mezi oběma verzemi byl nebetyčný rozdíl. Jestliže se Margaretě přece jen pokusil podat trochu romantickou story o dvou kamarádech, které potkal v různých podobách osud mladých opuštěnců, referoval tentokrát poctivě, bez vytáček, nemilosrdně k příteli i k sobě.

Ano, před touhle ženou, kterou trochu lépe znal dohromady patnáct minut, si neponechal žádnou rezervu. Přiznal jí, že on i Harry už jako kluci zvlčili a s přibývajícími roky v tom volném pádu docela rádi pokračovali.

Předchozí život – a Harryho smrtelný sešup byl v něm jenom poslední, i když nejhorší epizoda – defiloval před ním ve vlastním líčení náhle tak přehledně, jako by ho bytost původně zvaná Hnědka vytáhla z jeho bažin a postavila na pevnou půdu, aby jej mohl přehlédnout a zhodnotit. Až teď byl schopen objevovat souvislosti, příčiny a důsledky. Jak mluvil, poznával, že Harryho i jeho rádoby programová obrana před jakýmkoli citem byla jen hysterický produkt jejich osobní prázdnoty, kterou si zřejmě každý po svém uvědomovali, ale neměli odvahu vzájemně přiznat, aby se před sebou neztrapnili.

Nevyslovené není! Ten slogan byl zástěrkou jejich nemohoucnosti otevřít se citu, protože v obapolné zpupnosti nepoznali, že to je, co jim přímo katastrofálně chybí. Pak stačilo, aby jeden z nich dvou nebyl, a druhý vzdal tu baštu švindlu prvnímu člověku, který ho citově zaujal!

To jediné jí nepřiznal, a neprozradil ani svou sexuální obsesi, přičemž mu nebylo jasné, jestli se stydí, nebo se nehodlá předvádět jako lovec žen: něco ho varovalo, že by před ním znovu a možná navždy unikla do sarkasmu, který mu včera bohatě stačil. Zato nezaváhal vyslovit největší obavu, kterou dosud úspěšně potlačoval

i před sebou: že ho ta šílená historie úplně rozhodila a on si vzdor pevnému předsevzetí vůbec není jist, jestli se mu návrat na původní cestu zatarasenou kládami zameškaných zkoušek vůbec podaří.

Vzápětí se zhrozil. Proč se tak seabemrškačsky zpovídá? Nehnusili se mu odjakživa katolové především tou mánií vykecat se Nejvyššímu z vlastnoručně zaviněných průserů a do mrtě vychutnaných svinstev, vyblít je na něho prostřednictvím jeho církevních zaměstnanců, kteří kajícínkovi napaří podle ceníku příslušnou pokutu, čímž je kauza uzavřena a možno řídit dál? Co si má s tou jeho špínou počít ona??

Jak nebyl celou dobu schopen odtrhnout zrak od té kypící vlny, vnímal tichou posluchačku neustále periferním viděním, a teď si uvědomil, že se vůbec nepohnula; držíc se oběma rukama zábradlí setrvala ve viditelně nepohodlném postoji. Skoro v panice k ní vzhlédl a našel ty ve dne hnědé, teď neurčitě tmavé oči upřené na sebe.

A užasl, jak je krásná...!

– Promiňte, zakončil dlouhý monolog nečekaně i pro sebe vpůli jakési věty, jejíž smysl mu náhle unikl, – já vůbec nevím, co do mě vjelo, že vás tím teď a tady obtěžuju. Nechtěla byste se radši něčeho napít?

Když začal vyprávět o slavném otci, myslela si, že je to jeho číslo, jímž získává trochu náročnější ženské, a zalitovala, že k němu sama otevřela stavidla. Dokonce jí přišlo líto, že šanci, kterou mu v návalu špatného svědomí nabídla, hloupě maří. Takže přece jen kulturista, jemuž to myslí hlavně tím svalem v podbřišku!

Zakrátko věděla, že mozek vynechal jí.

Co líčil, bylo příliš přesvědčivé, konkrétní a málo lichotivé vůči němu samému, než aby to mohla chápat jako předvádění se, ale ještě víc ji poutalo, jak to říkal. Nemohl přece tak perfektně předstírat, že to ze sebe doluje poprvé, to by se nemusel trápit s medicínou

a mohl jít rovnou k divadlu! Sylva se přistihla, že vzdor ostražitosti, kterou u ní od počátku vyvolal, mu najednou věří každé slovo.

A když se oba smutní hrdinové příběhu pomalu, ale jistě propadali do záhuby, rostla její stísněnost, jako by jeden z protagonistů nestál před ní coby živoucí důkaz, že přinejmenším on vyvážl. Aniž mu ubývalo svalů, získával ten Siegfried Gross téměř viditelně na duši. Škoda, prošlo jí hlavou, že neměla takového bráchu, ten by nikdy nedopustil, aby se musela utéct k nějaké vlně.

Ovšemže ji po celou dobu vnímala, přestože nespustila oči z jeho tváře, i její zvuk se stal trvalou součástí zbytku života, která ji nestrašila, ale naopak uklidňovala. A vzdor tomu teď ten záblesk lítosti, že se nestalo nic, co by ji od toho konce mohlo odvrátit? No prostě nestalo! A co se stalo, se nemůže – všichni to víme! finita la comedia, basta, a počesku: basta fidli!

Ovšemže se sama sebe zeptala, proč se jí vlastně svěruje, a ovšemže si odpověděla, že je to nejprimitivnější způsob, jak získat její důvěru, avšak: současně riskoval, že se jí bude jevit jako rozpadlý slaboch. Mátló ji také, že jeho líčení vůbec neznělo bolestínsky, ale skoro vyzývavě, málem jako by se tím chlubil. Ne! opravila se, on to ze sebe doslova strhává, jako zpuchřelou kůru, pod kterou se má objevit zdravé dřevo, jako uschlý strup dusící novou kůži, ale proč, proč právě před ní??

Vždyť, uvědomila si v jakémsi prozření, vždyť on, přestože je s jistou nadsázkou o polovinu mladší, zažil podobnou ránu jako ona: ztrátu člověka, který vyplňoval celý jeho svět. A protože je tak mladý, neztrácí chuť žít a obrací se o posilu k ní, nemaje tušení, že ona je poslední, kdo mu ji může poskytnout.

Anebo snad může...?

Myšlenka ji překvapila, ano, zaskočila naprostou neobvyklostí. Když se podívala zpět, nenašla v paměti nikoho, kromě svých pacientů snad, komu by výrazně zlepšila existenci. Od osudové masopustní noci, v níž ztratila současně panenství i srdce, stal se

výhradním příjemcem toho, co laskaví přátelé nazývali jejím zářením, Jakub, vykašlala jsem se i na tebe, moje drahá mamičko, když jsem měla volit mezi cestou k tobě či záskokem v jeho ordinaci! A všechno, úplně všechno, co mu po léta skládala k nohám jako faraonovi jedna z jeho milostnic, – výš se, jak vidno, nedostala! – všechna její láska, něha a snad i vášeň, pokud nějakou vůbec vládne, všechno bylo na h...!

Že si pomyslela i slovo, které nikdy neužila, jí znovu předvedlo hloubku jejího dna. Ale patří na ně skutečně? Není ten prudký, a jak se zdá nepředstíraný zájem mladého muže, který stále zřetelněji ukazuje i dobrou figuru svého ducha, není to snad důkaz, že je v ní mnohem víc, než byl schopen odhalit za tolik společných let ten cizinec, co si říkal její muž?

A proč tedy tomuhle nevěnovat pár minut z posledních, v nichž ještě může být někomu užitečná i jinak, než že mu předepíše pár sedativ?

Problém byl v tom, že jí v dané situaci vůbec nenapadalo jak.

Pak uslyšela další z jeho omluv a vzápětí otázku, zda by se s ním nechtěla něčeho napít. Děkuji, ne! dralo se jí na rty standardně, už jsem dnes pila dost. Místo toho řekla.

– A proč ne?

Byl z toho ještě pořád bez sebe a překonával se v úslužnosti, když hledali vhodný kout a drink.

Cestou je pobavila zvláštní epizoda. Když vykročili ze zádi, upoutal je sílíci zvuk přicházející z palubní nástavby a vzápětí oslnilo ostré světlo. Přímo před nimi se otevřel služební výtah, v němž stál velmi starý Číňan; měl jako na klasických dřevorytech kolem krku chomout, na jeho obou koncích visely však plastické pytle na odpadky. Tváří v tvář hostům se omluvně uklonil a zmáčkl zavírání kabiny, aby je tu teď nerušil.

– Deus ex machina! napadlo Sylvu a svému průvodci připomněla, – ten bůh, co vyjížděl v antickém divadle ze stroje, aby vyřešil nevyřešitelné...

Byla by se zděsila, kdyby tušila, jak to bude souhlasit.

Na její přání skončili v malém lodním bárku zvaném Cantina, který předstíral převážně folklorumilovným pasažérům z německého jihu kolorit Jižní Ameriky, k níž směřovali. Siegfried jí předvedl, jak se pije tequila, a radoval se, když před každým lokem kaktusové kořalky náruživě lízala opepřenou šťávu z citronu, kterou si vymačkávala do dŕlku mezi palcem a ukazováčkem.

Téma Harry samozřejmě opustil a nedotkla se jej ani ona. Když pomluvili kýčovitě zařízení této exotické atrapy, ale nakonec se shodli, že je tak ošklivá, až je skoro hezká, vytanula mu i jistá exotika jejího původu a vrátil se k němu. Dozvěděl se, že přišla do Švýcarska jako malá holka s rodiči.

– Patřili k těm tisícům, končila, – které vyhnalo Pražské jaro.

– Je v Praze na jaře smog? zeptal se.

– Jak jste přišel na smog...?

V očích, opět teple hnědých, četl krajní úžas.

– Rodiče jednoho spolužáka, vysvětlil jí, – se kvůli smogu odstěhovali z Los Angeles...

– Můj Bože, povzdechla zdrceně, – to jsem stará...!

Vůbec nic nechápal.

– Jak jste na to přišla...?

V jeho očích četla teď ona, že si z ní nedělá blázny, a přišla si jako učitelka v pomocné škole.

– Pražské jaro, začala opatrně, aby ho neurazila, – se říkalo pokusu Čechoslováků, který byl reálný asi jako kvadratura kruhu. Zkusili nasadit komunismu takzvanou lidskou tvář a Moskva na ně poslala tanky...

Copak o tom vážně neslyšel? žasla, před čtvrt stoletím to bylo pro celý svět něco jako nová francouzská revoluce a pro něho je to smog?? Pak si připomněla, že on na tom světě ještě nebyl, zatímco ona, bohužel, už pěkných pár roků.

– Je to opravdu z jiného letopočtu, pomohla mu smířlivě; zdálo se jí, že se vzdor tomu stydí.

– To jsem asi zapomněl...

– Ono se vás to taky už netýká. Ale tenkrát s tím desítky tisíc Čechů i Slováků spojily své naděje a pak z obavy před ruskou pomstou odešly do exilu.

– Moravani taky?

Měla co dělat, aby udržela vážnou tvář.

– Musím vám připomenout včerejší vyučovací hodinu: Moravani...

– Ano! přerušil ji jako snaživý žák, – ...jsou lepší Češi!

– Tak nějak... připustila a už to nechtěla rozmazávat.

– Vy jste ovšem taky Moravanka! přisoudil jí přímo uctivě.

– Ne, jsem přece od Vltavy. Přesněji z Prahy.

– Ale váš manžel...

Všecko se v ní vzpříčilo, i teď mi ten zrádce leze do života! ale proč mu ani tady nedovede čelit tím, že v sobě tu jalovou nostalgii jednou provždy potlačí, notabene vedle člověka, s nímž se jí momentálně vede?

– Ten je taky Pražák, pravila tedy hlasem, který jí přišel vyrovnaný.

– Ach ne! podivil se teď on, – a má prateta si byla jistá, že stejně jako ona pochází z jižní Moravy, když ho slyšela mluvit s vrchním...

Ach! došlo jí, jeho starý komický omyl! Už ho v něm nechtěla nechat dál.

– Vy myslíte Martina. To je ale můj tchán.

Uviděl v duchu ohňostroj. A taky věděl, že je vůl. Jak ho mohlo napadnout, že by se dala koupit? Takže je volná... moment... kde

je tchán, musí být i skutečný manžel! Má se zeptat? Ale co když čerstvě ovdověla? Vole na druhou, to by sotva běhala v opalovačkách po Oceánii! Nezeptá se. Ted' se tím míň dopustí čehokoli, co by mohla chápat jako vlezlost. Ne, on počká! Budou tu ještě dost dlouho, aby k němu pojala důvěru. Musí se k ní jen chovat úplně jinak než k ženským, které dosud poznal. Poznal? Co o nich věděl? Jak píchají! a je otázka, jestli to má něco společného s milováním, jaké může chlap zažít s touhle nádhernou... kolik jí je, když zažila to Pražské... kdy vlastně bylo...?

– Tchán mě doprovází místo mého muže, oznámila nečekaně.

– Aha...

Nic chytřejšího nevymyslel.

– Který ode mě odešel k jiné ženě, doplnila tu informaci.

– Aha...

Nedovedla si vysvětlit, proč mu to řekla, a k tomu tak, jako by to byla zpráva o počasí. Ale silně ji zajímalo, co na to poví on.

Pár okamžiků potrásal hlavou, než se dal slyšet.

– To je smůla...

Na první poslech se jí reakce zdála slabá, ale vzápětí zalíbila. Ano, proč se do samého konce rozdírat hledáním chyb, když jí osud nadělily hvězdy! Měla pech, že příliš brzo potkala Jakuba, pech, že příliš rychle ztratila i maminku, pech, že neotěhotněla, když zpočátku Jakuba párkrát podvedla se svými ženskými počty, pech, když mu sama doporučila Angelique, a pech, že jim na to nepřišla, než Jakub překročil svůj vnitřní rubikon, byl to jeden jediný velký pech! Jenže smolařky jako ona patří tím spíš té očistné vlně, než jejich smůla zamoří svět...

– To je smůla... začal, ale zbytek nedořekl, jak včas pochopil jeho nepatřičnost a navíc směšnost: smůla, že mu chybí pitomých pár let, abych mohl nastoupit na jeho místo! Oslněn tímto ohňostrojem odhazoval své zábrany a byl si v tu chvíli stoprocentně jist, že by ji dokázal milovat jako nikdo, jak ho během své krátké přítomnosti

svou existencí, zjevem, pohledem, hlasem, duchem, vším vytrhla z jeho zbabraného příběhu a objevila v něm Siegfrieda Grosse, o kterém neměl ponětí, ale v němž se právě našel a začínal mít rád.

A to navzdory realitě, kterou si plně uvědomoval, že se tenhle sen neuskuteční, protože... prostě protože!

Silvii mu poslal osud, aby v něm probudila člověka a sama šla za jiným, který jí byl hoden.

Z té stovky ženských, kterou si namlouval mít, si nedokázal vybavit jedinou, k níž by byl cítil víc než chuť dostat ji a přehrát na ní, co s Harrym považovali za sexuální koncert. Tahle mu zatím nepodala ani malíček, a přesto, nebo snad proto? teprv s ní se učí abecedu té vysmívané lásky! v něm vyvolala vibraci, podobnou oné z dětství, kdy vstrčil pinzetu do obou zdírek elektrické zásuvky, „aby viděl chodit proud“; zachránila ho přítomnost otce, který si bleskurychle obalil dlaně tlustým svetrem a odtrhl ho. Nikdy nezapomněl, jak se celé jeho tělo nekonečné vteřiny napínalo jako oblouk luku a od prstů na ruku až k patám i čelu divoce pulzovalo. Ačkoli mohl snadno zemřít, zůstal mu zážitek, že těch pár vteřin nejvíc jak kdy žil.

Co v něm palčivě probíhalo teď, byl proud prolínajících se vjemů, které byl přesto schopen identifikovat, ačkoli byly zbrusu nové, ale buď je znal z literatury, anebo právě poznal z informace svých genů: Ze zdrojů, o jejichž existenci v sobě neměl dosud tušení, vysílal k té ženě soucit, něhu i touhu, neznámou v tom, že nic nechtěla a všechno nabízela.

– Tančíte? zeptala se ho.

Že ten mladík k jejímu vlastně trapnému prohlášení víc neřekl, jí ho velmi přiblížilo. Navíc jí názorně předvedl, jak má ona naložit s jeho příběhem. Potřeboval ji, připomněla si lékařka v ní, aby jej vyslovil, aby tříšť prožitého složil ve srozumitelný obrazec tím, že střepy napřed roztřídí. Zaváhala dokonce, nemá-li ho podobně užít k vlastní

terapii, ale hned to zavrhla. Ona se nechce léčit, ale umřít, a nehodlá učinit nic, co by ji mohlo odvrátit od plánu vyvolaného i podmíněného příležitostí téhle plavby, jedinečnou a neopakovatelnou.

Mlčel, ale bylo na něm vidět, že stále přemýšlí o jejím problému. Chtěla, aby jej pustil z hlavy, a především jej z ní chtěla pustit sama. Po tomhle setkání, které ji trochu odvedlo od tristních myšlenek, rozhodla se, přibouchne za svou smůlou dveře! I Martinovi už všechno řekla, a taky Siegfried Gross bude pozítří vědět, že nebyla obětí vlastní nešikovnosti. Překvapivě ji to potěšilo, a popadlo ji dokonce nečekané přání: když už se sblížili, ať toho naposled využije. Ať ještě jednou předvede, a kdyby jen těm dvěma holandským holkám, ale hlavně sobě! že není žádná chudinka, která si zoufala proto, že ji nikdo nechtěl.

Ji nechtěl jen jeden. Na smůlu jediný, koho chtěla ona...

Už před pár minutami se vrátili do baru hudebníci, kterým skončila přestávka. Tři Peruánci, tradičně připomínající malé almary, ve složení kytara, combo a Panova flétna, vyluzovali vlezlé melodie v ohnivých rytmech. Bavoři, kteří se od nich lišili vlastně jen blondatými pleškami, tleskali do rytmu, ale na parket se neodvažovali.

Napadlo ji zeptat se jeho.

Že mu svěřila svou porážku a nato ho vyzvala k tanci, se v jejím případě nedalo bohužel vyložit tak, že kašle na muže, který ji opustil. Siegfried nebyl psycholog, ale cítil, že pravdou je opak. Trpěla. Ale nechtěla to ukázat. Zřejmě už litovala, že mu to řekla, nejspíš oplátkou za důvěru, kterou jí projevil on. Nebyl čas o tom přemýšlet. Musel kápnout božskou.

– Já neumím... přiznal a divil se, že mu to vadí, když se tím vzdycy holedbal; i to byl způsob, jak si držet ženské od těla všude mimo postel.

Změřila si ho, jako by kupovala koně.

– Jaký děláte sport?

- Volejbal a basket... jsem dělal, než...
- No tak vidíte, řekla spokojeně, – že to umíte.
- Ale...

Jeho protest přerušila tím, že vstala.

- Nebud'te jako ten pán, co se ho ptali, jestli umí hrát na piano, a on řekl, že neví, protože to ještě nezkusil. Zkuste to! Já vás povedu a vy přidáte práci nohou!

Za hodinu s ním prošla celou taneční školu. Jak tušila, byl přírodní talent. Nohy uvyklé hbitosti poslouchaly na slovo. Říkala mu názvy tanců, vedla ho prvních osm taktů a pak až do konce skladby už bezpečně on ji.

Vždycky ráda tančila, a protože stejně náruživě křepčil i Jakub, přešla zřídka do cizí náruče a vždycky si v ní připadala tuhá. Přičítala to nešikovnosti partnerů, i když je viděla s jinými ženami tančit dobře. Na odvrácené straně zeměkoule a na konci svých dnů pochopila, že závada byla v ní – její totální závislost na Jakobovi, která se projevovala i v tak nevinné podobě.

Ted' se jí tedy – u protinožců – zbavila, a kluk, který tancoval zřejmě opravdu prvně v životě, jí působil neskutečné potěšení. Když se jí pak při ča-ča pustil a začal kolem ní kroužit v odvážných figurách, nenechala se zahanbit a „rozbalila to“ – ach, zas Jakub, můj bože! na trůn se rozpálila tak, že se barové publikum roztleskalo.

V paměti jí vytanul otcův laborant, starý Rus, který se na každém vánočním večírku spolehlivě ožral, hrál na klavír a nádherně zpíval upjatým Švýcarům kozácké písně, a kdykoli do sebe vlil novou sklenici vodky, zvolal své heslo – Propadat', tak s treskom! Když hynout – tak s rámusem!

Ona hynula a tančila jako šílená, bylo jí poprvé od chvíle, kdy na ni spadla ta lavina hnusu, tak dobře, že by nejradši umřela právě tady a hned. Ale nemohla, protože ti ďáblíci z And právě zahudli

tango a Siegfried Gross se, jednu ruku před hrudí, jednu za zády, zlomil v pase jako rodilý španělský hidalgo.

Všecko, co kdy viděl ve filmu nebo v televizi, mu teď vstupovalo do nohou a rukou, do celého těla, jako by byl odjakživa naváděn k tomuto večeru. Ale především to byla ona, kdo ho rozhýbával v nových a nových rytmech i pohybech a řídil ho, i když se ho, bohužel! dotýkala míň a míň, jak on víc a víc začínal sám tanečně „myslet“, to mu v úvodu řekla jako jedinou poučku, Myslete tělem! a jemu to opravdu šlo. A právě když zatoužil pořádně ji obejmout, zaznělo, v čem bezpečně poznal Tango Argentino, které v blahých dobách tančivali otec s matkou. Po vzoru otce jí vysekl hlubokou poklonu a už ji držel.

Ovšemže ji nestiskl, nýbrž, podle jakéhosi kódu, který náhle suverénně ovládal, vedl na distanc svých dlouhých paží, které pak i na konci odvážného švihu spolehlivě udržely její hlavu pár centimetrů nad parketem. Bavoři vyjekli napřed zděšením a pak i nadšením, a peruánský muzikant vydal ze svého vějíře píšťal všechno, co tam uložil veliký Pan.

Ted' už jim nikdo netleskal, malý bar byl najednou tak nabit erotikou, že by se snad dala krájet, ale, a to byl ten zázrak, byla stejně netělesná jako jejich tanec, byla přímo, poprvé porozuměl tomu směšnému slovu – cudná...

Na tenhle večer, věděl naprosto bezpečně, když se před ní znovu hluboce uklonil na konci, do smrti nezapomene, stejně jako na ni...

Tímhle tancem, věděla naprosto bezpečně, když se po něm svému partneru obřadně ukláněla, to musí skončit, protože lepší už nemůže zažít do smrti...

Aby nic nezkazil, doprovodil ji radši beze slova. Když zasunula plastický klíč, podala mu poprvé ruku.

– Děkuju vám, řekla, a ještě než za sebou zavřela, dodala tiše, asi aby nerušila spícího, ale zato s úsměvem, ve kterém nebyla špetka ironie.

– Přátelé mi říkají Silly.

Po celé cestě ke své „díře“ viděl ty hnědé oči ve vteřinách strnutí, kdykoli ji zachytil těsně nad taneční plochou a pak v tom vděčném uvolnění, když ji vracel zpátky. Ted' je surově vystřídal nový papír, tentokrát na jeho klice.

PŘIJĎ KDYKOLI! ČEKÁM TĚ! M.

Kapitola osmnáctá

Nevěděl, kdy mu tam ten vzkaz přinesla, šlo na druhou, mohla už dávno spát. Otvíral tedy svou kartou dveře apartmá pomalu a tiše, ale hned spatřil světlo a zároveň ji uslyšel.

– Pojd' dál...!

Když vstoupil do malého salonku odděleného vysunovacími francouzskými dveřmi od ložnice, zavlál hedvábný šál, kterým přikryla cosi na stole. Přes pozdní dobu byla oblečená, jako by ještě chtěla vyjít mezi lidi.

– Posad' se. Chceš se něčeho napít? Posluž si z minibaru!

Pořád v něm dozníval skvělý večer, takže chtěl mít tuhle podivnou seanci rychle za sebou.

– Ne, děkuji... potřebuješ něco? Už je ti líp?

– Je mi hrozně, odpověděla pro ni nezvykle, ale viděl i v milosrdně ztlumeném světle, že taky špatně vypadá. Přestože se nalíčila, její tvář jako by se za jediný den propadla. Z Margarety byla stařena.

– Musím někoho zabít.

Co je to za blábol? podivil se, ale hned si připomněl všechny účetní, sekretáře a podředitele spravující její impérium, které dodnes nesvěřila nikomu z rodiny.

– Nějaký průser? zeptal se proto, – někdo tě vypekl?

Nemohl jí pomoci ani poradit, ale mohl přinejmenším vyslechnout její lamento, od toho tu koneckonců byl.

Sáhla pod šál a poslepu vylovila fotografii.

– Znáš tohle?

Černobílá fotka, trochu zrnitá, jak byla zvětšena z obrázku záslého čtvercového formátu, visela u obou nevlastních tet a neunikla jeho pozornosti, přestože je v dětství navštívil sotva třikrát.

– To je tvá rodina, řekl, – než do ní přišla moje máma.

– To byla má rodina. Než mi zavraždili Seppa.

Vedle mladé ženy s bohatým copem složeným na hlavě, jejíž oči i teď prozrazovaly Margaretu, se nad dvěma tlustoučkými holčičkami tyčil mladý muž s pečlivě, podle tehdejší módy, napomádovanými vlasy a s přísným pohledem, umocněným úzkým nosem v hubené tváři.

– Slyšels o tom?

– Ano, připomněl si, co kdysi pochytil, – zabili ho... Češi?

Najednou to dostalo tísnivou souvislost. Hned ji utvrdila sdělením, které ho šokovalo.

– Zabil ho ten chlap! Ano, ten Burian! Já se tu plavím se Seppovým vrahem!!

Přišlo mu to absurdní.

– Margaretu! Je to víc jak padesát let...

– No a? Žiju já, žije on. Byl jen o tři roky starší.

A Sepp tu mohl být jako my!

– Nepleteš se? hledal bezradně východisko.

Přímo vyskočila z pohovky.

– Jestli se pletu! Souhlasí jeho přízvuk, jméno, dokonce i ty šachy!

Začala rozčileně kroužit po salonu.

– Určitě se jmenuje Martin! křikla na něho, jako by jí to zapíral, – nebo ne??

To jméno Silvia skutečně vyslovila!

– Ano, ale...

Bránil se uvěřit. Nevyrovnala se s tím zřejmě ani ona, zůstala stát a potřásala hlavou. Až po chvíli si sedla a začala hovořit spíš k sobě samé, brzo dostal dojem, že ho ani nevnímá a vybavuje si zasutý příběh, jako by měl pravý posluchač teprve přijít.

– My tři jsme se znali od dětství... ti dva spolu dokonce chodili do třídy a hráli v dorostu šachového klubu... Michelsberg byla stará německá obec, která se s celým jihem Moravy v osmnáctém

roce taky chtěla připojit k rakousko-německým župám, než to zmařil ten potupný versailleský mír a hlavně ovšem Češi. Obsadili elitní místa a nám zbyly vinice a krávy. Ale život se musí žít a léta jsou léta, nutnost leccos zahladí. Bydleli jsme hned vedle Burianů, jejich otec i starší syn byli u financů, mladší chtěl do Prahy na medicínu. Byl krátký čas, kdy se mi i líbil, ale pak ho ve všem předčil Sepp.

Bdím...? hádal Siegfried, slyší opravdu tu moravskou story uprostřed Pacifiku?

Jako by četla jeho myšlenky, pohlédla širokým oknem luxusní kabiny na stříbřitou plachtu neviditelným měsícem nasvícené hladiny, ale pokračovala v samomluvě.

– Miluju oceán, protože ve mně vymazal tu neblahou kulisu, ale teď ji zas bohužel vidím, jako bych z ní sotva odešla. V polovině třicátých let popadla Čechy panika, že Sudety neudrží. Že bude z Hitlera nový a horší Napoleon, nenapadlo tenkrát ani věštkyň! My akorát nestačili koukat, co se to za hranicí všecho děje a jak naši příbuzní ze Seppovy strany začali žít. Všude v Německu se stavělo, nepracovali jen lenoši, ale i na ty si brzo posvítili, zavedli pořádek a disciplínu, a to se líbilo i v Rakousku, kde právě přetrpěli občanskou válku. Pořád hlasitěji tam volali po Hitlerovi, aby konečně spojil, co k sobě patřilo jazykem i krví. Jak se divit, že to vzbudilo novou naději i v nás! Češi reagovali jako všichni okupanti, přitvrдили četníci, ale i celníci, najednou byl u nich každý Němec pašerák zbraní. Tak skončilo i naše klidné sousedství s Buriany, po nějaké mele, při které byl starší syn postřelen, musel Sepp zmizet, aby neskončil bez viny v kriminále. Jak jsem jim mohla odpustit, že mně vyhnali milého? Proto jsem neplakala, že vyhnali je, když po Mnichově Sudety připadly konečně Říši, ostatně čeští financové nečekali, až jim jejich oběti vystaví účet, utekli sami, Burianovi radši v noci, s ustupující armádou. Sepp se vrátil hned na druhý

den a teprv pak se ukázalo, že byl jeden z vůdců úderných oddílů Henleinovy strany. Jenomže si přitom uhnal tuberu...

Zmlkla a hleděla na moře. Obrazy, které viděla, si neuměl představit. Ještě s otcem, pak s matkou a strýci a konečně i s Harrym procestoval tolik zemí, že si je ani nepamatoval. Podivné, že ho nikdo nevzal do míst, kde se utvářel rodinný osud.

– Nemoc rozhodla, promluvila, jako by začínala novou kapitolu, – že mi možná nepadl na frontě, ale taky, že ho pak zabili doma. Než mu ji zjistili, zažili jsme se všemi Němci nejlepší čas života, měsíce nadšení a nadějí, že po staletích skončila naše roztržičnost a po dvaceti letech ta strašná hanba. Když byl Vůdce v Linci, aby tam položil základní kámen k hlavnímu městu německé Evropy, jel ho pozdravit celý Michelsberg, a když jsme defilovali, holky v krojích, kluci v uniformách Hitlerjugend, vedl náš oddíl právě Sepp, všechny kamarádky na něm mohly oči nechat, ale já, já, pořád ještě Neumaierovic Gretl, měla už měsíc pod srdcem jeho dítě. Byli jsme si jisti, že to bude syn, a když jsem viděla Vůdcův úsměv, věděla jsem, že se musí jmenovat po něm...

Bože, je tím ještě dneska dojatá, užasl, když viděl její zasněné oči. Hned se však ironicky ušklíbla.

– Naštěstí nám přišly jenom dcery! Ale kdo to neprožil, nemá právo soudit, a kdo ano, ví, že to bylo o něčem docela jiném, než se tvrdí dnes. Byly nás miliony prostých lidí, kteří věřili, že Hitler chce naše dobro a že ta válka je spravedlivá, protože jinak by ovládli svět magnáti a hlavně židi... nikdo nemohl tušit, že si pár zvrácených mozků usmyslí hubit je jako moly, nám šlo jen o to, aby nás nemohli dál zavlékat do bídy a do válek, tahle měla být poslední a zavést pořádek, blahobyt i mír na celém světě!

Je to sen! potvrdil si, nejdřív se mu zdála Silvia a teď Margareta, oboje dohromady nemůže být skutečnost.

– Když se mi Sepp vrátil ze všech sanatorií, měla jsem už dvě děti a hlavně zkušenost, že všechno je jinak. Polovina chlapců i mužů

z Michelsbergu měla na místním hřbitově jenom pomníčky, těla práchnivěla v severských fjordech, v ruských stepích nebo v afrických dunách, tam i můj tatínek. Seppa neodvedli, kaverna se mohla kdykoli otevřít, takže ho jmenovali ortsgruppenlajtrem. Byl přirozeně dávno člen strany, jednak z přesvědčení, když pro ni tolik udělal, jednak... no, i dneska musí být k postavení správná partajní legitimace, akorát je větší výběr. Ale nácek, jakých se lidi čím dál víc báli, Sepp nikdy nebyl, naopak, jak bylo hůř a hůř, lidi v Michelsbergu byli rádi, že to dělá, dovedl se jich zastat, i proti všemocnému gestapu, tenkrát hrozila za tajnou porážku nebo schovaný sud vína sekyra! On se uměl na konci války vzít i za Poláky, kteří přes nás utíkali z totálního nasazení, dokonce jim v té bídě dal pár brambor a hlavně ukázal cestu lesem, aby se vyhnuli polním četníkům. A pak se... Češi vrátili.

Znova se odmlčela, její prsty cupovaly cíp hedvábné šály visící ze stolu. Ted' to přijde, zatrnul Siegfried, jako by se mračna stahovala přímo nad Hnědkou, ne! Hnědce je konec! dostala právě jméno Silvia Burian, která od dnešní noci patřila do jeho života víc než teta Margareta.

– Prosila jsem Seppa, co, prosila! já ho zapřísahala, aby aspoň pro začátek odešel k příbuzným do bavorského Reichenhallu, než se vyjasní, co bude dál, ale on řekl, Tohle je taky moje vlast, už tisíc let, a já se musím o naše lidi starat dál, Oni se ti pomstí za Buriana! opakovala jsem, a on, Byla to jasná nehoda, zavřít mě mohou, ale pustit musí, přece jim nedám zkonfiskovat váš rodinný grunt a vinice, aby se holky vdávaly jako žebračky! Že by mohli vyhnat tři miliony lidí a ukrást jim úplně všechno, nenapadlo tenkrát nikoho, Němcům zřejmě narostly mozky až v druhé polovině století! Pravda je, že první dva týdny, dokud velel Rusák, vypadalo všechno nadějně. Jak Sepp předpokládal, obracel se komandant na něho. Museli jsme jen všichni ze stavení do stodol a do chlívů, protože domy zabrali Rusáci i česká garda, ale měli jsme aspoň čerstvé

mléko a pořád víc věřili, že se všecko uklidní. Sepp přiděloval mužským práce u vojáků, ale i na vinicích, aby nevypadla celá úroda, co nás hlavně živila. Pak mu ruský kapitán řekl, že jeho oddíl táhne pryč a správa přechází na české orgány, které řídí někdo, kdo tu žil. A přišel nejmladší Burian.

Bylo to tu! ale Siegfried si nedokázal vybavit vznešeného profesora, jak přebírá vládu v jakémsi malém moravském hnízdě. Kolik mu to bylo? A kdy tedy vystudoval? Netroufal si však Margaretu přerušit a plul v tom divném příběhu trpně dál.

– To už tušil i Sepp, že je zle, a šel s houní přespát do lesa, kam jsem mu ráno měla přinést pár cenností ukrytých zrovna v chlévě, aby je vzal do Bavor. Tam měl čekat na zprávu, jestli se může vrátit, nebo zda aspoň na čas přijdem za ním. To bylo dvacátého sedmého května. Ten večer jsem svého Seppa viděla naposled živého, z pověřčivosti jsme se nerozloučili, a to si vyčítám dodnes.

Margareta vstala tak prudce, až se polekal, že se jí udělalo zle. Ale ona energicky otevřela minibar a vytáhla lahvičku whisky, nalila do sklenice a vypila jedním lokem. Pak si ho zas všimla.

– Chceš taky?

Na patře mu lpěla chuť pepře, citronu a pálenky z kaktusu, nechtěl ji zahnat pachutí skotské konfekce.

– Pil jsem tequila...

Kývla, už ho nevnímala, vrátila se na své místo a zkříženýma rukama si objala ramena, jako by se hřála.

– Kolem jedné v noci vypukla divoká střelba, blízko nás dupaly vojenské boty a křičeli Češi. Holky už ne, ale já jim ještě rozuměla, nejčastěji znělo slovo krávy a já tušila: sousedi, co už dřív utekli za čáru k Američanům, si přišli pro svůj zabavený dobytek, sehnaný k transportu do vnitrozemí. Střílelo se až do rána, za rozbřesku pak i salvami, ale já těšila děti a sobecky děkovala nebi, že můj Sepp odešel včas. V osm ráno obcházel gardisti stavení, bušili kolbami do dveří a hrozili zastřelit každého, i děti, kdo ihned nevyjde. Z dolního

konce nás bylo asi padesát, které pak hnali nahoru k náměstí, zástup zubožených a vyděšených děcek, ženských a výměnkářů, taky moje matka. Naši muži nás čekali na náměstí. Leželi v dlouhé řadě před kostelní zdí tvářemi vzhůru, všude na prsou zaschlou krev. Museli jsme jít kolem husím pochodem, ukázat na své a říct jejich jméno, aby si je odškrtli v obecním seznamu. Nejsilněji jsem vnímala ticho, ano, nikdo, ani děti, nevykřikl a nezaplakal, i vrazi mlčeli a zněla jen ta jména jako při zádušní mši. Už zdálky jsem poznala svého muže. A taky Martina, nejmladšího Buriana. Jemu jsem musela říct nahlas, Pichler Josef, a on kývl a škrtnul a byla jsem vdova. Pak přijel nákladák na dřevoplyn... jak jsem se před dcerami snažila ovládat, utkvěla mi každá podrobnost, která odvracela mysl od Seppa a těch dalších, pozorovala jsem šoféra, jak přikládá do kotlíku za svou kabinou polena, a gardisté brali přitom jednoho po druhém za ruce a nohy, rozhoupali a hodili na korbu. Tak jsme, Frieda, Traudl i já, viděli Seppovou tvář naposled, jak letí vzhůru a mizí nám za postranicí navždy, nikdy, ani v tom jejich osmašedesátém, se nepodařilo zjistit, kde je zahrabali...

Jejich osmašedesátý! Smog...! vzpomněl si na svou trapnost, ale momentálně měl co dělat, aby se vyrovnal s obrazy, které stará žena líčila, jako by popisovala scény z dávno zažitého biografu.

– To byla naše bartolomějská noc, řekla, – a po ní nastal bartolomějský den. Čeští gardisté znásilnili všechny ženy z Michelsbergu, které jen trochu vypadaly k světu.

Ježíšikriste! zhrozil se, tebe taky? dralo se mu na jazyk, ale netroufl si. Taky on uslyšel ticho. Jako v němém filmu se za oknem objevil úzký skrojek měsíce a rychle se zvětšoval; jak trabant klesal k čáře obzoru, sílila i platinová barva moře. Měsíční hodiny, napadlo ho. Chytá se i on detailů, aby si nemusel lámat hlavu se Silviiným tchánem? Ne, nebude srab!

– Burian taky? zeptal se.

– Nevím. Viděla jsem ho naposled tam před kostelem, v noci nato se mi povedlo s holkami i matkou utéct do Kremsu, tam žila zas moje přízeň.

Potom divoce zavrtěla hlavou.

– A teď ho potkám na konci světa, jak o stůl dál objednává pro svou mladou ženu šampaňské!

Cítil potřebu aspoň v tomhle se ho zastat.

– Ona je snacha. Jeho syn ji právě opustil...

– Přeju všechno nejhorší celému jeho rodu! prohlásila nesmiřitelně.

Obdivoval, jak se ze stařeny znovu stala osobnost, před kterou se všichni třesou. Až teď porozuměl informaci lodního úředníka, ale tím méně ho chtěl vydat jejímu hněvu. Předstíral nevědomost.

– A co chceš dělat...?

Prozradila mu to sama.

– Chtěla jsem odletět už pozítří z toho ostrova. Jenže podle všeho musím čekat na pevninu.

– Poletím ovšem s tebou! nabídl jí, ale doufal, že odmítne. Nedovedl si představit, že by měl teď Silvii opustit, i když si nebyl jist, má-li s ní o tom, co slyšel, mluvit.

– Ano, zklamala ho okamžitě, – děkuju ti, s tím jsem počítala, nedovedu si představit, že by ses jí mohl dvořit.

Nenapadlo ho, jak jí vysvětlit, že ani Silvia, ani on nemají nic, ale pranic společného s tímhle thrillerem, který se odehrál dávno před jejich narozením. Ale snad by se o to měl aspoň pokusit! Vždyť dnešní svět je ještě daleko jinější, než to ona tvrdí o svém!

– Jenže já nevím, promluvila tak obyčejně, jako by uvažovala, co si má vzít na sebe, – jestli ho přece jen nezabiju.

– To nemyslíš vážně...

Skoro vyjekl. Podívala se na něho jako včera snacha profesora Buriana, když jí nevěřil, že navždy přestala kouřit.

– To myslím smrtelně vážně, Sigi. Já mám život dávno za sebou a teď vím, že jediné, co jsem mu zůstala dlužna, je odplata za Seppa. Že mi osud toho člověka přivedl sem, nemůže být náhoda, to je přímo biblická výzva – Oko za oko!

Ne! hrozil se dál, to je z jiného století, a hlavně z jiné civilizace!

– Proč na něho nepodaš trestní oznámení?

Ted' se normálně zachechtala.

– Po půl století? obrátila jeho logiku proti němu, – kde to žiješ? To všechno je právně promlčeno a politicky odškrtnuto ještě tlustěji, než jak tenkrát on škrtl Seppa, vsadím se, že by mi velké noviny neuveřejnily ani čtenářský dopis, aby nějaká bláznivá bába nerušila německo-české líbánky. Komu u nás dneska vadí, že jsou české sklepy pořád plné našich mrtvol a jedna z nich je i můj muž??

– Ale jak víš... že ho zabil on?

– Jestli nestřílel sám, tak těm puškám velel. Tomu se v novoněmčině říká „Schreibtischtäter“, ale samozřejmě jen o nacistech. Burianovi tam psací stůl chyběl, ale stačil mu seznam a plná moc. Ten člověk je prostě Seppův vrah, Sigi, a stejně tak prznitel všech Němek z Michelsbergu!

Přišel si jako myš ve šlapacím kole. Byl pořád na začátku kruhu.

– No a co teda chceš...

– Jestli ho tu ještě jednou potkám, tak ho taky zastřelím!

Bože, vždyť ona mu řekla, že tu s sebou má... a už jej i uviděl.

Strhla šátek ležící na stole, ale ne, aby si jím přikryla ramena. Předvedla Siegfriedovi revolver tak ozdobný, že ho napřed považoval za atrapu z drahého butiku.

– Můj svatební dar, vysvětlila suše, – Kämmerer mi ten pozlacený kolt koupil proto, abych mohla, kdyby mi přišel pod ruku, Seppova vraha spolehlivě odprásknout. Časem jsem ho měla spíš na gangstery a pilně s ním cvičila. Takže toho psa dobře trefím, neměj péči!

Ona teď i mluví jako pistolník...! Nepochyboval, že je toho schopna, a tím spíš jí to musel rozmluvit, přece už i kvůli Silvii!

– Gretl... zkusil to důvěrně, – on je invalida...

– Já taky! odsekla, – mně zmrzačil duši, jen proto mě lidi nemůžou vystát! Nemáš ponětí, jaká jsem byla hodná a veselá holka, ke mně se všichni, co mě znali, chodili smát i za války. Já moc dobře vím, že mi ve firmě říkají Macbethka a na všech německých lodích Krachbaba. Jenomže to ze mě udělaly ta májová noc a ten májový den! A tak ho bumerang, který po mně vrhl, právě tady v křováckých vodách trefí zpátky.

Musel ji začít vydírat.

– Jestli chceš mermomocí na zbytek života za mříže, nemůže v tom právě tobě nikdo zabránit. Akorát, že v tom průseru budu lítat i já, a to mi definitivně zlomí vaz!

Ani nečekal, že to tak zabere. Znejistěla a opět se začala měnit v stařenu. Přišlo mu jí líto, přešel k ní, přisedl na sofa a vzal ji za ruku.

– A kdoví, jestli mi pak svěří tvůj popel...!

Ano, našel správný tón. Položila na jeho dlaň i svou druhou a zahleděla se na panoramatickou obrazovku okna, kde měsíc právě zapadl a hladina i obzor ztemněly v inkoust, na jehož pozadí se začala prosazovat neznámá souhvězdí jihu. Došlo jí, že by už nikdy nespátřila důvěrně známé nebeské obrazy Rakouska, Bavorska a snad i rodné Moravy? Doufal v to.

– Gretl! opakoval a byl teď přesvědčen, že nemůže, ano, že nechce jednat jinak, – přežij těch pár dnů, jak se dá, spi, čti nebo se opíjej, budu tu s tebou snídat, obědvat i večeřet a potom doma, jestli chceš, ti budu chvíli dělat bodyguarda dál, aspoň mě nebude odvádět od učení exotika ani erotika. Až ti ten člověk sejde z očí, sejde i z myslí, neříkej, žes na něho myslela vstávajíc lehajíc celých padesát let!

– To ne... připustila a její ruce změkly, – potkalo mě dokonce štěstí jménem Kämmerer, který mi svěřil i tvou milou osiřelou mámu a dal mi, po čem se mi nesnilo – peníze, moc a hlavně oceán...

Hleděla na něj skrz okno očima, které se po všech hrůzách, o nichž vyprávěla, teprv teď začaly lesknout. Ale Siegfried chtěl mít naprostou jistotu.

– Dej to ke mně.

– Co?

– To!

Kývnul k fešácké zbrani, která už mu nepřipadala jako hračka. Neodmítla přímo.

– Nemáš v kabině sejf.

– Tak mě nech zakódovat tvůj.

– Jsou v něm i moje šperky a peníze...

Neúprosně lámal její odpor.

– Stačí zavolat mi. Ne, Gretl, nemůžeš po mně chtít, abych tě tu nechal v tomhle stavu s takovým pokušením.

– A když ti slíbím, že ho zastřelím jen s tvým dovolením?

Vracel se jí humor. Tak úplně jí ho tedy Burian nevzal! Ale tím ji teď nechtěl dráždit. Zkusil to podobně.

– Obráceně: otevřu ti ho, jakmile budeš chtít střítet, platí? Jinak tu budu i spát.

– Ty jsi hnusný vyděrač.

– Jsem skvěle placený tělesný strážník a plním svou povinnost!

– Tak to tam dej...

Pustil její ruku a šel to provést. Vojnu měl odloženou a stejně počítal s civilní službou, v jeho generaci byly zbraně tabu a uniforma vyřazovala z intelektuální společnosti... musel se ušklíbnout, když si uvědomil, jak ji reprezentoval on s Harrym. Všimla si, jak opatrně kolt bere do ruky, a uklidnila ho.

– Já ho hned po nabití zajistila.

Až teď pochopil, že v barevné krabičce na stolku jsou zbylé náboje. Vzal je taky a uložil vše na prázdnou horní policičku sejfu. Hned se mu ulevilo.

– Chceš odtud něco?

- Zatím ne. Myslím, že se mi konečně začíná chtít spát.
 - Někdy stačí, když to člověk ze sebe vyplivne ve slovech, řekl a vděčně přitom vzpomněl na Silvii. Zakódoval proto číslici 1968.
 - Možná... Děkuju, pane prasynovče, žes mi dělal zpovědníka.
- Sehnul se a políbil ji na obě tváře. Slabou příchuť tequily přehlušila slanost. Chutná jako její oceán! Pak se jí osmělil položit otázku, která mu už dlouho tanula na mysli.
- Vadilo by ti, kdybych to vyprávěl jeho snaše...?
- Zalitoval, když viděl, jak zase ztvrdla, ale vzápětí rozhodně kývla.
- Ale ano! Ať pochopí, že žila se zplozencem netvora.

Kapitola devatenáctá

Nejdřív myslela, že je to anděl, ale rychle pochopila, že se k ní sklání Jakub, který si k lékařskému plášti navlékl roušku zakrývajíc vše kromě očí, ale Jakubovy by poznala mezi tisíci, proboha! lekla se, co se jí stalo? přišla si jako ve stavu beztlíže, naprosto nehmotná, ochrnula! ale jak? kdy? proč? poslouchal ji jen zrak, kterým se proto vpíjela do jeho, ale ten byl upřen mimo ni a stál v něm podivný výraz, který tak dobře znala, ale k téhle situaci se nehodil, ano! takový míval, když se s ní miloval a už už dosahoval nejvyššího bodu, ale teď nepatřil jí... ona je tu taky! pochopila a chtěla vykřiknout, aby okamžitě odešla, ale z hrdla nevyšel ani hlásek, jen oči se jí zalily slzami, takže se skličující obraz milosrdně rozplynul, stačila však z prudkého pohybu bílé látky zaznamenat, že vstal a odchází, ne! vzbouřila se a podařilo se jí vzkřísit z té mdloby těla alespoň ruku, ta stačila uchopit jeho, čekala odpor a mobilizovala se dál, aby dokázala nepustit ho a snad i přitáhnout zpět k sobě, ale jeho ruka se nebránila, naopak, úplně se poddala a nepohnula ani, když její stisk povolil a ona blaženě vychutnávala smíření jejich kůží. To už se jí úplně vrátila hmotnost. Hřbetem volné ruky si protřela oči a – poznala, že se drží Martina. Jako by to nevnímal, upíral oči na strop. Zklamání vystřídal pocit trapnosti. Netrval dlouho, protože Martin vzápětí postřehl, že se probudila, a jemně vysunul svou dlaň zpod její.

– Dobré jitro...

Rychle se probírala.

– Kolik je...?

– Bude deset.

– No ne!

Došlo jí, že musel zůstat ležet kvůli ní.

- Jak dlouho tě tu takhle vězním?
- Kavalířsky neudal čas.
- Konečně jsem si jednou zameditoval.
- O čem?
- Ach, o všem a o ničem.

Z toho, že se i tentokrát vyhnul odpovědi, pochopila, že o ní a o svém synovi. Obrátila list.

- Přišels kvůli mně o velký bufet.
- A jsem rád. Myslím, že jsem tu všechno přehnal, dovalím se domů jako žok.

Nezřízeně přeháněl teprve teď. Dík šťastnému metabolismu mohl jíst i pít jako Falstaff a nepřibral dekalogram.

- Skoro se mi zdá, že bych nemusel ani na zítřejší výlet.
- Protože věděla, jak se na něj těšil, pojala podezření.
- Máš bolesti!
- Nestojí za řeč. Ale nemusím mít větší.

Nebylo jí to proti mysli. Od začátku měla obavu strávit celý poslední den v jeho těsné blízkosti. Lékařka v ní se ihned zastyděla.

- Dám ti aspoň injekci.

Odmítl tak, že ji přesvědčil. Byl nejspíš jen unaven, ale trénink byl součástí jeho léčby a bolest mu tedy prodlužovala mobilitu.

V malé koupelně uvažovala pár vteřin, které z ranních cviků se tu dají provést, stále cítila ve svalech letadlové skrčenství z turistické třídy. Až přitom ji znovu dohonilo vědomí nesmyslnosti všeho, čím se pořád ještě bránila stáří. Ona nikdy stará nebude! Před vráskami, které začala zdrcena objevovat ve dnech planého čekání na Godota-Jakuba u studeného Atlantiku, ji spolehlivě už... za kolik? necelých čtyřicet hodin ochrání ta dlouhá teplá vlna Pacifiku...

Pak jí naskočil zrychlený film včerejší noci a její před katastrofou tak bystrý úsudek opět selhal, když si nedokázala usmyslet, co si o čerstvě prožitém myslet. Počínaje zpovědí cizího mladíka přes její

překvapivé přiznání soukromého debaklu až k exhibicionistickému třeštění na parketu létala střelka jejího pocitového kompasu od plus k minus. Vzpomínka byla protivná i komická, znepokojivá i uklidňující, ale v úhrnu znamenala vytržení z nekonečného toku drásavých hodin před tím.

Nakonec našla osudovou logiku v tom, že její dospělý život končí, jak začal: masopustním pominutím smyslů. Po všem, co leželo mezi dávnou Basilejí a včerejškem, ať přijde potopa!

Zbývalo vyřešit, jak se k Siegfriedu Grossovi, jemuž v závěrečné euforii nabídla dokonce důvěrnost své přezdívky, v čase, který si vyměřila, dále chovat. Ačkoli patřila jedinému muži, ale snad právě proto, že bez předpojatosti svazujících sympatií, dovedla ve většině mužských, kteří se s ní chtěli sblížit, číst poměrně přesně směr i míru jejich úmyslů. Nepochybovala, že ten mladík ji chtěl napřed ze zvyku vzít útokem, pak se jí ulekl a začal si jí vážit, aby k ní nakonec pojal sílící přízeň. Byl proto zralý se do ní možná poprvé v životě a tím mocněji zamilovat.

Ovšemže jí to lichotilo, vzhledem k neutěšeným okolnostem víc než kdykoli předtím, ale tím méně byla ochotna vyslat sebemenší signál, který by mu to dovolil. „Propadat s treskom“ na pokračování mohl jen ruský opilec, který se druhý den svěží dostavil do laboratoře, aby pečoval o pokusné bílé myšky až do příštího deliria. Byla ráda, že se včera zbavila křeče posledních týdnů, ale nadále přesvědčena, že její konec musí mít styl.

Až ho potká, poděkuje mu za hezký večer a současně se vymluví, že musí konečně začít se studiem publikací, které sem přivlekla, což doporučuje i jemu, který to potřebuje neméně... ne, to ne! neřekne nic, čím by urazila jeho důvěru, prostě ho odkáže, přátelsky! do patřičných mezí. Zůstane-li Martin ležet, poobědvá a pak i povečeří s ním v kabině a nadózuje si spací prášek, aby se dobře vyspala k výletu... k výletům, opravila se, nejdřív k prvopočátkům lidského bytí a potom z něho, do úlevy prvotní nicoty.

Potěšilo ji, že na to myslela nehystericky, a byla si už jistá, že to zvládne.

Martin jí, zatímco se myla a oblékala, objednal ke své prosté snídani, jak ho poprosila, čaj navíc. Vypila jej, vzala první odbornou knihu, která jí přišla pod ruku, a slíbila, že přijde po poledni s jídelním lístkem. Na rozloučenou se k němu sklonila, aby ho políbila na čelo a pohládila ruku, která jí pomohla tak příjemně vystoupit ze sna. Byla mu vděčná i za to, že slůvkem nezmínil její pozdní příchod.

Vyhнула se místům, kde mohla Siegfrieda Grosse potkat, jedno-duše tím, že po bočním schodišti k fitness-centru sestoupila na nejnižší z palub patřících cestujícím. Tu už nelemoval vyhlídkový ochoz, polovina kabin dokonce vedla do nitra lodi, takže měly jen nepřímé osvětlení, koridor mohl dobře patřit prostému motelu. Obrátky schodiště ji dezorientovaly, potřebovala chvíli, než si ujasnila směr pohybu plavidla a vydala se proti němu. Pak se však chodba stočila v podkovu a vedla ji zpět k přídi, aniž se ukázalo schodiště vedoucí dál dolů.

Už z bezpečnostních důvodů tu však nějaké být muselo, a ona je brzy objevila za piktogramem běžícího panáčka, který byl umístěn na dveřích bez čísla mezi dvěma kabinami. Nebyly zamčené, a hned za nimi pronikavě zhučnely ruchy z motorové sekce lodi, předtím splývající v nevtrlivou kulisu. Instinkt ji správně nechal minout ještě jedno mezipatro a pak uviděla kulatými průzory nejspodnější terasu. FOR CREW ONLY hlásila tabulka nad vchodem. Hladce otevřela a stála na liduprázdné plošině částečně zapuštěné do trupu, částečně vybíhající v úzké balkony. Porůznu tu stála pod záchrannými čluny laciná lehátka, která zahlédla z vyhlídkové paluby; sloužila zřejmě odpočívajícím členům posádky a personálu.

Klimatizaci vystřídala osvěžující mlha vodní tříště, jako by tu fungovalo mocné zavlažování. Současně ji upoutal jedinečný zvuk, který znala, ale nedokázala hned určit. Vyloučila chechtot racků a pak už věděla. Byl to zesílený šum dlouhé vlny, která byla vyvr-

hována lodním šroubem pouhé tři čtyři metry pod touto palubou, takže ušlehaná pěna chvílemi dostříkovala až k ní.

Sylva se zachvěla. Utkvělá představa se zhmotnila, ta víra už nebyla jen symbolem a vzdáleným obrazem, ale skutečností, u níž přestávala hra. Dosud se svým zánikem spíš koketovala, uvědomila si, teď má jeho nástroj před sebou, a může, má-li tolik síly, zkrátit tu beztak nesmyslnou lhůtu na pár vteřin. Zmužile přistoupila až k zábradlí, do něhož byla zapuštěna železná branka, a pohlédla pod sebe.

Ne, nemýlila se, tenhle konec byl stejně spolehlivý jako rychlý, mohutný vír převracející se do strany převáděl jako obrovská transmise do vody veškerou sílu lodního kolosu nad ním; byla si jista, že půjde nejvýš o dvě vteřiny, než ji velemlýn zbaví vědomí, nesrovnatelně rychleji, než by to dokázal kterýkoli z prostředků, jimiž si navykli končit pozemské dráhy lidé bez naděje.

Pak si lépe prohlédla branku: neměla zámek, protože byla spolehlivě zajištěna dlouhou překládací západkou. Sylva jí zkusila pohnout; zřejmě dobře naolejována nekladla velký odpor.

Zjištění, že nebude muset krkolomně přelézat zábradlí – bála se, že by přitom mohla ztratit odvahu! –, ji definitivně uklidnilo, nepochybovala, že otevřít branku dokáže i zítra v noci, a tím víc se jí chtělo „dokončit program“... zas citát Jakuba? ne, tentokrát tvůj, maminko, vždycky tak pokorná a trpělivá v laboratoři při hledání tajemství života, řekla to dceři i tenkrát, když poprvé přivedla Jakuba. Dokonči program! radila a mínila její plán nejdřív se habilitovat a pak teprv vdát, proč neposlechla? byla by se spíš a hlavně včas naučila s Jakubem zacházet...!

Dokončí jej alespoň tentokrát, udělá v sobě konečný pořádek, vrátí se ke svým kořenům, až zítra na ostrově znovu dospěje k bodu, u něhož se probudila její zvědavost, kdo jsme a odkud jsme přišli. Ano, přiznala si, je to snad zbytečně patetické, ale aspoň její smrt měla mít úroveň, jakou nedokázala dát svému bytí.

To už stejně nebyla sama, protože z jiných dveří sem vstoupila skupinka Asiatů nesoucích rohože, kotlíky a misky. Zarazili se, když ji spatřili, ale ona jen, jak to vídávala na kongresech, položila zkřížené ruce na prsa a omluvně se jim uklonila. Když je mýjela cestou ke dveřím, jimiž sem vstoupila, udeřila ji do nosu silná vůně škrobu, ach, vzpomněla si, na všech lodích prý Číňané tradičně perou!

Požárním schodištěm prošla tentokrát až nahoru, aby zjistila, že ústí u záchranného člunu číslo 7. Ted' už nemohla zabloudit. Uvažovala, jak stráví zbylý čas do oběda, a nenapadlo ji nic lepšího než otevřít knihu, kterou si namátkou vzala s sebou. Tu se přímo srazila se Siegfriedem Grossem.

Vypadal rozrušeně, a když na ni vyhrkl, jak ji hledá po celé lodi, obávala se nejhoršího: že horká náchylnost, kterou předvídala, už vypukla a zkazí jí poslední hodiny. Ale i z jeho zmatené řeči záhy vyrozuměla, že jde o jeho nevlastní či jakou tetu. Zvyklá, že si jí i neznámí lidé v nejnemožnějších situacích žádají jako lékařky, přerušila ho vděčně i věcně.

– Jaké má potíže?

– Vy jste mi nerozuměla, odpověděl, – jde spíš o vašeho tchána!

– Co se stalo? Před chvilkou jsem s ním hovořila!

– Ne, to... je věc staršího data... Mohli bychom si někde promluvit?

– Už mluvíme, namítla lehce podrážděna, protože zas cítila podfuk.

– Já myslím v klidu... třebaš v knihovně, je to opravdu, opravdu naléhavé...!

Zaznělo to tak úpěnlivě, že nemohla odmítnout. Vedl ji chvatně a beze slova, prodíraje se lidmi v plavkách a županech, kteří se za nimi otáčeli. Museli mít nepříjemný dojem, že se stalo něco, co jim nádhernou plavbu zkazí.

Její nedůvěra zesílila, když dřív než ona dopadl do klubovky a začal chvatně vyprávět. Zpočátku si myslela, že je chorobný sedmilhář,

který si po včerejší fabuli, již nakonec pošetile uvěřila, vymyslel přes noc ještě šílenější. Za pár minut však pochopila, že jí démon náhody předkládá historii tím neuvěřitelnější, že přinejmenším v reáliích pravdivou.

Rozpoznala samozřejmě její tendenčnost, danou pohledem jedné strany, ale naléhavost, jaká zněla i z přetlumočení jazykem nezbarveným emocí, ji polekala, ne, to nebyla fikce, ale jakýsi, byť možná zkřivený obraz událostí, které se zřejmě přihodily. Že byl vedle té bohaté rakouské či německé stařeny jejím protagonistou i ušlechtilý profesor Burian, jevílo se jí však v líčené podobě naprosto vyloučené.

Siegfried Gross byl nadán talentem přesné reprodukce, o tom svědčil slovník, na hony vzdálený onomu, kterým jí referoval včera o sobě. Co říkal, i jak to říkal, do sebe zapadalo, a přece se vzpíralo všemu, co si myslela i věděla jak o Martinovi, tak o poválečných dějinách své někdejší vlasti. Byla tak zaskočena, že ani nepostřehla, kdy skončil. Až si uvědomila, že na ni mlčky upírá oči.

Co s tím dělat? šlo jí hlavou. A k tomu tady a teď??

Vycítil v tom výraz odporu k sobě jako poslu tak krutého obvinění.

– Nezlobte se, řekl sklesle, – i mně to přišlo absurdní, ale nechtěl jsem vám zamlčet...

Našla konečně řeč, i když žádnou kloudnou myšlenku.

– To je v pořádku...

– Zmínil se někdy o něčem podobném...? zeptal se opatrně.

– Ne... ani můj muž ne...

– Je vůbec z Michelsbergu?

– Víím, že je z Michalova...

– No vidíte! zaradoval se předčasně.

– Myslím, že je to totéž, vysvětlila mu, – osady v Sudetech měly český i německý název.

- A Burian? Je to časté příjmení?
- Spíš ne, ale měl otce, a vím, že taky sourozence...
- Mohl to být někdo z nich!

Vyslovil i její naději.

- Ano, doufám... příležitostně se ho zeptám...

Nikdy! věděla, ať bylo co bylo, vezme to spolu s ní ta očištná vlna. Uvažovala jen, jak hovor skončit, aby se mu nejevila jako cynik. Ale teď po ní proboha nikdo nemůže žádat, aby vlastní neštěstí rozměnila starostmi jiných, notabene bezmála z jiného století.

- Ono to má háček... ozval se znovu.

- Jaký?! naježila se předem.

- Vlastně skoro hák. Margareta... tedy prateta, požádala kapitána, aby jí zařídil helikoptéru, než se stane neštěstí. Jenže Pacifická služba to nepovolila... Teta je přesvědčena, že musí svého muže pomstít. A má tu revolver.

Přečetla si v jeho tváři, že nefantazíruje ani teď, ale stejně odmítala uvěřit.

- Měli jsme přece security-check!!

- V kufru to může projít!

Ovšem! V kufru si poslal Jakub z kongresu v Tokiu i samurajský meč, nelíbil se teprve švýcarským celníkům.

- Nechcete mi snad tvrdit, že ta stará dáma tu začne střílet!

Ona je toho fakt schopná, Silly!

Neužil té důvěrné přezdívký vtíravě, spíš se v tom ozvala ustaraná bezmoc.

- Řekla mi, že ho dostala a naučila se střílet právě proto. A taky řekla, že je to jediné, co svému životu zůstala dlužna!

Promítla si obraz té ženy, jak ji párkrát zahlédla, a dovedla si náhle představit, že by to udělala. A nemusela by se na svůj čin týdný připravovat jako ona, prostě by k Martinovi došla a stiskla spoušť. Ta pravděpodobnost přece jen dočasně zatlačila její problém. V tomhle ji nevázala přísaha velkému Hippokratovi, ale

stála v dluhu člověku, který ji měl jediný na světě nesobecky rád. Rozhodla se.

– Zeptám se ho hned.

Našla Martina na posteli a v dobré pohodě. Po jejím odchodu se hladce oholil, vyměnil pyžama za hedvábný župan a doplnil jej stejným šátkem. S anglickou knihou v ruce vypadal jako lord.

Až teď si uvědomila, že sem pospíchala s plnou hlavou té historie, aniž uvážila, jak mu ji předložit. V okamžitém vnuknutí začala bez okolků.

– Byl ten váš rodný Michalov taky Michelsberg, Martine?

– Ano... řekl překvapeně.

– A znáš ještě někoho odtamtud?

Kabina zalitá sluncem ji iritovala, ty otázky se zdály být jí samé výplodem zmateného mozku.

– Ne... a já jsem se tam ani nenarodil, víš? Otec i starší bratr byli za první republiky financové, takže něco jako lepší cirkusáci. Mně se v Michalově právě začala zapalovat lýtka a za šest let už jsem bydlel v Brně na koleji.

– Po válce jsi tam nikdy nebyl?

– Jen krátce. V osmatřicátém nás vyhnali, přijel jsem znovu převzít náš dům, a hned jsem ho pronajal. Neměl jsem na to místo dobré vzpomínky. A když jsme se po ruských tancích s Janou rozhodli odejít za kopečky, včas jsme ho nájemníkům prodali. Proč se vlastně ptáš?

– Kdosi na palubě tvrdí, že tě odtamtud dobře zná.

– Ach ne! Neslyšel jsem tu češtinu.

– I my dva spolu přece často mluvíme německy.

– To je fakt, už to ani nevnímám. Ale kdo je tedy ten kdosi?

– Němka. Moravská Němka. Když slyšela tvůj přízvuk, zjistila si tvé jméno.

– A...?

Nešlo přehlédnout, jak zpozorněl a zvažněl. Najednou budit dojem, že tuší, co uslyší. Pokusila se být co nejstručnější.

– Martine, příliš si tě vážím, než abych chodila kolem horké kaše. Ta stará dáma od vedlejšího stolu tvrdila svému prasynovci nebo co to je, že jsi tam po válce velel jakémusi... jakémusi pogromu, při kterém byl větší počet tamních Němců bez soudu popraven a snad všechny německé ženy v obci měly být znásilněny. A hlavně mu řekla, že právě ty, kterého znala od mládí, jsi dal zastřelit či dokonce sám zastřelil jejího muže, otce jejích dvou dětí.

Zděsila se, jak obludně to zaznělo v oslnivém mihotání stříbřitě modrých prasátek, které sem vystřelovala lehce zvlněná hladina oceánu. A Martinovo dlouhé mlčení nemohlo znamenat nic jiného, než že se ho hluboce dotkla. Ulevilo se jí, když konečně promluvil.

– Jak se jmenuje?

– Paní Kämmererová...

Zavrtěl hlavou s viditelným ulehčením.

– Nikdy neslyšel...

– Tenkrát se jmenovala Pichlerová, doplnila to rychle, – a rozená je Neumaierová.

Jeho oči strnuly.

– Tu znáš?

– Ano.

To slovo padlo bez pauzy jako kámen a ona musela sebrat sílu, aby položila hlavní otázku.

– A je to pravda...?

– Ne!

To zaznělo stejně rozhodně a nedvojsmyslně. Tlak povolil. Mohla se zeptat uvolněně.

– Takže je to lež? Účelová legenda militantní sudeťáčky?

– Ne.

K jejímu úžasu to vyslovil stejně rychle a jasně. Nemohla se ubránit novému podráždění.

– Tak... souhlasí to, nebo ne??

– Záleží na úhlu pohledu, Silly...

Tou přezdívkou jako by z ní dělal ještě většího blbečka. Byla dotčena a dala to najevo.

– Chceš, abych tomu nerozuměla dál?

– Promiň... ale čím déle žiju, tím míň to chápu sám. Připadá mi to jako hnusný sen, který se mě nepouští ani po probuzení...

– Myslíš na něj často? zeptala se překvapeně.

– Pořád častěji. Ale až v posledních letech. Ty to ze své praxe musíš vědět líp: nesnaží se člověk právě na sklonku života porozumět jeho začátkům?

– O tom je celý Freud, rozhodla se vzít do ruky profesionálně, – ale co se tenkrát stalo doopravdy? Zkus to jednou nahlas odvyprávět jako cizí historii, tak se toho nejlíp zbavíš!

Sklapl knihu, odložil ji za sebe poslepu na noční stolek a jí se zdálo, jako by zpopelavěl.

– Syn našich druhých sousedů, Pichlerů Josef, byl Čechoslovák jako ona i já. Když jsme se nastěhovali do baráku, který otec koupil už pro penzi, byli jsme spolužáci a pilíře místního šachového kroužku, který úmyslně zůstal česko-německý, aby mohl vyhrávat krajský přebor. Mě osobně Sepp porazil jen jednou, když mi přebral Neumaierovic Gretl, bydlela z druhé strany a byla první dívka, které jsem řekl, že se mi líbí. Krátce nato z něho byl snad nejodpornější skopčák ze vsi, stál za každou provokací proti republice. Když ještě před Mnichovem úkladně zabili mého bratra, střelili ho při obchůzce akcizní čáry do zad! utekl i Sepp do rajchu a vrátil se až po záboru Sudet. Jako správný nácek se sám z front ulil, jeho strýc, vojenský doktor, ho prošvindloval do bezpečné funkce místního führerka. Sepp Pichler, který se k Neumaierům přiznal s holým zadkem, byl hyena, co posílala i vlastní rodáky na popravčí špalek, aby mohla

levně skoupit jejich vinice. Udával je z někdejší kolaborace, jak ji předtím s Čechy horlivě pěstoval zrovna on. A ještě dva měsíce před koncem války dal třináct polských uprchlíků z totálajnzacu, když v Michalově škemrali o kus chleba, vyvést do lesa a tam postřílet. A především: On sám to byl, kdo v osmatřicátém vlastnoručně zezadu zastřelil mého bratra Filipa, aby svým kumpánům umožnil pronést z rajchu pašované pušky.

Díval se na ni, jako by očekával, že projeví rozhořčení, ale ona byla pouze schopna vyjádřit pochybnost.

– A jak to všechno víš, když's tam za války nebyl?

– Vypověděli to v té údajné bartolomějské noci nezávisle na sobě dva jiní z takzvaných werwolfů, které jsme zajali spolu s ním, když chtěli odehnat do Rakouska skot určený pro hladovějící Brno.

Snažila se to zpracovávat tak rychle, jak jen byla schopna, a klást mu další otázky nenásilným tónem zkušené psycholožky.

– A co se stalo dál toho sedmadvacátého máje... pokud aspoň datum souhlasí?

– Ó ano, to je taky jediné, co skutečně souhlasí. Počíhali jsme si na jeho bandu, a když navíc, než byli obklíčeni, zabili dva studenty z Prahy, dostalo se jim po výsledku, při kterém byli zpupní dál, co zasloužili.

– Co znamená to „se“? Soudil je někdo?

– Ano. Náš oddíl. Bez jediného hlasu proti. A jestli se teď chceš zeptat, podle jakého zákona, mohu ti říct hned: podle toho, co tehdy platil za nejvyšší spravedlivý, když Evropa oplakávala hekatomby zavražděných. Podle zákona bible.

Potřebovala se ujistit.

– Oko za oko!

Dávno už se z uvolněné polohy vzpřímeně opřel o pelest dvoupostele a zavěsil pohledem na čáru obzoru oddělující vodní plochu od horizontu nebe. Kývl a nic už nedodal. Ale ona ho nemohla ušetřit nejvážnějších otázek, ačkoliv ji odpovědi předem děsily.

– Zastřelil jsi ho ty, Martine?

– Ne! To bych nedokázal. Ale ze svého úřadu, vyslali mě tam jako zatímního zplnomocněnce vlády! jsem to legalizoval. Takže se dá říct, že jsem mu já osobně i bez papíru podepsal rozsudek smrti.

Připomněla si, jak jí Siegfried Gross citoval slova o pachatelích od psacího stolu. Tím spíš se ptala dál.

– Došlo pak opravdu k znásilňování žen?

Odrazil se od pelesti, jako by chtěl vstát, a že nemohl, zaťal alespoň vsedě pěsti.

– To jsem samozřejmě nenařídil ani neschválil, Sylvo!

Snad poprvé ji neoslovil přezdívkou, kterou ji kdysi obdařil jeho syn a on shledával milou, zatímco ona v ní cítila Jakubovu chlapáckou přezíravost vůči jejímu rozumu. Jenže právě ten se teď bouřil.

– Snažil ses tomu aspoň zabránit?

– Jak?? Nedělo se to na návsi!!

– Vykonávals vládní moc!

Viditelně se přemáhal, aby nevybuchl a trpělivě jí to vysvětlil.

– Vláda střídající bezvládní mívá bohužel slabé svaly. Taková vláda je často ráda, že je ráda a dokáže vyřešit nejnaléhavější potřeby. Musel jsem se svými studentíky především sehnat a odeslat ty krávy pro Brno...

Nevěřila uším, že to říká ten moudrý a krásný starý pán, kterého si tolik vážila.

– Zatímco se kolem dokola znásilňovalo??

– Neměl jsem jinou šanci. Někdo z nich by možná zastřelil jako kolaboranta i mě.

– Jels tam s bandou padouchů nebo co??

Dávno ztratila věcný nadhled, ale nemohla si pomoci, ty obrazy jí do sebe vtahovaly jako močál.

– Zdálo se mi, že jsou vlastenci, kteří osvobozují okupovanou vlast. Většinou snad i byli. Ta noc je proměnila, uvolnila v nich pudy, o kterých asi sami neměli potuchy. Ano, měl jsem i strach, ale spíš

o svou misi než o život, na maso a hlavně na mléko čekaly také tisíce flychtlinků a koncentračníků, zájem o ně mi přišel mravnější než o problémy těch, co ty hrůzy přinejmenším spoluzavinili a tím i svůj osud. Já si uvědomuji, že to není omluva, nejvýš pokus o vysvětlení, které můžeš těžko akceptovat, jenže: jestli je v životě něco naprosto nepřenositelné, pak zkušenost. Tuhle ty naštěstí nikdy nezískáš, zatímco já ji do smrti nezapomenu.

Zavřená okna kajuty nepropouštěla zvuky a velká loď se na klidné hladině skoro nechvěla. Vzduch vysoké rychlosti zůstal ozářený obraz bez záchytných bodů zdánlivě neměnný. Pro Sylvu se zastavil čas a s ním i mozek. Netušila, jak pokračovat.

– Měl jsi s tím někdy problémy? napadlo ji konečně.

– Abych byl poctivý: dlouho jsem byl skálopevně přesvědčen, že jsem vykonal, co jsem měl a musel, a víc prostě nemohl ani nesměl. A později...

Zmlkl.

– Později co...?

Začal vrtět hlavou, jako by ho vlastní úvaha zaskočila.

– Někdy jsem to v sobě musel potlačit...

– Žil jsi přece v Německu.

– Vidíš... snad to byl podvědomý důvod, proč jsme se pak usadili ve Švýcarsku... jako psychologka teď můžeš říct: dál od problému! Ostatně ani v Německu to dlouhá léta nebylo téma. Lidé přišli ze Sudet se i mně jeví jako folklorní skupina, která se jednou za rok sjede připomenout si kroje a písně... Jenomže oni byli tehdy ještě pořád zaměstnání problémy nové existence...

Pohlédl na ni.

– Což se teď, dodal, – jak zažíváme, radikálně změnilo. Blahobyť otevřel jejich staré rány. A k tomu vypukla v naší staré vlasti svoboda. Ta teď otvírá zapomenuté sklepy, a v nich leží kostlivci.

Vycítila, že s ním v této chvíli nemůže vést další smysluplnou řeč. Chtěla však aspoň tu dosavadní přivést k nějakému pevnému bodu.

– Ale co teď? Teď a tady, uprostřed Pacifiku?

– To je dobrá otázka...

Odpověď se zdál znát stejně málo jako ona. Váhala, má-li mu říct o urputné žádosti Margarety Kämmerer, aby mohla tuto palubu ihned opustit, a o její výhrůžce, že jinak může dojít k neštěstí. Siegfriedovu zprávu o revolveru brala nicméně stále s rezervou a nechtěla Martina zbytečně znepokojit.

– Nemohl bys s ní promluvit? navrhla mu.

– O čem?

Na takovou odpověď nebyla připravena.

– Jak, o čem...?

– Copak ti uniklo, že my oba, ta žena i já, jsme zažili dva naprosto odlišné příběhy, které jsou, jak se dobově říká, totálně inkompatibilní?

Ne, to opravdu nepřeslechla. Ale povaha jí bránila neučinit, co mohla, aby se nezačala řídit nezastavitelná lavina snad i tragických událostí.

– Jenže pro jejího synovce, nebo co vlastně je, a přiznám se, že ho chápu! je to všechno čirý středověk. A proto, stejně jako já, je ochoten přinejmenším zprostředkovat!

Pohlédl i promluvil na ni spíš soucitně.

– Silly, you are really silly!

A navázal česky.

– Ona je pro mě žena sprostého vraha mého bratra. A já jsem pro ni sprostý vrah jejího muže. Co je tu ke zprostředkování?

Nenapadla ji odpověď a současně ji rozzlobilo, že ten totálně cizí malér začíná násilnický přehlášovat ten její.

Kapitola dvacátá

Jak se dohodli, čekal na ni tam, kde se rozloučili. Ocenil, že mu líčila rozhovor s tchánem se stejnou snahou o podrobnost jako předtím on jí průběh hovoru s pratetou.

– I Martin, skončila zprávu, – si vzal prášky a rozhodl se prospat do zítřka.

Cítil-li Siegfried včera, jak mu Silvia nedůvěřuje, šla teď jemu hlava kolem. Kdysi se mu přihodilo, že omylem vložil do dětského fotoaparátu exponovaný film, když chtěl zvěčnit zápas svého otce. Na vyvolaných snímcích byl stále týž kurt a titíž hráči, ale všechno zmatečně posunuto přes sebe.

Příběh Margarety i Silviina tchána se podobně odehrával na shodném místě s totožnými osobami, ale byly to dva naprosto odlišné děje.

– To je šílenství... řekl bezradně, – co s nima uděláme?

Od noci v něm rostl odpor, který právě dostal definovatelnou podobu: obě tvrzení, zkřížená jak zakrvavené šavle, párala předivo vztahu mezi ním a touhle úžasnou mladou ženou, jež se proti vší logice začalo vytvářet, když před ní včera doslova vyblil svou bídu. Co kulminovalo nespoutaným rejem na parketu a vyvrcholilo důvěrným rozloučením, hrozilo být rozcupováno nesmiřitelným svárem, do něhož byli oba strhováni, aby sekundovali dokonale protichůdným stanoviskům. Po lítosti se ho zmocnila zlost.

– Měli bychom je nechat, aby se každý dusil ve vlastní šťávě! Jak k tomu přijdeme my dva?

– Necháte ji odletět samotnou? překvapila ho.

– No to nejde...

– A chce se vám letět s ní?

– Nechce! doznal, až příliš průhledně! zamrzelo ho, ale: proč by neměla vědět, že kvůli ní? – právě se mi tu začalo líbit...

Na to nereagovala, sledujíc vlastní myšlenku.

– Nevěřím, že by vaše teta chtěla strávit zbytek života za mřížemi, ale co se dá od ní skutečně čekat?

Zkusil si to představit.

– Má spoustu příležitostí, jak ho tu veřejně znemožnit. Třeba... pozitrí při galavečeru vystoupit na scénu, vzít konferenciérovi mikrofón a obvinít vašeho tchána, že je válečný zločinec.

Vzala tu představu vážně, když ji rozvíjela dál.

– To si nedá líbit. Nemohu vám zapřít, že mně přijde jeho verze logičtější. A přesvědčí, myslím, většinu německých cestujících. Mám osobní zkušenost, že současný nátlak sudetských Němců na Čechy, aby položili rovnítko mezi okupací své vlasti a poválečný odsun, budí nesouhlas vlastních krajanů.

– Což mi přijde taky přiblblé! prohlásil spontánně. – Jsme přece přinejmenším správně krví...

– Aha...

Poznal, že zas bruslí na tenkém ledě, a nejistě se zazubil

– Zní neméně přibblé, že...?

Ocenil, že jen pokrčila rameny. Dodalo mu to kuráž svou pochybnost vysvětlit.

– Copak národ fakt nic neznamená?

– Co znamená pro vás? zeptala se ho.

Podobnou otázku nedostal ještě ani doma, ani ve škole. Neměl co ztratit, rozhodl se být upřímný. Vytanula mu nezapomenutelná momentka, jak spolu s ním slzí i cynik Harry, když Johann Gross v dresu se státním znakem vítězí v semifinále turnaje o nejslavnější salátovou mísu na světě.

– Myslím, že když můj otec hrál Wimbledon, byl pro mě víc Němec než táta. A když naši fotbalisti vyhráli světák... mistrovství světa, zapíchl jsem do jaguára státní vlajku a prohoulal na Kudammu celou

noc. Přišlo mi, že tam mačká klaksony celý národ a Němci jsou ve všem nejlepší na světě...

Vyslechla to bez poznámky a pozorovala ho, ano! jako pomateného, kterého má dát do pořádku. Tu si vzpomněl na jinou příhodu, kterou tehdy zasul do nepaměti, jak v něm vyvolala smíšený pocit hanby, hněvu i bezmoci, s nímž si nevěděl rady. Předem poučení doprovázejícím profesorem a hlavně pod vlivem viděného chovali se při povinném školním zájezdu do vyhlazovacího tábora v Auschwitzu s tichou vážností, jakou ve třídě nikdy nezažil, a přesto se jim přihodilo, že muž s černým plnovousem a kloboukem, jehož potkali na vyhlídkové věži, na ně křikl, že by tam měli všichni klečet. Pospíchali k autobusu jako zmoklé slepice a nikdo o tom nepromluvil.

– Ale už se mi stalo, přiznal teď, – že jsem se právě za své němectví styděl...

– Proč?

Vyprávěl jí o tom zážitku, a že si přišel patetický, zkusil to zlehčit sebeironií.

– My Němci jsme přece povoláním kati, proto taky... bál se, nezní-li to podlézavě, ale mluvil upřímně, – proto i mně tetina verze sedí míň... ovšem lidsky, dodal rychle, aby nedůvěru spravedlivě vyvážil, – lidsky ji ovšem chápu.

Zapátral, jestli se znovu neshodil, ale spatřil i ji pobývat v jiném čase.

– Jako dítě, promluvila, – jsem byla na svůj národ strašně pyšná. V tom roce smogu... ne! odbočila chvatně, – teď se vám nevysmívám, ty ruské tanky hnusně čadily! tenkrát byli pro mě všichni Češi hrdinové, jak neohroženě a přitom chytře vzdorovali takové přesile. I jako malá holka jsem v sobě cítila kuráž, která všecko zmůže, a věřila, že to tak bylo a bude vždycky. Brzo nato jsem nevěřila očím, jak lidi, které jsem znala, mí učitelé, naši sousedi, vlastně všichni až na mé rodiče, lezli potupně ke křížku a kolaborovali celých dvacet let, až se z nich horlivostí kouřilo, že si pak skoro nevšimli pádu berlín-

ské zdi. A lepší nebyli ani v emigraci, jen co dostali nové občanství, aranžovali se většinou s komunisty, kteří je vyhnali, aby směli domů jezdit na návštěvy a předvádět hlupákům, co neutekli, svoje bouřáky. A ti pilní, poctiví, spravedliví, neutrální Švýcaři, nejsolidnější Evropané? Právě se přece ukázalo, že nejen naháněli Židy od svých hranic do plynových komor, ale ještě obchodovali se zlatem z jejich zubů! Ovšem pravý horor, protože jsem byla už dospělá, ve mně vyvolala válka na Balkáně: že by mě národ mohl donutit milovat každého ničemu jen proto, že mluví mou mateřštinou. Ne, a stokrát ne! Já každou spřízněnost jazykem, krví nebo půdou zásadně odmítám, chci být s lidmi spřízněna jenom vlastní volbou!

Byla stejně kategorická, jako když ho nechala opařeného stát v lodním baru, ale v něm se tentokrát nic nevzpouzelo. Naopak, cítil se potvrzen v dávném, ještě klukovském konfliktu s tetou Traudl, která tedy musela jako dítě zažít to krvavé ráno v Michelsbergu; dostal od ní pohlavek, když se na návštěvě u ní pro legraci oblékl do čerstvě naškrobeného ženského kroje, co visel na skříni v ložnici. Být u toho matka sama, asi by se smála, ale tehdy mu dokonce nádavkem pár přiložila. Že je z Berlína, křičely na něho svorně, neznamená, že smí urážet staré německé kmeny, které si nejvíc vytrpěly v odvěkém zápase s proradnými Slovy. Připomněl si to, kdykoli zahlédl v televizi podobně postrojené ženy, muže, dokonce i holky a chlapce ve svém věku, pochodující či křepčící a pějící na různých dnech vyhnanců. Divné, že nevyhnanci na tyhle tradice nedbali, vrstevníci z jiných spolkových zemí se lišili už jen přízvukem. Vytrhl se z úvah, protože jí byl dlužen stanovisko.

– Já jsem pro, ale... co teda s těmi dvěma?

– Momentálně mě nic nenapadá.

Napadlo to jeho.

– Jdete zítra na pevninu?

– Ano, ovšem...

– Váš tchán taky?

– Ne. Řekl mi už ráno, že se na to necítí. A vaše... teta?

– Ta se těšila. A když jí řeknu, že ho nepotká... mohla byste s ní cestou promluvit?

Viděl, že ji to zaujalo.

– Pokud by chtěla, proč ne? Odhlédnuto od všeho ostatního je to můj obor.

Vrátila se mu Margaretina věta o netvorovi, a chtěl ji alespoň zastřeně varovat.

– Možná, že na vás bude jako na Češku a jeho snachu hrubá...

– Ach, občas mi někdo i rozmlátí ordinaci. Já to tak neberu.

Nedovedl si představit zlosyna, který by chtěl ublížit ztělesněné něze. V zášlehu lítosti si znovu připustil, že všechno, co mu získávalo převahu nad každou ženskou, nestačí, aby ji někdy měl nad ní. Pro Silvii Burian zůstane nafoukaný medik, který se ji snažil místo mozkiem dobýt bicepsy.

– Děkuju... řekl ukázněně, – zkusím ji přemluvit.

Kývla a vstávala. Byl na nohou rychleji.

– Nepovečeříme spolu...?

Zavrtěla hlavou.

– Najím se s ním v kabině.

– Neřekla jste, učinil poslední pokus, – že chce spát?

– Pokud ano, ráda jídlo vynechám, nemám, jak snad pochopíte, zrovna chuť. Pokusím se spíš něco učíst, dneska jsem se k tomu nedostala.

Neměl šanci.

– Škaredý den, řekla, – dobře že končí. Dobře, povzdechla, – že všechno brzo skončí.

Už se neodvážil ptát, co tím mínila, opatrně stiskl podávanou ruku a teprve, když za ní zapadly dveře lodní knihovny, mu došlo, že se rozešli bez pozdravu.

Až když se přistihl, že stále trčí na místě, kde ho opustila, vydal se na nejvyšší palubu. Ačkoliv slunce stálo ještě poměrně

vysoko nad obzorem, paluba i bazén osiřely. Hodinky mu řekly, že už stoluje první směna a druhá se k večeri převléká. Nevěděl, co se sebou, takže bezmyšlenkovitě sešel do své kajuty a ze zoufalství vzal dokonce do rukou skripta, která stevard uctivě nechal ležet rozevřená hřbetem vzhůru, jak je včera odložil... včera? převčím? ztrácel přehled, nedivil by se, kdyby od nalodění uplynul týden i víc.

Podobný pocit zaraženého času měl v kritických dnech s Harrym. Pohnul se až Harryho smrtí. Dobře že všechno brzo skončí, řekla trochu záhadně Silvia. Jenže čím tentokrát? Tušila víc než on? Proč ji líp nezapletl do hlasitého přemýšlení na téma, které ji tak zaměstnávalo určitě daleko víc než jeho? Cítil, že přímo školácky nevyužil možnost, kterou mu nabídla sama, aby prodloužil jejich setkání a ona se později přece jen rozhodla strávit večer s ním.

Byl v pokušení zavolat ji, ale neuměl vymyslet záminku, která by ho neztrapnila. Hledal ji tak usilovně, až z toho zase usnul.

Když přišel k sobě, byl nejdřív přesvědčen, že je ráno, a vyletěl z postele v hrůze, že zaspal odjezd člunů na ostrov, před nímž měli v noci zakotvit. Marně však hmatal po neprůhledné zácloně, aby sem pustil slunce. Až přitom poznal, že venku je tma, dosud neprosvětlená měsícem.

Ulevilo se mu, ale zahlodal v něm hlad. Byla půlnoc, kdy se zavíral pozdní „kapitánský“ bufet, takže nečekal na výtah a bral schody po dvou, zbaven pro přítomnou chvíli všech myšlenek krom té, kterou mu diktoval prázdný žaludek.

Nejbližší schodiště ho vyvedlo na zád' v okamžiku, kdy se ve dveřích malé jídelny pro poslední nedosyty objevil onen starý Číňan s pytli plnými odpadků, kterého potkali včera se Silvii. Nevidoucně ho minul a Siegfried fascinovaně hleděl na oblohu, jež se náhle zabělala divoce se chechtajícími racky, oni vědí! užasl, uchvácen objevem tak dokonale fungujícího radaru přírody.

Mohl jít ovšem ještě do baru, ale tam asi číhaly Holandanky, které mu dopoledne, když hledal Silvii, od bazénu signalizovaly, že je vše

odpuštěno. A mohl jít i do Cantiny, ale tam by ho trápila vzpomínka na včerejší noc, která mu rozvinula koberec naděje a pak jej pod ním podtrhla.

Sevřela ho úzkost, aby zítra nedopadl ještě hůř, a současně se na sebe namíchl.

– Harry... řekl nahlas směrem k rackům, – Harry, klika, že seš tam, kdybys mě zažil teď, smíchy by ses posral...!

Kapitola jednadvacátá

Její výmluva se zhmotnila, Martin spal. Přestože venku bylo ještě světlo, nechal svítit jednu noční lampičku, aby ihned uviděla přepychový dopisní papír ozdobený siluetou M/S Harmonie, ležící nesložený na její polovině postele.

„Namíchal jsem si z Tvé pojízdné apatyky koktejl, který mě spolehlivě dopraví k pozdní snídani, tvůj budíček rozhodně neuslyším. Totéž učiním nazítří, užij si výletu i večera. Bude-li ta paní přece jen chtít, jsem připraven se s ní setkat. Ahoj. M“

Pod tím pečlivě zaznamenal, kolik si čeho vzal, a ona musela obdivovat, jak přesně si naprogramoval výlet do snů.

Nerozpakovala se tedy dlouho sprchovat, ale obvyklý požitek se nechtěl dostavit, v mysli se vracela k oběma příběhům, které dnes uslyšela, jeden osobně, od přímého účastníka, druhý podrobně převyprávěný, oba na jedno téma, a přece si tak zoufale odporující.

Ptala se, proč se tak jednoznačně rozhodla pro Martinovu verzi, a musela připustit, že vlastně jen ze sympatie nasbírané za necelých třináct let. Jeho předchozí životní i lékařskou kariéru znala z doslechu a o jeho mládí, jak právě zažívala, neměla zdání. Naopak ta žena, k níž se málo hodilo označení stařena, na první pohled panovačná způsobem, jaký Sylvu vždycky odpuzoval, ji zasáhla několika obrazy, které ani v cizím podání neztratily přesvědčivost, třeba jak tvář jejího muže letí vzduchem a mizí navždy za postranicí nákladáku...

S česko-sudetoněmeckým svárem byla konfrontována zřídka kdy, Švýcarů se netýkal a vlastně o něm neslyšeli. Měla na něj však vyhraněný názor. V šoku způsobeném emigrací, který rodičům solidárně tajila, ale sama těžko překonávala, vždyť znamenal amputaci všech dětských vazeb! četla pořád dokola české pohádky, které propašovala do nacpaného kufru, a později si nechávala od

babičky posílat nejrůznější knihy o české historii; až bude plnoletá, slibovala si, vrátí se domů sama.

To ji ovšem, jak rozum brala, přešlo, věděla brzo, že by pohřešila možnosti, které jí nabízel svobodný svět, ale po zklamání z lidí, co se tak lehce smířili s okupací, zůstaly pro ni alespoň dějiny její pravlasti něčím, co mohla zachovat v úctě. Zrada sudetských Němců a její důsledky – Mnichovská dohoda, okleštění a pak i obsazení Československa, té jediné výspy demokracie ve střední Evropě, stanná práva a popravy, slavný atentát československých vojáků na říšského protektora a barbarské zničení vsi Lidice –, to všechno pro ni po vítězném konci války logicky vyvolalo zaslouženou odplatu v podobě odsunu německých obyvatel Čech a Moravy tam, kam chtěli, jenže tentokrát bez území.

S tím související projevy nenávisti vůči Čechům, s nimiž se sporadicky setkala, nebrala vážně, protože bývalí Sudeťáci vesměs nabyli v nových domovech majetků i jistot, o jakých se jim nesnilo. Vlastně byli osudem zvýhodněni, divila se, protože ušetření půlstoletí režimu, před kterým pak museli prchat i lidé jako její rodiče.

Obvinění Grossovy pratety – ostatně plavila by se, zůstat ve své vsi, na téhle luxusní palubě jako jedna z nejbohatších Evropanek? – bylo průhledně nevěrohodné v tendenčním přebásnění příčin zla, prořekla se dostatečně tím, jak toužila porodit Adolfa! Ale její líčení, jak brutálně se do Sudet vrátila česká demokracie, se vymykalo z žánru účelové báčorky a vonělo krví skutečné tragédie. Ta letící tvář bez podoby mohla patřit zločinci a ti muži naskládání u kostelní zdi jako zajíci po honu mohli být zloději dobytka, podobně ztrestaní v každém druhém westernu, ne na ně však myslela, ale na to anticky vznešené ticho matek, manželek a dětí defilujících kolem nich...

Tam, mluvila k ní duše, skončila spravedlnost a začala zvůle, poskvřňující zpětně i hrdinství českých letců, co pomohli zachránit Londýn, a lámající dál národní charakter nalomený už mnichovskou kapitulací, takže byl snadno dolomen porážkou Pražského jara.

Pálení zad ji upozornilo, že se, dávno suchá, pořád přímo flagelantsky tře osuškou. V pyžamu vešla do mezitím setmělé kabiny a zahleděla se na Martina, který se za tu dobu nepohnul, jako by z něho, odzbrojeného spánkem, mohla vyčíst pravdu o té květnové noci před padesáti lety, pojmenované jeho první láskou podle noci, kdy pařížští katolíci zamordovali hugenoty. Zvyklá číst v lidech, se v tvářích dost vyznala. Tahle odrážela dokonalou harmonii, smír spícího se světem i sebou samým.

Bylo ještě brzo, posadila se tedy ke stolku s cestovní příručkou, kterou z těch, co skoupila v Basileji, shledala nejlepší, když ještě považovala speciálně vytištěný voucher na tuhle cestu podobající se drahé akci ležící u narozeninové snídani, za důkaz Jakubovy lásky, ach, kdeže loňské sněhy jsou... Ted' ji od cíle, tehdy nepředstavitelně vzdáleného, dělily poslední desítky námořních mil.

Ačkoli znala tu kapitolu pomalu nazpaměť, začetla se podrobně do informace o posledním bodu své cesty... i životní! jak jí znovu naskočilo v hlavě, ale hned to zaplašila, vlastně může být vděčná i za ten vnucený problém, aspoň jí ztíží znovu se zabývat tím, co bylo pevně rozhodnuto, aby neoslábla její vůle!

Ostrov se jménem stejně záhadným jako jeho minulost byl Evropany objeven daleko od námořních cest teprve před dvěma sty padesáti lety a vzdoroval až do dnešních časů vědy vybavené nejmodernější technikou všem pokusům vyrvat mu jeho tajemství. Ještě ted' cítila, jak jí, pubertáče, naskakovala husí kůže, když hltala odborné studie o něm a představovala si, že to bude ona, Sylva Slabá ze starobylé moravské metropole Olomouce, nyní studentka německého gymnázia v Basileji, kdo doloží, že právě zde byl v klimatu věčného léta dokonán zázrak přeměny opice v člověka, který z osamělého atolu na primitivních prámech zalidnil během milionu let všechny kontinenty, aby pak lidstvo s masovým pohnem vyspělých mozků dosáhlo v neuvěřitelně krátkém čase prahu kosmu.

Od toho snu ji tenkrát odvedla neúprosná realita: byla by musela studovat v Austrálii či na Novém Zélandě. Kuráž, kterou se cítila mít jako děcko v rebelských Čechách, ji venku opustila jako valnou většinu rodáků, především nenašla odvahu nechat rodiče samotné. Vrozená ctižádost ji pak donutila věnovat každou minutu studiu medicíny a o ty zbylé soukromé ji připravil docent Jakub Burian, jenž se jí dlouho jevil jako nejvyšší ztělesnění veškeré lidské čeledi...

Ironií osudu stane zítra u její pravděpodobné kolébky s čerstvou zkušeností, že veškerá inteligence a sebevětší vzdělání nezmohou nic proti prvotnímu pudu opičích pramůžů.

Roztrpčeně příručku odložila a přemítala, nemá-li ještě vyrazit někam, kde by přišla na lepší myšlenky, než jaké ji pronásledovaly od rána. Zabránilo jí pomýšlení, že by mohla znovu narazit na Siegfrieda Grosse, a také tu dlouhou vlnu chtěla spatřit už jen jednou... za kolik? za necelých třicet hodin! Na plytkost nesčetných televizních programů, které i zde nabízelo hejno družic, nebyla zvědavá vůbec. V nouzi otevřela minibar, šla prstem od nápoje k nápoji a zkoušela si představit, který by nejspíš oslovil její jazyk i náladu.

Zavrhlha koňaky, co jí vždycky chutnaly jako rozpuštěné mýdlo, vodku, protože se jí navždy spojila s ruským vpádem, nespravedlivě! věděla, ti nevědomí ubožáci na tancích nedostávali ani vodu! a ovšemže whisky, „tekutý chléb“ Jakubův; v náhodou nalezených milostných dopisech byly přiloženy odmaččené nálepky z lahví vzácných značek, které mu kupovala a zajisté s ním i vychutnávala jeho draze milovaná, nepřekonatelná Angelique. Pak se ukazováček zastavil na obyčejném campari.

Ty malé baňaté lahvičky s dokonalou směsí trestí a sodovky byly, pamatovala, její první alkohol. Ach, ta scéna na terase hotýlku v miniaturním severoitalském přístavu Camogli, jehož hráz chránila pouze rybářské bárky, o prvních prázdninách, které rodiče sobě i jí dopřáli, když spolu s azylem dostali Nansenův pas, onen kouzelný dokument otvírající uprchlíkům z lidské klece celý svobodný svět.

Otec, bohužel stejně zasmušilý jako zásadový, matce ani jí vlastně nikdy neprojevil něhu – dnes věděla, že musel trpět strašným komplexem méněcennosti, když byl v mládí komunisty oloupen o šanci prokázat svůj talent a exil mu ji poskytl příliš pozdě –, dbal přísně, aby dcera dodržovala kodex chování, jak ho přiměřoval jejímu věku. Ve čtrnácti ovšem nepřicházelo v úvahu, aby se někde zatoulala, jela s kamarádkami na víkend, natož aby kouřila či pila alkohol. Jediný, kterému občas podlehl otec s matkou, bylo právě campari-soda.

Pili je i po večerích u malého barového pultu v otevřené jídelně, samozřejmě jedno jediné, zato nejméně hodinu, nenasytně pozorující šňůru člunů s lampióny opouštějících přístav se sítěmi, které se tu pak ráno sušily na mocných kozách. Sylva mezi nimi cucala stejně pomalu svou kolu, protože na druhou neměla naději. Hned po příjezdu sice uškemrala, že mohla jednou ochutnat campari od matky, ale opakované pokusy, ta hořkosladká vodička jí učarovala! otec striktně odmítl.

V předvečer odjezdu, když už odcházeli, se v domnění, že otec stojí přímo za ní, na barové židličky zhoupla, aby ji zachytil. On se však právě nedíval, a její pád pozadu na dlaždice vypadal tak ošklivě, že ho poprvé a naposled viděla slzet, když ji autem odvážel k ošetření.

Naštěstí se hned ukázalo, že má všechny kosti v pořádku a do Švýcar si odveze jen modřiny a boule. Když ji otec dopravil zpět k zničené matce, zeptali se, co by jí udělalo po tom leknutí radost. Campari se sodou! prohlásila bez váhání, a matka pohlédla na otce tak naléhavě, že se neodvážil vyslovit své věčné Ne. Hrdě pak usedla na tutéž židli, která způsobila její pád, ale i povýšení do stavu dospělých...

Ted' tedy nalila obsah známé lahvičky na praskající kostky ledu vydolované z malého mrazáku, a zůstala, opírajíc se dvířka mini-baru, sedět na měkké kobercovině, kterou byla potažena podlaha.

Podivuhodné, šlo jí hlavou, ten dvojí systém, jímž jsou vybaveni všichni lidé, primitivní i vysoce inteligentní, který jim umožňuje, třebaž v odlišných rovinách, vnímat svou existenci svět v detailu i vcelku. Jak jinak si vysvětlit u bytostí vytvořených přírodou na ostrovech, k němuž pluli, tehdy ještě napůl zvířecích a řízených základními instinkty, pudem sebezáchovy, který je nutil zabíjet, a pudem sexu, který je rozmnožoval, jak jinak pochopit naléhavou potřebu probouzející se mysli najít smysl všeho v bytosti jim podobné, a přesto je přesahující, kterou se pokoušeli zviditelnit v záhadných kamenných kolosech a přivolávat v onom prastarém tanci?

A naopak ona sama hledající už od malička, nejdřív ve svém antropologickém opojení, ale pak vážně jako lékařka duší, protože jí nebyla dána víra v Boha, tím spíš zdůvodnění mravní, je nakonec s celou svou morálkou i vědou v koncích z důvodu, který sama musí nazvat ostudně primitivním.

Ale bylo tomu tak, a ona věděla, že na tom nic nezmění žádné racionální zdůvodnění, jaká nabízela svým pacientům. Kladla si otázku, co tedy způsobilo, že jí tolik z nich přicházelo i po létech poděkovat za vyvedení z krizí, které měli za bezvýchodné. Přece jim kromě sedativ či hypnotik nemohla posloužit ničím jiným než slovy útěchy, často málo logickými, a otřepaným tvrzením, že se jim jejich problém bude za čas zdát zcela nehodným dnešního trápení. Právě tuhle lacinost jí připomínali a blahořečili za to, že jim tak prostou, a přece působivou pravdu zjevila.

Byla tedy šarlatánka, anebo naopak tak silná osobnost, že ke své smůle nenalezla silnější, která by uměla stejně úspěšně přesvědčit ji?

Jako před dvaceti lety pomalinku usrkávala campari se sodou ze sklenice, kde se dávno rozpustil led, opět bez naděje dostat další, protože v minibaru bylo jediné, a přišla si komicky trapná, že se chce ještě teď tak nezřízeně přeceňovat.

Narodila se prostě jako Slabá a jako slabá i skončí. A její jedinou zásluhou o lidstvo zůstane, že mu tu nezanechá stejně slabé potomky.

Martin ze sna těžce vzdychl, ale pak se jen obrátil na pravý bok a spal dál.

A taky, doplnila předchozí myšlenku, jako by s posledním douškem podávala zprávu svým rodičům, tu nestačila nikoho zabít...

Kapitola dvaadvacátá

– Dobré jitro... snažil se o berlínský ledabylý tón, který by zakryl napětí, s nímž dobrou půlhodinu odhadoval, může-li ji už zavolat, – jak ses vyspala, Gretl?

– Mluvil jsi s ní o tom? vybafla na něho, jako by tu zprávu čekala stejně napjatě.

– Ano...

– A??

– Hovořila pak dlouho se svým tchánem...

– A dál??

– Mám se tě zeptat, jestli pojeděš na ostrov. On zůstává na lodi a ona by s tebou ráda mluvila...

– O čem??

Bleskurychle zvažoval, má-li být opět poslem špatných zvěstí. Kompromisní řešení našel v polopravdě.

– Mně řekla jen, že to vcelku potvrdil, ale prý si leccos pamatuje dost jinak.

– Co??

Ty otázky pálila stará známá železná lady, které se všichni báli, v ničem nepodobná zlomené stařeně z předvčerejší noci.

– To s tebou chtěla cestou probrat...

– Řekls jí, doufám, že já s ní vůbec nic probírat nehodlám a od něho čekám, že přinejmenším sám opustí německou palubu??

Neušlo mu, že radikálně změnila plány, ale ani, že by se i Silvia nutně vylodila s ním. A začal se ježít, že s ním jedná jako s tím poskokem, co se mu zpoceně přihnul pro nic a za nic omluvit ve Frankfurtu.

– Proč bych říkal, co si nemyslím.

Au! zatrnul, přehnal to? ale už se stalo a ona teď mluvila jako když bičem praská.

– Aha! Tak ty si nemyslíš! Ty tu rád strpíš vraha svého dědy, aby ses mohl tahat s jeho snachou!!

Snažil se nesmyslný spor zažehnat.

– Margareto, prosím tě! Nenasazuj mi psí hlavu! Chtěl jsem jen říct, že nemůžu na povel myslet, jak myslíš ty. O tom, co se má nebo nemá stát, můžeš rozhodnout jedině ty! A já to pak nejvýš musím respektovat, ať to pochopím nebo ne...

– Ano! pravila, jako by nad ním vynášela rozsudek věčného zatracení, – takhle neloajlní k mé rodině byl i tvůj otec. Nejdřív tím nakazil tvou matku a pak i tebe!

A praskla sluchátkem.

Siegfried stál jako opařený. Vzdor tomu ujetí má přece pravdu! Bez ohledu na Silvii Burian mu nikdo nesmí upřít právo na vlastní úsudek a dojem! Bobtnal v něm podobný vzdor jako ve dnech, kdy ho matka a strýci postavili před volbu, Harry, nebo domov. Dobře! Prosadí-li Margareta své, zůstane za tři dny na své německé palubě sama! Ať si tu dál komanduje třebas i z lodního můstku, on není gigolo, který se od ní dává vydržovat, a proto i sekýrovat! Byl tak vzteklý, že málem začal balit hned, když ho zpožděně zasáhla její poslední věta.

Pravda je, že Johann Gross rodinu své ženy z duše nesnášel. Onen pubertální nápad vecpat se do sudetského kroje tety Traudl dostal Siegfried přece proto, že si z ní i z druhé tety otec dělal ustavičně jízlivou legraci. Ani svou ženu, Siegfriedovu matku, nepřestával popichovat proti nevlastním sestrám, které měla ráda, protože jí spíš než věčně zaměstnaná Margareta nahradily zemřelou maminku. Zatáhnou tě do křížové výpravy! opakoval otec a syn teprve teď pochopil, že proti Čechům! Tenkrát, a vlastně dodnes, Siegfried na politiku srdečně kašlal, jak ho však v posledních hodinách bez jeho zavinění v hektickém rychlokurzu zasypala rozpornými tvrzeními,

pochoopil, že otec stál na straně onoho rozlíceného rabína, který ho s celou třídou nutil v Auschwitzu kleknout.

Ale pravda je i to, že ta výzva, která pak posloužila jejich profesorovi jako motto k sáhodlouhému výkladu o nacionálním socialismu, v nich po studu začala budit rozpaky a nakonec se i do Harryho a Siegfrieda zakousla jako nespravedlivá urážka: Co oni, narození ani ne jako synové, ale jako vnuci pachatelů i obětí, s tím mají společného víc než jen jazyk?

Nemohl popřít, že na něho Margaretin příběh silně zapůsobil, silněji, než nasvědčoval schválně neúčastný tón, jakým jej odvyprávěl Silvii. Až teď si uvědomoval, že Margareta ten hrozný, v podstatě už zmařený osud svůj i svých dětí vytáhla z neštěstí, obrazně řečeno za vlastní cop jako legendární baron Prášil. Jen za to zasloužila, aby na ni, když už zvolil pohodlné nevměšování se, bral aspoň ohled, a taky za tu snahu vyhrabat z bahna, které si vlastnoručně vyrobil, i jeho.

Silvii Burian může své sympatie, pokud o ně vůbec stála, dát najevo i jindy, jinde a jinak. Slušnost mu velela, aby si nehrál na soudce, jakým zrovna on sotva mohl být, ale dal tetě pocítit svou přinejmenším lidskou sounáležitost. Promiň, Gretl, řekne jí, můžu se v tom stokrát nevyznat, ale mám tě rád, pojed' se mnou na ten výlet a nemluv s ní, když nemáš chuť...

Než stačil zvednout sluchátko, přístroj se ozval sám.

– Promiň, Sigi, řekla Margareta, – nemůžeš se v tom vyznat. Nikdo se už nevyzná kromě nás, co jsme teoreticky mrtví.

– Gretl! Pojed' se mnou na ten...

– Ne ne, nech mě, ať si na to zvyknu, jed' a užij si, jak můžeš, ozvu se ti zítra ráno. Tak pa. Mám tě ráda, Sigi.

Někdy v noci nakrátko procitla na koberci, mátožně ulehla na svou půlku postele a v mžiku spala dál. Spolehla se na biologický budík v sobě a ten ji málem zklamal. Ve spěchu na sebe hodila džíny a tričko, sklonila se ještě k Martinovi, který dosud nezměnil polohu,

ale když zaslechla pravidelný dech, popadla už jen sluneční brýle, peněženku, plastický klíč a fotoaparát.

Ten odložila, když si připomněla, že tyhle snímky už neuvidí.

Neměla čas propadnout znovu trudnomyslnosti, nemohla ani čekat na výtah, sbíhala střemhlav po hlavním schodišti k východu, odkud odrážely čluny. Stihla poslední, když lodník odvažoval lano, a nejdřív uviděla jediného z poslední várky výletníků, který v člunu stál a dost panicky ji vyhlížel.

– Wait! vykřikl Siegfried Gross na námořníka, – wait, she is coming!

Ramenáč v pruhovaném tílku a s čepicí zdobenou malebnými stuhami pro potěšení amatérských filmařů přitáhl bachratou motorovou bárku zpět ke schůdkům a dvorně pomohl Sylvě přehoupnout se dovnitř. Jeho kolega nastartoval a plavidlo se přímo vzneslo, jak razantně odrazilo od mateřské lodi.

– Už jsem se bál! vítal ji nový ctitel, který mohl být při trošce dobré vůle její syn. Úleva i radost z něho čišely a jí to bylo kupodivu příjemné.

– Kde máte... rozhlížela se, aby to nedala najevo, – vaši...

– Rozhodla se zůstat...

– Vyřídil jste jí...

– Ano, ale řekla, že by to k ničemu nebylo, protože to chápou už jen lidé jako ona a on.

Podezřívala ho, že zjednodušuje.

– Ale proč prostě nejela s vámi?

Nejistě pokrčil rameny.

– Měl jste dojem, že má něco v úmyslu? Nebylo by líp zůstat u ní?

– Prála si výslovně, abych jel. Nejspíš chce být ještě chvíli sama, stejně jako váš...

Očividně jí lhal. Bylo jasné, že on chtěl být celý den s ní. Přepadla ji obava.

– Nemůže se nic stát?

– Byla úplně klidná... a gala je až zítra večer, dneska jsou skoro všichni na ostrově.

– A ten... nevybavila si, co to přesně bylo, – ta zbraň?

– Je v jejím sejfu.

No tím spíš! zvonil jí v hlavě poplach, netvrdil zrovna on, že je schopna... Nejistota jí musela být vepsána na čele, protože si pospíšil s doplněním.

– Souhlasila, abych ho zakódoval já. Beze mě se nedá otevřít.

Obava v ní uléhala, poslušně se vracel pocit, který si předsevzala pro tenhle den navodit. Nemohl být sváteční, ale nesměl být ani smuteční, prostě výjimečný. Rychlý pohyb plavidla vytvářel rovněž kýlovou vlnu, ale ta, s pozadím zmenšující se M/S Harmonie, jí přišla až pohlednicově malebná.

Obrátila se po směru a shledala, že čára pobřeží, k němuž se blížili, sahá už od obzoru k obzoru, a zprvu drobné vršky vyrostly do úctyhodných rozměrů. Zrychlil se jí tep, jak se v ní vzdor všemu, co ji vyrušilo, probouzela dychtivá zvědavost nevymazaná léty, která se pak bohužel vytratila za léta s nesprávným člověkem. Těžce zraněná duše byla pohlazena jinou vzpomínkou, je Štědrý večer, poslední předškolní, a ona vzrušeně vstupuje do obývacího, kde víc než stromek září skvostný dar, veliký, zevnitř prosvícený globus s dominantní barvou stejné modře, jaká teď obklopuje člun spěchající k osamělé tečce, která ji zaujala hned tenkrát, existuje opravdu záhadný systém předem mapující naše osudy? ať ano či ne, za okamžik přistane fyzicky tam, odkud kdysi vyplula v myšlence, a to úžasné uzavření kruhu si nedá ničím pokazit.

Viděla, že mladík dosud čeká na její reakci, a mimoděk mu odpověděla v jeho slovníku.

– Co kdybysme se pro dnes vykašlali na všechny průsery světa? I od těch našich nás právě dělí půlka zeměkoule!

Její návrh ho osvobodil.

– Super! kvitoval jej nadšeně, – docela výjimečně to není náš průser, tak ať si ho laskavě utrou sami!

Pak zažil, že se na obrátku proměnila ve stejnou holku, co s ním především řádila na parketu, podobná šestnáctce soutěžící o titul Miss Disco. Jak se blížili k prstenci nízkých korálových útesů, na nichž se rozbíjel příboj, radovala se z každé zpětné vlny, která obdařila člun vydatným cákancem, a zatímco většina výletníků vesměs starších ročníků si navlékla tenké pláštěnky, vstala a zachytávala nové slané spršky s dychtivým výrazem žíznivce na poušti. Bylo mu jasné, že ji tu vnímá v pokleslé konkurenci roztekklých matrón a nositelů pivních pupků, ale byli to i mnozí z nich, kdo se podobně jako při večeru kouzel nemohli být kradmo vynadávat na ni.

Za korály bylo moře hladké, klouzali po něm jako po ledu, ale ona zůstala stát, založila ruce a vpíjela se pohledem do zvlněného koberce až uměle působící syté zeleně, pokrývajícího členité pobřeží. Nečekaně se ocitli u přístaviště skrytého v zátoce plné rybářských loděk, a osazenstvo se nestačilo zvednout, když ona se s pomocí námořníka, který pro ni jistě porušil veškeré předpisy, odrazila a přeskočila uzavírající se mezeru mezi bárkou a přístavním můstkem, Siegfried ji nestačil zadržet a zažil vteřinu strachu, ona propadne a bude přimáčknuta ke kamenům! ale to už na něho se smíchem mávala ze břehu a lákala ho, aby ji následoval.

Jemu to už povoleno nebylo a navíc musel dát přednost všem seniorům, takže došel k autokaru, když místo vedle ní dávno zasedl jediný muž pod padesát, žádný krasavec, ale rozhodně ne chudinka, naopak, zuřil Siegfried, když je míjel a přinutil se srdečně jí pokývnout, ty starý kozle! vilnost ti kape z očí! seděl pak úplně vzadu vklíněn mezi dvěma babami s ňadry jako balony a našťavaně pozoroval, jak se hnědá hlavička o sedm řad před ním natáčí střídavě k sousedovi a střídavě k oknu, doprovázejíc graciézními posunky útlé ruky slova, která nemohl slyšet.

Věděl z předvčerejška, že si touhle cestou měla splnit dětský sen a že tento ostrov, předtím nikdy neviděný, zná, tvrdila mu, líp než město, kde se narodila, ale musela je příliš brzy opustit, i město, kde žije, ale objevila je příliš pozdě. Poprvé se mu stalo, že ho zaujal problém původu lidstva, odbývali jej s Harrym vtípkem, že spíš z člověka povstala opice. Chaos, který tu do všeho vnesli Margareta i starý Burian, nechali na lodi a Siegfried se těšil, jak mu bude Silvia přednášet svou teorii, kterou on asi hned zapomene, protože bude vnímat především její gesta a hlas.

Místo něho je zažíval ten kretén, který určitě myslel jen na to, jak ji dostat do postele!

Harry! žaloval v duchu příteli – Harry, Harry, ona je taky droga...!

Když se dotkla pevniny, připomněla si zápas s andělem, při němž biblický Jakub čerpal sílu ze země a nesměl se od ní proto ani na okamžik odtrhnout. Teď zažívala sama, jak jí skutečně proudí do těla energie, jakou dávno nepocítila.

Rozum jí napovídal, že je to spíš efekt kosmonautů po návratu z beztlíže, i pár dnů na lodi vzdor klidnému moři a mocným stabilizátorům muselo na člověka přenášet často nepostřehnutelný, ale nikdy nepolevující pohyb vodních mas. Přesto Sylva věřila, že ji tak oslovil její ostrov.

Vzápětí se rozběhla do stráně k malému autobusu čekajícímu na parkovišti, jako kdysi na školních výletech toužila sedět v první řadě, aby jí výhled nezkazil žádný dlouhán. Až když se zeptal jakýsi Němec, je-li vedle ní volno, a ona roztržitě přikývla, uvědomila si, že měla podržet místo pro Siegfrieda Grosse, který propásl příležitost vyskočit jako ona před ostatními. Bylo jí však trapné žádat po cizím muži, aby si přesedl, zejména když se z něho ihned vyklubal studijní rada vyučující dějepis a zeměpis. Takže se na Sigiho omluvně usmála a potěšilo ji, že mu to opomenutí nevadilo.

Ostatně, nebyla mu nic dlužna a tedy ani povinna.

Malý Polynésan za volantem se rozjel a vedle něho zahájila činnost průvodkyně přímo těhotná potřebou uplatnit se. Všechny cestopisy udávaly shodně, že tu zakotví velká loď maximálně jednou za měsíc, jaký tedy div, že se ostrov v mezidobí podobal šípkovému království, které se vždy znovu probouzelo k horečné aktivitě. Přesto tu zřejmě nikdo nepřišel na myšlenku zvládnout při věčném čekání i jiný jazyk než francouzštinu.

Když studijní rada zjistil, že jeho sousedka v podstatě nerozumí, začal jí úslužně překládat, ale ona ho už po pár větách přerušila, že ta žena, byť odtud, jen opakuje plytkosti z brožur, které zbavují toto místo kouzla i tajemství a devalvují je v tuctovou turistickou kulisu. Pak mu decentním šeptem, protože průvodkyně mluvila do mikrofону na dosah od ní, začala vyprávět sama.

Přitom ji opět přepadla výčitka, že nepodržela sousední sedadlo tomu, komu bohatství svých vědomostí slíbila, a přijala s ulehčením, když brzy zastavili, aby si mohli prohlédnout a ovšem vyfotografovat první monkeymany.

Přestože je znala z nesčetných vyobrazení, ztratila řeč, když je spatřila v skutečné, fascinující velikosti dosahující dobrých šesti metrů. To už stál po jejím druhém boku i Siegfried Gross a ona tím horlivěji upozorňovala na dodnes nepochopitelný způsob, jakým se kamení obří, půl opice, půl lidi, díky dokonalé statice polovzpřímení daleko nad svou osu jako by právě dokončovali své povstání ze čtyř na dvě končetiny, dostali na toto a další místa víc než patnáct kilometrů od lomu, kde byli vytesáni, a to před vynalezením kola.

Sama cítila, jak jí nadšená úcta pomáhá hledat myšlenky i slova překvapující ji samotnou, přišla si, jako by diktovala příběh, který se po vzoru průvodkyně naučila nazpaměť, ale dobře věděla, že ji některé souvislosti napadají poprvé. Přes prahy let se jí mihl obraz proutkaře, kterého rodiče, oba vědci, v zoufalství přivedli na zahradu nově postaveného domku, když selhaly seriózní pokusy najít vodu. Viděla dodnes primitivní dřevěnou vidlici, jak se v jeho ruce

začala chvět a mocně mu zkroutila prsty, když se stočila špičkou k místu, kde pak úspěšně zapustili skruže studny.

Ted' se silou bránila, aby ji celou nestáhla k zemi přímo magnetická síla, která nemohla hlásit nic jiného než pravou kolébku lidské civilizace.

To už se k ní začali stahovat Němci, co bud' nerozuměli francouzsky anebo je výklad ostrovanky neuspokojoval, a ona, vyrušená cvakáním a bzučením kamer, upřených víc a víc na ni, byla průvodkyní vděčná, když dala, snad z řevnivosti, dost brzy povel k další jízdě. Studijní rada si s dovolením odskočil a Sylva se potěšila znovu, když místo v první řadě zaujal bez okolků Sigi.

Tentokrát to byl on, kdo nevíтанého soka se zadostiučiněním pozdravil přívětivým kývnutím, a ten byl příliš dobře vychován, než aby původní místo reklamoval. Sylva pokračovala ve svém výkladu, jako by si výměny sousedů ani nevšimla, a Siegfried měl brzo deprimující pocit, že se vedle ní scvrkává v trpaslíka. Soslalo ji snad nebe, aby ho ztrestala za všechny ženské, které toužebně hleděly na něho a on je přehlížel jako nudnou krajinu?

Mluvila nadále tiše, zatímco průvodkyně zřejmě naschvál zesílila reprodukci, takže vnitřek vozu vibroval francouzštinou, ale on by byl Silvii neslyšel ani v úplném tichu, jak ho prostupovala touha dotknout se jí. Zcela nečekaně položila svou ruku na jeho a jemu se zatajil dech, než se přesvědčil, že ona ten dotyk vůbec nevnímá, vtahována do svého monologu, v němž stále víc splývala s místem, které mu, až na ty fakt senzační kolosy, i při nejlepší vůli málo říkalo.

Po úzké asfaltové silničce, jejíž stavitelé nepovažovali za pravděpodobné, že by se tu kdy musela vyhnout dvě vozidla, dojeli k rozlehlému kamenolomu, kde se minulá scéna opakovala. Siegfried se k Silvii ani nedostal, hejno turistů ji okamžitě obklopilo jako kvočnu, takže úřední průvodkyni nezbylo než kapitulovat. Studijní rada stál ovšem Silvii nejbliž, neřáde! na sedadlo vedle ní si dej zajít chuť! a visel jí na rtech podlézavě jako maturant, když je upozor-

ňovala na množství prostorných výklenků ve skalní stěně, z nichž byly vysekány sochy, které obdivovali na přední straně ostrova.

Jako by nebyla lékařka, ale kapacita v několika jiných vědních oborech, která k tomu s brilancí spisovatelky dokáže navléknout fakta na šňůru fantazie v collier uchvacující pak i logikou, promítala na plátno Siegfriedovy představivosti sto tisíckrát zrychlený příběh, v němž se tu v horkém a vlhkém pařeníšti po miliony let živelně vyvíjela flóra i fauna podle nejstaršího zákona přírody: Silnější přežije! Vyhráli savci, jejichž přední končetiny časem ponechaly starost o pohyb zadním a staly se prvními pracovními nástroji, než jim je bytnější a stále čilejší mozek prodloužil o skutečné nářadí, páku a kyj, předpoklad stavění a lovu.

Průvodkyně neuměla německy, ale vyrozuměla, že nemůže nečekané konkurenci čelit, přestala se tedy snažit, sedla si do trávy, která přes svou bujnou zelenost bodala jako suché jehličí, a cosi žvýkala.

Někdy v té době, kdy Evropu ještě svíral krunýř ledovců, došlo tu k rozhodujícímu okamžiku, které ve vývoji druhu trvají ovšem hvězdné roky, vyprávěla Silvia jako by, přišlo Siegfriedovi při pohledu na ztichlé posluchače, kázala na hoře! kdy se praop, možná právě biblický Adam, opět jednou vymrštil na zadní, aby dosáhl na, usmála se, prakokos, ale když hodlal přikecnout, aby jej mohl rozlousknout a vypít, zůstal stát, zůstal stát! opakovala a předvedla tu vratkou pozici tak, že v ní on a s ním každý z těch kolem, pokud nebyl padlý na hlavu, musel poznat statické vychýlení kamenných monkeymanů.

– To byla hvězdná vteřina lidstva, mluvila dojatě, – jeho budíček, a oni ji neznámou technikou, která musela být stejně primitivní jako geniální, vytesali z téhle skály a záhadným způsobem z důvodu, jehož naléhavost dokládá ta šílená námaha, dovedli na druhou stranu ostrova, asi i proto, že k ní směřoval mořský proud a jen s ním sem mohly dorazit i jiné myslící bytosti. Vše nasvědčuje, že

bohužel nepřišly včas a monkeymany potkal osud mnoha pozdějších civilizací!

– Jaký? Jaký? volali obézní žáci a Silvia se přes jejich hlavy obrátila na Siegfrieda.

– Mohl byste naší průvodkyni přeložit, abychom popojeli na východ?

Jako student přistižený, že se neučil, koktal, že mluví jen anglicky, a musel přihlížet, jak se studijní rada podoben třídnímu primusovi horlivě ujímá tlumočení. Návrh se ostrovance evidentně nelíbil, ale ten šprt, zuřil Siegfried v duchu, byl teď cele his mistress voice a zapojil do povstání snadno i ostatní, pro něž se Silvia stala za ta dvě zastavení nekorunovanou vedoucí výletu.

Studijní rada ji pak vítězně i dvorně provedl špalírem vděčných posluchačů k autokaru a usedl zcela samozřejmě vedle ní.

Siegfrieda jako vymrštěné air-bagy uvěznila obě sousedící poprsí.

Sylva změně opět nevěnovala pozornost, ostatně nezůstala na svém místě dlouho, protože jí průvodkyně kysele navrhla, aby se s ní vyměnila. Bez rozpaků přesedla do jejího křesla obráceného čelem k třicítce pasažérů, a přišla si teprv teď komicky, vlastně nepřístojně, co to vyvádí? proč si tu hraje na soušku učitelku, když si chtěla vychutnat setkání se svým snem sama? ale rozmrzelost, že se jalově zapletla s vzorkem luxusních snobů, jimž jde svět kolem lodní trasy jedním okem tam a druhým ven, se nedostavila; že své informace, vzpomínky, představy i čerstvé úvahy formulovala nahlas, jim naopak i pro ni samotnou dodávalo váhu a podtrhovalo jejich platnost.

Autokar tedy nepokračoval po úzké stuze asfaltu podél směrovky s označením cílů L'AMPHITHÉÂTRE a LES SHOPS, ach! postřehla důvod rozladění obou místních, na programu stál nákup suvenýrů, z něhož jistě berou procenta! a odbočil na cestu vinoucí se k sedlu

mezi dvěma pahorky. Kámen, jímž byla vyložena, pocházel podle barvy z lomu, byl hladce odříznut, ta dovednost se tu zachovala! upozornila Sylva nadšeně posluchače, a dobře zaspárován, takže jeli téměř bez otřesů.

Obraz, který se jim měl otevřít, znala z dokumentace dokonale, a přesto se jí v očekávání zrychlil tep. Poslové z tajemného odjinud, začala proto včas zodpovídat položenou otázku, se bohužel neobjevili a neotevřeli opolidem svět, aby jejich tvůrčí energie, patrná z dochovaných stop, mohla explodovat podobně jako naše, která nás za čtyřicet staletí, z hlediska evoluce směšný okamžik, pozvedla od pyramid na Měsíc. Místo toho vedl její přetlak k ničivé implozi. Není známo, kolik praobyvatel tu na vrcholu rozmachu žilo, moderní výpočetní technika beroucí v úvahu všechny faktory úspěšné existence, především potravu, je odhadla na zhruba sedm tisíc, což je tedy tolik, vzpomněla Martinových vyprávění, kolik jich obývá malinké Capri.

Tahle drobounká tečka na globu má však bezmála rozlohu Lichtenštejnska, a jak vidí, mávala rukama rozpjatýma jako křídla nalevo i napravo, docela impozantní pohoří, byť nedosáhne kóty pěti set metrů. Přesto se i tu vytvořil mezi původními ostrovy časem podobný příkop, jaký donedávna ochromoval náš svět, kterému hrozila podobná katastrofa, nebýt zázračného zhroucení Sovětského svazu. Ačkoli i tady sídlila antropologicky stejná čeleď, došlo k jejímu rozdělení na dvě nesmiřitelné strany z příčin, pro něž schází vysvětlení, ale které nemohly být nepodobné našim. A zde... Sylva předtím pospíchala a teď se dramaticky odmlčela, aby autokar mohl dosáhnout nejvyššího bodu sedla, zde lze spatřit důsledky.

Sama byla ohromena. Před pár měsíci vysílaly televizní stanice letecké záběry jihoamerického města zničeného zemětřesením: z výšky vyhlíželo jako odstřelená hora, jež se sesula v kamenné moře velkých i malých balvanů. Co viděla na úbočích obou hřbetů,

které se za sedlem rozbíhaly a opět sbíhaly jako dvě proti sobě položené podkovy, budilo svým pravidelným členěním opravdu dojem dvou protilehlých skalních měst.

V pohnutí vnímala na vlastní oči to osudové místo a pokoušela se vzbudit podobnou emoci ve své pojízdné třídě.

– Ať zastaví! přikázala rozrušeně studijnímu radovi, – vystupme a ohledejme zblízka první ránu, kterou si mladé lidstvo zasadilo samo, abychom v ní poznali ty, co si zasazujem dodnes!

Siegfried toho využil, aby se vyprostil ze závalu sousedek. Strhl k výstupu i další výletníky, ale většina nerozhodně hleděla z oken na bezútešné kamení, v němž jejich fantazie odmítala spatřit cokoliv jiného. Průvodkyně a šofér se osmělili vzít otěže opět do svých rukou. S podporou těch, co se už těšili na oběd a nákup suvenýrů, prosadili hladce, že se odtud pojede zpět na trasu dalšího programu, ale museli alespoň počkat, až Silvia skončí a pár nadšenců nasytí kamery.

Pozoroval ty blboše, jak pořizují záběry, na nichž bude přesně to, co viděl sám, totiž nic nežli šutry, a litoval Silvii, které naslouchala už jen hrstka věrných a ovšem i obstarožní krasavec, ten si dokonce začal zapisovat! Nechtěl působit jako další přicmrdávač a rozhodl se, že ji požádá, aby mu na lodi věnovala soukromou hodinu. Její zápal zaručoval, že nebude oslyšen a jeho zájem bude jistě vděčně kvitován.

Šel se tedy bohorovně usadit do první řady a šoféra to osmělilo tak, že krátce zahoukal, a ovečky se spěšně vracely. Siegfried vstal, aby Silvia pohodlně prošla k svému místu, a její panoš mu za to dokonce poděkoval, než zjistil, že si má opět sednout jinam. Siegfried zaznamenal Silviiny rozpaky a pomohl si vtipem.

– To je taky podle nejstaršího zákona přírody, Silly...

Usmála se, ale pak jako by v sobě zhasla světlo, nebo ho snad sfoukl svou vtíravostí on?? Otázku nahlas položit nemohl, a tak

mrzutě naslouchal průvodkyni, která z obavy, aby nebyla opět zapuzena, se dokonce vypjala k lámané angličtině. Zatímco přesvědčovala, že v shopech lze výhodně koupit i plastické kopie obřích soch ve všech velikostech, uvažoval, čím by si opět získal Silviinu náklonnost. Napadaly ho samé hloupé věty, a proto se donutil mlčet.

Osada, která je očekávala, mohla stát v oblasti stejného klimatu kdekoli, tvořila ji stavebnice přízemních domků, dominantou jim byly dvě věže rovněž montovaných kostelů, katolického a presbyteriánského, nikde ani stopa místního svérázu. Malé náměstí lemovaly krámký, kde už se rojilo téměř kompletní pasažérstvo M/S Harmonie. Jak Siegfried předpokládal, odmítla jít Silvia nakupovat, ale bohužel i účastnit se společného lunche. Zeptala se, kdy je odjezd do amfiteátru, a rozloučila se tak rezolutně, že si netroufl nabídnout jí doprovod.

Přesvědčil se, že tu zůstal i její nohsled, a zarazil se: snad nezačne ke všemu idiotsky žárlit! Chvilí bloumal po obchodech veden myšlenkou obšťastnit Margaretu nějakou památkou, ale poznal, že je na jarmarku kýče a šuntu. Později zazněl v tlampačích elektrický gong a vyrojil se dav služebných duchů. Domorodé dívky v bílých blůzách vysoko nesly tabule s čísly autokarů a domorodí muži v bílých zástěrách odváděli skupiny k prostřeným stolům v rozlehlé otevřené restauraci mezi kostely.

Siegfried zjistil, že vůbec nemá hlad, a to ho deprimovalo snad nejvíc, na podobné vrtochy těla nebyl zvyklý, ani poslední dny s Harrym mu nezkazily chuť, dokonce i jeho smrt po svém zvyku „zajedl“, a teď? Vůbec nepochyboval, co mu leží v žaludku: sžíravý smutek nad tím, že nemá a nikdy nebude mít Silvii Burian.

Nebyl nikomu povinen se omlouvat, a proto pomalu, nenápadně vykročil směrem, jímž se vzdálila. Za první řadou nachlup stejných domků zrychlil krok a brzy minul poslední, za nímž se pod valem nízkých skal objevilo moře. Neexistence cest ho nepřekvapovala, jediný přístav povolila příroda na jižní, zelené straně ostrova, ale

znemožňovalo mu to odhadnout směr její cesty. Nerozhodně došel k okraji skalní stěny a skoro na ni narazil.

Hladina ležela sotva patnáct metrů pod ní, ale nepřístupnou ji dole činily trsy špičatých korálů, neobtěžovala se tedy ani poměrně snadným sestupem a spustila se jen na kamenné plato těsně pod hřbetem.

Teprv teď měla svůj ostrov sama pro sebe, i když odtud zahlédla jenom cíp vybíhající do moře a oba vrcholy nad sedlem, odkud se předtím musela vrátit. Ale byla, kde chtěla, dosáhla pozemského cíle svého putování, a než zažije závěrečný akord, onen slovy nepopsatelný tanec, měla zde příležitost k závěrečnému zúctování se svým životem, jak si to předsevzala.

Od chvíle, kdy v ní vzklíčila myšlenka nevzdat se darované cesty a povýšit ji na svou poslední, představovala si mnohokrát tuhle chvíli. Dosazovala ji do tušené dekorace, jak ji i z dálky dost důvěrně znala, a počítala s nejpůsobivějším ze svých vnitřních filmů, aby ji ještě jednou provedl především všemi šťastnými okamžiky, které v ní pak zavalila, taky jako odstřelená skála! podlost bohužel nejbližšího člověka.

Chtěla vzpomínkou poděkovat matce i otci, ať byl jaký byl, věděla, miloval ji! svým babičkám, dětským láskám a také ctitelům, kteří se od ní neodvrátili, přestože je oslyšela, chtěla v duchu vděčně zamávat místům, kde jí bývalo dobře a veselo, dokud je jako vše v jejím životě neobsadil ani nejmenší konkurenci nesnášející Jakub Burian. Ted' shledávala, že se jí to vůbec nedaří.

Snad se rozptýlila snahou přenést své nadšení na lidi, kteří by i bájných sedm divů světa vnímali jako téma k referátu s diapozitivy pro schůzi Rotariánů, Šlarafů či Lions, snad se předtím příliš často zabývala promýšlením svého odchodu, její mysl i cit se teď vzpouzely záměru přimět je, aby se podřídily sebelíp míněnému plánu.

Místo žádaných osob, dějišť a s nimi spojených příběhů se jí promítaly zážitky předchozích hodin, od sblížení s tím berlínským chlapcem až po šok z Martina doznání. Čím víc se zkoušela soustředit na vlastní osud, tím méně byla schopna bránit se úvahám o těch, které se jí čerstvě vnutily, a také o tom, že všechny včetně jejího jsou to osudy bytostí na konci vývojové řady, která má, jak pevně věřila, kolébku na tomto osamělém atolu.

Byla zcela zmatena tou konfrontací, s níž nepočítala, a která ji teď strašně rušila, když místo k smířlivému finále nasazovala k novým znepokojivým variacím. Mezi staviteli i bořiteli skalních měst a jejím osobním dramatem, které sem přijela ukončit, leželo moře času vymykající se představám, ve srovnání s ním byl oceán obklopující bod, odkud jej právě pozorovala, kapička vody. Jako bumerang ji dostihla vlastní slova, jimiž líčila spoluvýletníkům onu, jak ji nazvala, hvězdnou vteřinu, ve které tvorové pohybující se ještě jako opice začali myslet už jako lidi.

A ona, člověk vzešlý z jejich krve a snů, sem přichází najít svůj hrob!

Byla tou myšlenkou vykořelejena a litovala, že si sem stejně zpupně jako neprozřetelně vyšla sama, takže je vydána iracionálním výkyvům svých nálad, které nenalezaly odpor v jiných podnětech. Přistihla se, že zvláště lituje nepřítomnosti toho mladého ztroskotance, který si ji vybral za zpovědníka a tím dal její neúčinné existenci ještě jednou smysl.

Otočila se v bláhové naději, že snad vycítil, jak ho potřebuje, a vzdor nepřízni, kterou ho dnes zahrnovala, se vypravil za ní.

Ovšemže tu nebyl.

Že se ji neodvážil vyrušit a skoro se odplížil, než ho zakryl hřbet skály, mu po pár krocích přišlo totálně praštěné. Co se s ním stalo? Přepadla ho recidiva slabosti a závislosti, při níž se stal stínem Harryho a šel s ním málem až do záhuby? Logicky vzato se neděje

víc, nežli že ho na chvíli upoutala ženská o kupu let starší; musela by být vyšinutá, kdyby se chtěla stát jeho milenkou, neřkuli životní družkou.

Ovšemže by nebyla první, měl bez problémů i čtyřicítka, jenže! jenže: žádná z nich nebyla osobnost měřitelná s ní. Všecko ukazovalo, že se kdysi rozhodla pro muže, který byl stejnou osobností pro ni, a když ji zklamal, stala se ještě náročnější... Proč to, ksakru, není schopen přijmout jako realitu? Proč nezkusí mít jednou místo kamaráda kamarádku? Ještě než v jeho životě zakotvil Harry, záviděl klukům, co měli sestru, a později ho párkrát napadlo, že by s ní k jeho vyšinutí vůbec nedošlo. Ted' se k té představě vrátil.

Dobře. Silvia Burian ho nechce a nejspíš i dál nebude chtít z důvodů, které s ním nemají co dělat, a proto ho nemohou deprimovat. Ale proč potom ztrátu, která ani ztrátou není, když Silvii nikdy neměl, neproměnit v zisk? Každopádně je právě sama, cestovala by jinak s tchánem? a možná uvítá jeho přátelství, třeba se mezi nimi vyvine vztah, o jaký přišel coby jedináček! Přinejmenším příští dva týdny mohou prožít v pohodě, která je společně postaví na nohy. Když na to myslel, zřetelně cítil, jak do něho začíná vcházet. Náhle nepochyboval, že teta nakonec navrhne sama, aby zůstal na palubě.

Dobrá nálada ho neopustila, ani když dospěl na umělé náměstí, kde končilo podobně nepřírozené krmení, domorodému personálu veleli kuchaři z M/S Harmonie, rejdařství zřejmě dobře znalo své bohaté pappenheimské z evropských kulinářských rájů, než aby je vydalo potravinovému sortimentu a kuchařskému umění ostrovanů.

Krátce nahlédl na mši, kterou sloužili v katolickém kostele dva faráři, jeden už nad sbalenými kufry, s nimiž ho měla loď dopravit na kontinent v kajutě druhého, jenž sloužil nad kufry dosud nerozbalenými. Ještě že není věřící, ušklíbl se Siegfried, to by si možná zkoušel Silvii vymodlit!

S nadále nezkalenou náladou nastoupil do svého dosud prázdného autokaru a usadil se skromně v poslední řadě očekávaje obvyklé zaklínění vnaďami bavorských matrón, když spatřil ve dveřích Silvii. Byla sama, a místo aby rovnou usedla, zkoumala vnitřek vozidla, dokonce si zaclonila oči, protože sem šikmo zářilo klesající slunce. Když ho objevila, zamávala a nedvojsmyslně ukazovala na sedadlo vedle sebe.

Kdyby byl stál někde poblíž, byla by si přišla sledována a zášleh vědomí, že jí chybí, by byl tentam. Takhle pocítila zklamání. Když už se vše vyvíjelo dokonale jinak, než jak si představovala, nechtěla s tím alespoň být sama, ale zas ne za každou cenu! Německý profesor byl vnímavý i úslušný společník, jenže... jako jí byli obtížní muži, co se snažili ji získat, tak špatně snášela ty, kteří jí dokazovali, jak noblesně se o ni nesnaží. Snad ji to podvědomě uráželo, rozhodně ji nudili.

Siegfried Gross po ní vyjel s veškerou razancí příslušící jeho věku i vzhledu, a když narazil, nezachoval se jako ješitný fouňa, nýbrž jako inteligentní kluk, kterému stála za omluvu. Věnoval jí svou důvěru a byl, když na ně oba tak nečekaně padl stín krvavého dramatu, v němž protichůdně účinkovali jeho teta a její tchán, schopen překvapivě věcného myšlení i jednání.

Po přistání byla tak zahlcena ostrovem, že mu pár hodin nevěnovala pozornost. Ted' ho, aniž věděla proč, chtěla mít pro zbytek... vyhnula se časovému určení, chtěla ho mít prostě nablízku.

Už bez pohledu na moře zamířila do vesnice a vydala se ho hledat, nahlédla do restaurace, v níž setrvali nevěřící, konzumující z paluby dovezené německé pivo v plechovkách, i do kostelů, jednoho, kde dlel pouze Bůh, a druhého nepřehledně nabitého kajícími hříšníky, k nimž se Sigi dobře nehodil. Zato ji u vchodu očekával studijní rada a ona se až lekla, jak rázně mu dala najevo, že nehledá jeho.

Venku upoutala její pozornost vyrovnaná flotila autokarů. Zamířila k nejvyššímu číslu, které čekalo ráno na opozdilce, otevřela dveře a okamžik jí trvalo, než v oslňujícím protisvětle spatřila vysokou postavu osaměle trčící v poslední řadě.

Potěšilo ji, že reagoval téměř střemhlav, a když ho měla vedle sebe, spadla z ní veškerá tíseň. Na chvíličku si zas přišla přesazena o třiadvacet let zpátky do dýchavičného autobusu, který vyřadila a věnovala pro školní zájezdy armáda. Na tomhle místě s ní sedával její první ctitel, učitel tělocviku a kreslení, který ji dokonce bez ostychu požádal, aby mu tajně seděla k portrétu.

Šíleně se tenkrát polekala, že ji chce malovat nahou, a poprvé zažila stav, který ji měl provázet celý život: neschopnost jasné odpovědi, když stud neuměl vyslovit odmítnutí, ačkoliv bytostně nebyla schopna žádosti vyhovět. Její jediné Ano! pro které se, namlouvala si i teď, narodila, vykřikla vstříc Jakubovi, sotva ho spatřila. Pak opětovaně trpěla, že neumí stejně přesvědčivě říkat Ne! a přivozuje si trapné situace, když z toho někdo vyvodí mylné závěry. Před tím učitelem ji zachránila nečekaně rychlá emigrace rodičů, to jediné ji na ní těšilo.

Prvním, kdo její Ne zažil jako ránu bičem, byl mladík, jemuž přátelé říkají Sigi, a ona se k nim ráda přidala, poté co objevila jeho pravou povahu. Děkovala hvězdám, osudu či náhodě, že bude mít vedle sebe jeho, až započne tajuplný tanec, na který ho právě připravovala, zatímco se autokar plnil.

Na teď už nezastřeně žádostivý pohled německého profesora, který samozřejmě koutkem oka zachytila, reagovala tak, že se na Sigiho bez nejmenší souvislosti s tím, co mu říkala, usmála, takhle zářivě, sevřelo se jí srdce, se uměla usmívat jenom na Jakuba...

Změnu zaznamenal okamžitě. Přestože se k němu už od nočního setkání na zádi lodi, nečekaně završeného ohnivým tangem, chovala

vysloveně přátelsky, pochopil šestým smyslem chlapa, který si získal nejednu ženskou přízeň, že se její vztah k němu zásadně změnil.

Ne, netroufal si ani pomyslet, že by to měl chápat jako signál, který taky dobře znal od inteligentních žen, netoužících se ztrapnit otevřenou výzvou. To se k ní nehodilo, taková prostě nebyla, a kdyby se zachoval, jak si navykl, asi by všechno zkazil! Její přiblížení bylo však nepřehlédnutelné a volalo po ohlasu. Oplatil jí aspoň nejvřelejším úsměvem, jakého byl schopen.

Přitom zahlédl Němce, který se jí od rána dvořil a teď je míjel jako opářený; místo škodolibosti se dostavil spíš trapný pocit, jako by mu snad úmyslně předváděl jeho neúspěch. Pokývl proto skoro omluvně, zatímco ona, neuniklo mu, toho pána přímo vystříhla. Byl tím potěšen a poctěn.

Kolona jela čtvrt hodiny po silnici vedoucí nad mořem ve výši necelého půl sta metrů, která se pak začala stáčet po úbočí překvapivě hlubokého kráteru, viděli celý prstenec dvanácti vozidel před nimi najednou a brzy bylo jasné, že musí být pod úrovní mořské hladiny. Došlo to zřejmě všem, protože v autokaru zavládlo stísněné mlčení.

Konvoj zastavil na plošině, kam se taktak vešel, zbývalo sotva místo na otevření dveří, aby se dalo vystoupit. Skupiny byly odváděny jedna po druhé na stezku mizící v jeskyni. Oni zůstali nadále opozdilci a mohli až jako poslední nastoupit jakýsi husí pochod, protože průchod ve skále byl sice poměrně vysoký, ale zato úzký.

Pustil Silly před sebe a na jednom prudším klesání jí, když zakolísala a trochu vylekaně se k němu ohlédla, položil ruku na rameno a vedl ji tak dvě tři další minuty, než byli u cíle, který ho, ačkoli byl od ní připraven, zaskočil. Ostatně překvapena byla, jak viděl, i ona.

„L'amphithéâtre“ byl jakýsi skalní palác s kulatou, dobrých třicet metrů vysokou stěnou, kterou místo kopule uzavírala rozlehlá výseč odtud už temného nebe. Jasně, nepravidelně rozseté hvězdy

mezi cáry oblaků připomínaly žárovky moderního lustru. Kruhovitě řady hlediště se mu taky zdály být čerstvě vytesány, ale galerie, na níž usedli, svědčila zblízka o dávném původu.

Když zkoumal schod, uvědomil si Siegfried, že jediným osvětlením je právě slabý jas hvězd, a přesto rozezná tváře lidí sedících proti nim. Zřetelně viděl také množství téměř stejných kamenů, které v geometricky přesných obrazcích pokrývajících oválné plato uprostřed tvořily její jedinou dekoraci. Snadno jich znásobil přes sto. Působivou zvukovou kulisou bylo tiché šplouchání připomínající vlnky přílivu. Chvilí trvalo, než rozpoznal dech masy diváků mlčících stejně jako on.

Pak se ozval zprvu vzdálený, ale ozvěnou stále sílící gong, který posléze bolestně ohlušoval.

Proto si neuvědomil hned, že se na hřbet jeho ruky, jíž se opíral o kamenné sedadlo, jako už jednou po cestě znovu položila její.

Nevzpomínala si, že by byla kdy tak uchválena, jako když vyšla z úzkého tunelu do přírodního kolosea zastřešeného oblohou. Věděla, že je neznámé bytosti vyrubaly v nitru dávno vyhaslé sopky zhruba v téže době, kdy z jícnu jiného kráteru na povrchu vysochaly obří monkeymany. Znala z literatury výšku, obvod i kubaturu tohoto útvaru, a přesto jí vzal dech.

Jak byla od raného dětství uchválena myšlenkou objasnit původ lidského rodu a stále víc dopřávala sluchu vědeckým tezím, že se nejvyšší forma života vyvinula v odvěkém pařeníšti centrálního Pacifiku, chovala k tomuto ostrovu obdobně posvátnou úctu jako Židé k hoře Sinaj či křesťané k Nazaretu.

Monumentální interiér stvořený přírodou, ale nepochybně uměle dotvořený, geniálně funkční a přitom rafinovaně propojený s vesmírem, nemohl být ničím jiným než jedním z prvních kultovních míst, svatyní a chrámů, kde jacísi tvorové potlačovali temné zvířecí pudry a dokončovali proměnu v člověka tím, že začali hledat vyšší smysl své existence.

Sylva právě zjistila, že kostely a katedrály, které, ač po rodičích ateistka, dychtivě navštěvovala, kamkoli přijela, nevyzařovaly nikde tak intenzivní duchovnost jako tento brutální prostor bez oltáře, ozdobený jen baldachýnem blednoucích stratokumulů. Zdrásnění skály, která jej vymezovala, jí připadalo jako letorosty udávající miliony zkamenělých roků, jimiž prošla planeta od svého žhavého zrodu; dávným výbuchem jak poklice odmrštěný vrchol přímo vyzýval překonat zemskou tíži tentokrát pomocí ducha a vydat se vstříc milionům hvězdných roků lidské budoucnosti.

Cosi ji teď úporně upomínalo, že sem přišla i s jinými myšlenkami, jež si pro svou naléhavost nezaslouží být potlačeny, ale nedokázala si je vybavit, protože byla náhle hříčkou pocitového víru, který do sebe strhoval dokonce i obrovský korpus M/S Harmonie s tou dlouhou vlnou za kýlem...

Když se ozval skoro mimozemský tón, zřejmě ohlašující tanec, cítila se už být unášena tak prudce, že musela hledat pevný bod, jehož by se podržela. Chytla se Sigiho ruky.

Všecko v něm volalo, aby vzal její dlaň pevně do obou svých a spojil tak všechny jejich okruhy, nebo aby ji pravačkou dokonce rovnou objal a přitiskl k sobě, položil hnědou hlavu na své rameno a ponořil tvář do jejích vlasů, ale neučinil nic, seděl dál bez hnutí a vstřebával do sebe vlhlost dlaně a lehkost váhy, kterou na něm spočívala.

Ostatně cítil, že by ho zase nevnímala, zaujata tím, co následovalo po ohlušujícím signálu a hned se zmocnilo i jeho.

Stovka malých balvanů se rozezněla a pak i rozhýbala. Přírodní zesilovač skalní ozvěny a sílící světlo, jehož zdrojem musel být neviditelný měsíc, ten zázrak vysvětlily, ale nezmenšily. Balvany byly snědá těla mužů a žen, jen nejnuteněji oděná látkou téže barvy; na kolenou, hlavy mezi opřenými lokty, tu ta setnina nehnutě spočívala už před tím, než do amfiteátru vstoupili diváci.

Spojený dech, který Siegfrieda zaujal nejdřív, byl pomalu přehlušován jiným zvukem, který taky brzo poznal, byl to, ale ne... tak hlasitě nemůže tepat ani sto lidských srdcí! a přece, to pulzování slyšel, když ho v zimě vyšetřovali akustickým sonarem, s hlasitým šelestem se otvírala i zavírala srdeční chlopeň a mezitím hlučně chlístala krev, jako by ji vylévali ze škopků. To už poznal, že ten sbor a capellu bez dirigenta, a přece v přesném rytmu tvoří šepot a sípot stovky hlasivek.

Taky stovka těl se proměnila v jeden organismus fungující jako... jako co? znal ten pohyb, při němž jednotlivé sekce pracují v taktu, ale nestačil jej nikam zařadit, protože už dostal vlastní jedinečný řád, přenášely jej řady tvořené muži na řady žen, ty teď bylo možno rozeznat podle vlasů i prsů.

Stále ještě vkleče, vsedě a vleže vymezovali se muži i ženy ve dvojí oddělené rytmice i tónině, a teď už bylo zřejmé, že na hrdelní signály samců přicházely odpovědi samic a že tvorové obojího pohlaví, kolébající se divoce v bocích, jsou opice. Dojem byl tak sugestivní, že mu Siegfried skoro podlehl, kde by se v hnízdě ztraceném uprostřed oceánu vzalo sto tak bravurních tanečníků! když se mu připomněla Silviina věta, že uvidí skoro všechny ostrovy, kteří je přes den provázeli a obsluhovali.

Že přesto utvořili tak dokonalý soubor, který sotva zahájil svou produkci, měl už i jeho ve své moci, dokazovalo, co Silly tvrdila: že nejde o choreografii, ale rituál přecházející odnepaměti z generace na generaci, takže ho tu má každý už při zrození v krvi. Silly mu odmítla obsah tance vysvětlit, Musíš si to odhalit sám! řekla mu v autokaru, než vystoupili, a on si nebyl jist, zda se spletla, či mu skutečně začala tykat, ale teď už věděl, že se před ním rozvíjí podobenství, které začíná chápat.

Opičí tvorové, jejichž naléhavý rytmický štěkot nemohl znamenat nic jiného než vábení, se v řadách zprvu volně a pak stále rychleji sbližovali, spojovali v okamžité extázi a opět oddělovali,

až vznikl naléhavý dojem, že se přitom rozmnožují, rej vytvářel optický klam věčné spirály, stejné? ne! postřehl, s každou kopulací se těla zvedala, nepatrně, ale po chvíli naprosto neklamně, když se klátivě visící ruce předkloněných opic už nedotýkaly země. A náhle, poznal, tu stovka rytmicky zápasila o rovnováhu ve vratce šikmém postoji monkeymanů, v němž se, vytesáni ze zdejších skal, stali jakýmisi prabohy vzpřimujícího se lidstva, takže i jeho samého! připomněl si v uctivém úžasu.

To „nazemivstoupení“ změnilo i zvukomalbu, změt' jednoslabičných výštěků v absolutně jednotné stohlasé partituře předvádějící s ohromujícím účinkem absenci ducha, se začala proměňovat, jako by se tím povstáním kultivovaly nejen končetiny, ale i výrazové prostředky, jako by se v drsných zvířecích hrdlech utvářel jemný nástroj, vyvíjející nejdřív zpěv a po ní řeč.

Siegfried si už byl jist, že přihlíží zázraku, a pak taky, že jiný se právě koná, když mu Silvia vzala svou levičku, aby mu ji vzápětí položila kolem krku.

Protože četla z pera tolika vzdělaných i talentovaných lidí, kteří sem byli v minulých dvou letech dopraveni na hřbetech ostrovních koz, mezků a později v sedlech kol, motocyklů i aut, pokusy co nejvěrněji zaznamenat a vyložit podobu monkeymanského tance i jeho původ a smysl, uchvátila ji nejvíc jinakost všeho, co zažívala na vlastní smysly.

Byla ráda, že podlehla pokušení vnutit Sigimu jakoukoli ze známých interpretací, právě zjišťovala, proč nutně musely zůstat povrchní. Fenomén se vymykal výkladu, jako se mu vzpíral každý elementární projev lidství; redukovány v některý z uzavřeného okruhu modelových příběhů, jak jej tvořila Bible, Odyssea, arabské a čínské pohádky, zakrňují přece i jedinečné děje v šablony. V tomto nešlo o nic méně než zhuštěný záznam celé evoluce, přesvědčující právě tou primitivní tělesností měnící se před očima v moderní genetický kód s kompletní informací, podle něhož, věděla, lze určit

pravost původu i příčinu skonu dávných panovníků ze špetky jejich ostatků.

V úchvatném okamžiku, kdy těla definitivně schopná stát na dvou končetinách a druhými dvěma začít přetvářet okolní svět ke své potřebě a svému obrazu, objevila i schopnost nově zrozené po-city srozumitelně vyjádřit, a kdy tanečníkům už nestačilo vzpínat se na špičkách a prsty rukou marně dohmatávat k nebi, vrátila se k ní zčistajasna beznaděj vlastního příběhu.

Takto, představila si, dychtivě, bezmocně, a proto zoufale, balancovala na obolených prstech smyslů po celé poslední týdny, natahujíc se po Jakubovi, který svou zemskou tíží hodil na ni a vzlétl k volnosti, kam neměla sílu ho následovat. I její banálně zkažená lovestory byla miniaturou ustavičného dobývání se celého tvorstva ke snu, který měl proto miliardy podob, v jejím případě bohužel Jakubovu.

Ačkoli z popisů věděla, jak bude vypadat „lidský žebřík“, právě se na kamenné scéně rozvíjející, vytryskly jí slzy, když tanečníci utvořili pevný a hustý oblouk, který začal růst do výšky, to jak polovina z nich vyšplhala na ramena spodních a vztyčujíc se, spojovala se k dalšímu kruhu.

To poselství bylo pro ni tak čitelné a naléhavé, že uvolnila svou ruku zpod Siegfriedovy, aby se zachytila jeho šíje. Jako by tím pohybem shodila Jakubovu zátěž, začala také ona stoupat vzhůru.

Bez váhání ji uvolněnou rukou objal kolem pasu a teď už doopravdy položil její hlavu na své rameno a svou tvář do jejích vlasů. Jako by ani to nestačilo, dohmátl si levačkou pro její pravou ruku a pak se k sobě přitiskla i jejich kolena.

Spojen s ní v jednu osobu podobně, jak se to před chvílí stokrát odehrávalo pod nimi, přihlížel v rozpoložení dosud nezažitém, jak se z pevné konstrukce lidských těl vysunuje vzhůru třetí a z něho ještě i čtvrtý živý válec, tvořený už jen šesticí, a naslouchal nikdy nesly-

šenému mnohohlasu, meluzína! vzpomněl si na otcovo označení větru, který kdysi skučel na Syltu, tohle byl koncert mnoha meluzín, Aeolova harfa, problesklo mu z gymplu, jakási čtvrttónová soustava akordů pozvolna stoupajících i sílících, při níž se z nitra pyramid docela vespod vynořili na protilehlých stranách muž a žena.

Ještě jednou se s mrštností opic, jimiž dříve byli, bleskově vysplhali po čtyřech poschodích tanečníků až na ramena poslední šestky. V tom krkolomném postavení se pak i oni dva zvedli na špičky a vytrčili špičky prstů vypjatých dlaní ke hvězdám.

Ve stejném okamžiku dospěl poslední akord k nesnesitelné hlasitosti úvodního a byl přestřižen jako na pokyn všeovládajícího dirigenta anebo samého vládce větrů.

Rozhostilo se ticho.

Ani Siegfrieda nenapadlo zatleskat, neodvážil se pohnout, jako by tím blízkost, kterou mu nabídla sama, mohla zas navždy pominout.

Po několika dlouhých vteřinách se začala živá věž propadat do sebe, horní sjížděli po spodních v tak mistrné souhře, že se stavba zdála tát. Když zůstal na platu opět jen jeden hustý kruh, rozběhl se celý najednou dlouhými skoky do všech stran a zmizel.

Publikum stále sedělo a Siegfried blaženě vnímal, že Silviino objetí neslábne. Protože mlčela, mlčel taky.

Diváci se tlumeně rozšuměli, až když sem vešly průvodkyně nesoucí tabulky s čísly autokarů a začaly je postupně vyvádět. Pod rozepjatým kabátkem té jejich zahlédl Siegfried látku kryjící těla tanečnic. Teď se zdvořile ukláněla, aby ji následovali.

Musel tedy vstát a vzdát se toho přimknutí, aby mohla Silly před ním projít spojovací chodbou.

Když usedl ve voze vedle ní, uvažoval, může-li si dovolit ji alespoň vzít za ruku.

Tu si malinko odsedla, aby mu znovu mohla položit ruku kolem krku a opřít hlavu o rameno.

Nevěděla, co se s ní děje, a ani to nechtěla. Pokání! šlo jí hlavou, takhle musí působit duchovní očista skutečných křesťanů, jejíž milost jí nebyla rodiči vštípena a pak už k ní nikdy nenalezla cestu.

V té vrcholné vteřině, než se přetrhl obraz i zvuk, v onom posledním gestu, jímž dvojice na zatímním vrcholu lidského žebříku znovu hrábla po nekonečnu, ji celou prostoupila hrdost, že je i ve své nepatrnosti článkem vývojové řady, která se dokázala prodrat nesčetnými úklady bezcitné přírody až sem a přitom v sobě najít i cit.

Hrála se v tom stavu blaženství, jako kuře ve vajíčku! napadlo ji, a současně se bála jeho křehkosti. Chtěla se v něm ještě chvíli choulit, než jí po pýše vejde do krve i stud, že chtěla vše, co v ní do takové jemnosti upředla nedohledná pokolení předků, zahodit jako nicotný odpadek.

Vyhledala znovu Sigiho rameno, vždyť ten kluk, ačkoliv už taky a víc než ona přejetý životem, nese kurážně dál, ostatně jako jeho teta a Martin, onen pomyslný kříž, aby všem ranám navzdory dál trvala naděje, s níž lidstvo šplhá po vlastních bedrech výš a blíže k neznámému cíli.

Vnímala ho jako spojence i v tom, že rovněž nepromluvil, ačkoliv se autokar po chvíli už zas všedně rozklábosil. Byla ráda, že nemusí jet ve voze před nimi, kde halekali opilci, kteří dali přednost vesnickému baru.

Do poslední bárky jí pomohl známý námořník, ale hned potom si zas našla to příjemné rameno a nehnutě pozorovala, jak se v záři úplňku pomalu vzdaluje ostrov, na němž po odjezdu autokarů nebylo patrně jediné světlo.

Mírně se polekala, když se nad ní nečekaně vztyčila stovkami oken zářící masa M/S Harmonie. Při vystupování se do Sigiho zavěsila. Kdosi v bílé uniformě jim oznamoval, že se v jídelně podává pozdní večeře pro výletníky. Neměla hlad, ale nechtěla Sigimu bránit.

- Máš hlad?
- A ty? odpověděl otázkou.

Potěšil se, když zavrtěla hlavou, ale neměl nápad, co dál. Byla-li na tom jako on, nechtělo se jí určitě oslabit, co v nich nezměněně přeznívalo, ano, teprv teď pronikalo z první signální soustavy do vědomí, kde určitě potrvá, jeden ze zásadních vjemů života, jakými pro něho byly otcova a Harryho smrt.

Když tedy vykročil a ona, stále zavěšena, bez odporu s ním, netušil, kam; vedl ji zatím jedinou logickou cestou po chodbě od hlavních vstupních dveří k trojici liftů rozvážejících cestující buď k jídelně, salonu, barům a kabinám vyšších tříd, anebo dolů k fitness centru a lacinějším kajutám, jakou obýval i on. Prostřední výtah stál tu a oni byli úplně poslední, na chodbě i schodišti nebylo živé duše.

Vzdáleně sem zaznívala melodie provázející odjezd, všichni se teď jistě tísnili na horních palubách. Když vstoupili do výtahu, ucítili známé chvění, vibrace ohlašovala, že se rozběhl šroub a loď opouští kotviště.

Věděl, že Silvia bydlí o podlaží níž než Margareta, a už už mačkal dvojku, aby ji doprovodil, když mu v tom zabránil zkrat.

Zmáčkl pětku.

Zdvíž zastavila o dvě poschodí níž, a když se dveře otevřely, vyvedl Silly bez dalších úvah vpravo, a ona se bez námitky dala vést po silném běhounu tlumícím kroky až ke kajutě 576.

Na okamžik ji pustil, aby mohl vylovit z kapsičky magnetický klíč, dal jí pak přednost, a když za nimi zavřel, zajistil dveře bezpečnostním řetězem. Nerozsvítil.

Za kulatým oknem právě uplýval poslední cíp ostrova, jak loď měnila směr. Stejně rychle se mihl a opět zmizel měsíční disk, zanechávaje po sobě na hladině kovově lesklý potah.

Bylo tu podobné světlo jako ve skalním divadle a tlumený chod motorů připomínal vstupní zvuk rozhýbávajících se tanečníků.

Kupodivu se nedívala z okna, ale na něho. Zkrátil tu beztak minimální vzdálenost mezi nimi a položil nejdřív zas jen tvář do jejích vlasů.

Když ucítil za hlavou její spojené dlaně, sklonil se a položil jí ústa na ústa.

Nekonečně dlouho vnímala jenom pevné přilnutí rtů, ach ano! ach ano! ach ano! bylo vše, co nepřetržitě opakovala její mysl. Polibek začal být hořký a ona si uvědomila, že brečí, ale taky, že určitě ne hořem, ale úžasnou úlevou hraničící snad přímo se štěstím.

Někdy daleko později se vyprostila, ale jen, aby si mohla přes hlavu přetáhnout tričko. O ostatní se postaral on, třesou se mu prsty! zaradovala se ještě víc.

Pak se jí zdálo, že se oba propadli do zběsilého rytmu tance a ona ztrácela dech tak, až vykřikla. Nato se už propadala do hlubiny a zbytkem vědomí poznala, že ji přece jen dostala ta dlouhá vlna...

Kapitola třiadvacátá

Probudil ho kovový zvuk.

Zvyklý z dob, kdy se snažil uhlídat Harryho, byl vmžiku vzhůru a ihned seděl na posteli.

Uviděl Silly, jak uvolnila řetěz na dveřích a chystá se otevřít.

Když spatřila jeho, přerušila to a došla k němu. Než se stačil ozvat, položila mu na ústa dlaň. Pak ji s pohlazením sňala a vrátila se ke dveřím. Z prahu mu poslala vzdušný polibek a byla pryč.

Musel jít do koupelny a doprobudit se studenou sprchou, kterou si surově namířil na týl. Frotýruje si pak hlavu, hledal hodinky.

Šlo na pátou, oceán za oknem zešedl. Vzpomněl si, že ještě ve čtyři jí nesl z minibaru campari, po němž náhle zatoužila.

Čluny dorazily k lodi před desátou, milovali se tedy přes šest hodin, než je přemohla únava. Podezíral se, že usnul on; jak ho přepadával hlad, tak i spánek, zbyl v něm pořád notný kus opice!

Litoval, že nebyl dost při sobě, aby ji zadržel, teď by ji náruživě miloval dalších šest hodin, než by pro změnu zkolaboval hlady.

Byla pryč pár minut, ale jemu se zdálo, že všechno, co zažil od včerejšího rána, se stalo v jiném časovém prostoru, který se mu nečekaně otevřel a stejně, či snad dokonce nenávratně? zmizel.

Polštář i pokrývka se válely na koberci s jeho tílkem, plátěnými kalhotami, teniskami a spodky, milostný zápas! připomněl si otřepanou frází, už mu tak blbá nepřišla, zažil hodně, ale něco tak úžasného nepoznal. A když se položil na prostěradlo, aby našel těkavou vůni hnědých vlasů, musel si přiznat: to je ten rozdíl.

To je ten rozdíl!

Cestou si vzpomněla, že už měla šest hodin nebýt. Nenapadlo ji k tomu nic víc než údiv, že na to mohla i jen pomyslet, natož to řadu týdnů skoro každou minutu do detailu připravovat.

Přišlo jí to hloupé, trapné, odporné a k dovršení všeho i směšné.

Mohla být šest hodin po smrti a místo toho zažila šest hodin života s intenzitou, jakou by byla v sobě nehledala; umřít, přiznala si, zabila by nesmyslně i ji, třebaže právě ona ji mohla zbavit všech smutků i strachů.

Nevěděla, co přesně cítí k milenci o tolik mladšímu, a přece o tolik zkušenějšímu, že jí uměl otevřít netušený svět vášně bez břehů... Angelique! vytanula jí soupeřka, ale poprvé v jiném světle, asi ukázala podobný Jakubovi, a on mu, teď tušila proč, neodolal.

Možná, domýšlela se, kdyby byla dřív přemohla svou vrozenou puritánskou cudnost či zažila podobnou noc před Jakubem a už tenkrát v ní procitla až dnes objevená smyslnost, která nadchla a dokonce udolala i milovníka, jakým byl Siegfried Gross, možná, ne! určitě by ji Jakub neopustil!

Stále ještě ve stavu přímo netělesné lehkosti zamítla zdvořilé gesto stevarda, který nevstoupil do liftu, aby jí dal přednost, a vyběhla tři podlaží po schodech stejně ostře, jako včera sbíhala k poslednímu člunu.

Až se vyspí, slíbila si, ach, prospí třeba celý den, požádá Martina, aby spací kůru tentokrát umožnil jí a řešil si mezitím své dávné rébusy sám! až se tedy vyspí ze své bezhraničné hlouposti, zajde k té dlouhé vlně, které se tak dlouho zaslibovala, a hodí jí místo sebe, konečně! Jakubův snubní prsten.

Před kabinou 214 začala hledat magnetickou kartu. Okamžitou nevoli, že musí Martina vzbudit, vystřídal nápad vrátit se k Sigimu. Až se zachvěla, jak se jí zachtělo!

Vtom kartu našla v zadní kapse džín.

Věděl, že teď neusne. A taky, že si marně přeje, aby se vrátila. Zbývalo tedy přečkat hodinu, než se otevře první bufet pro ranní hladovce. Nají se k prasknutí, svalí k bazénu a bude čekat, až se mu zas objeví.

A milá tetička? Tetě ten kozí nápad vymluví! Teta mu přece nemůže zkazit takový super návrat k normálnímu životu. Může jí pohrozit, že tu zůstane jako umývač nádobí!

Netušil, jak to může se Silvií pokračovat, ale doufal, že co nejlíp a nejdéle. Ať už s ním pak naloží, jak se jí zdá, příští dva týdny bude jeho! A on její! doplnil se chvatně, jako by ho mohla slyšet a o to míň oslyšet.

Jak jí mohl ten chlap dát kopačky? nešlo mu do hlavy. Jediné vysvětlení dávala tahle noc: nestačil jí, vyčerpala ho, našel si nějakou mírnou ovečku, aby měl konečně klid. Sám si přišel fakticky jako po boji.

Pořád ještě ležel na břiše, tvář přitisknutou k bílé látce, z níž vyvanula její vůně, Bože! lekl se tak, že opravdu oslovil, v koho nevěřil, dej, ať takhle nevyprchá z mého života celá!

V odpověď zazvonil telefon.

Hmátl po sluchátku, a už předem volal.

– Ano, Silly!!

– Prosím tě, uslyšel ji, – můžeš zajít k tetě?

To bylo poslední, co očekával.

– K tetě...?

– Martin tu není.

Ještě mu nezapálilo.

– Martin...?

– Můj tchán.

Průser! zatloukl v něm poplach, průser, průser!!

– Jakou má kabinu? zeptala se.

– Sto čtyři...

– Sejdeme se před ní, ano?!

Zavěsila. Spěšně se oblékal a v hlavě se mu mlelo stále totéž slovo.

Pořád doufala v možnost, že Martin je u bývalé krajanky. Nesmysl! bouřila se v ní logika, ale bránila víra: copak se nemohlo stát, že se smluvili až pozdě večer a nechtěli přerušit spor o to, co každý z nich nazýval pravdou?

Taky se jemu nebo jí mohlo udělat zle a bude tam lodní lékař, který, jak říkal Sigi, ji už jednou navštívil!

Protože dorazila k apartmá dřív, přiložila ucho k veřeji, ale slyšela jen obvyklý šum, jaký vydává klimatizované ticho. Určitě tam nikdo nemluvil.

Blížily se rychlé kroky. Siegfried dobíhal s kartou v ruce. Šeptem ho varovala.

– Ať se neleknu...!

Zámek jen slabě klapnul, klika šla neslyšně. V předsíni byla tma, za sklem spojovacích dveří svítalo. Zůstala čím dál víc znepokojena na chodbě, zatímco on vevnitř nehlučně otočil kovovým knoflíkem. Zmizel v salonu směrem k ložnici.

Pak se rozsvítilo. Stál na prahu předsíně s výrazem úžasu.

– Taky tu není...!

Vstoupila do apartmá a zavřela za sebou do chodby.

– Kde je ten sejf??

Leželo to na ní od první vteřiny. Potřebovala alespoň tuhle mŕnu zahnat.

– Tady!

Vyťukával kód. Jednou a ještě jednou.

– No...??

– Nejde to...

Ted' vypadal dost rozrušeně i on. Pomáhala mu.

– Nespletl ses?

– Po hovoru s tebou jsem zakódoval ten rok tisíc devět set šedesát osm...

Zkusil to potřetí, zas bez účinku.

Chybět ta zbraň, říkala si, bylo by zle! Takhle je pořád naděje...

Jen žádnou paniku! nabádal se, když potřetí soustředěně zadával ty čtyři číslíčky, doufaje, že se předtím spletl, žádnou paniku! Nový neúspěch neuměl pochopit.

– Nemohla změnit kód, řekl bezradně, – když neznala můj, k tomu se musí sejf otevřít...

– Třeba tvůj zahlédla!

Rychle rekonstruoval.

– Seděla tam... já jsem stál takhle... vyloučeno!

Viděl, že ji nepřesvědčil, a snažil se najít vysvětlení, kterému by mohl věřit sám.

– Zkoušela z roztržitosti starý, a sejf se automaticky zablokoval...

– Ale co tam chtěla?? Peníze tu nepotřebovala!

Snažil se jí přinejmenším rozmluvit myšlenku na ten zatracený kolt.

– Šperky...

Překvapivě ten nápad rozvíjela.

– Možná, pokud se s ním měla setkat. Martin to nevyloučil. Ale kde ještě mohou být v tuhle dobu??

Zlatový odlesk na hladině oceánu osvítil i jeho.

– Pozorujou východ slunce!

K řádu té představy patřilo usmíření, proto ji Sylva nevyloučila. Siegfried z apartmá netrpělivě vyrazil, ale ona ho rukou zabrzdila.

– Žádnou paniku! vyslovila, netušíc jeho předchozí heslo, – jestli je uvidíme, zmizíme!

Zastavil ji úplně, když ji za tu ruku podržel.

– Vrátiš se ke mně??

Duch zvyklý zamítat i nesrovnatelně nevinnější nabídky čekal od hlavy příslušný pohyb, ale všechno v ní se vzepřelo, vrátilo se napjaté trnutí, které mu včera dovolilo vést ji bez odporu do své kabiny. Copak nemá dost? užasla, bude z ní na stará kolena nymfomanka? Ale to už se na něho nezřízeně těšila a měla i výmluvu, je to oslava znovuzrození! Kývla a postrčila ho směrem k vyhlídkové palubě.

Stav myslí, pro ni už zcela nepochopitelný, který trval týdny až k včerejšímu večeru a dnešní noci, ji sem v tuto cestujícími tolik vyhledávanou jitrní dobu dosud nepřivedl, poprvé zažívala, jak se z vodních mas noří sluneční kotouč tak oslňující, až se zdál být prostému oku černý. Nechala tmavé brýle v kajutě, takže hodnou chvíli jen mžourala a szela.

Spoléhala, že on, který brýle má, hledané včas objeví, a držela se tedy těsně při něm, je slepá, říkala si, jako to čerstvě vylíhlé kuře, ale šťastná jako blecha!

Její slib ho tak nadchl, že by byl palubu nejradši přesprintoval, aby ty dva objevil co nejdřív a ponechal je daleké minulosti, zatímco on a Silvia se budou skvěle promilovávat k co nejvzdálenějšímu budoucnu.

V momentálním rozpoložení okřídleném jedinečností prožitku, jaký, troufal si cítit i za ni, mohl umožnit jen senzační souzvuk jich obou, se mu jevil věkový rozdíl mezi nimi jako nepodstatný, okolnost spíš rozkošná, protože spojovala náboj dvojí zkušenosti a tedy i dvojího napětí. Představil si svou rodinu i kamarády, až by jim předvedl Silvii jako svou partnerku, a v duchu se vítězně šklebil.

Přetrhla mu nit, když se zastavila. Spěšně zkoumal páry sedící a postávající v dohledu.

– Vidíš je...?

– Ne, ale sednu si tu na chvíli. Projdi zád' sám, ano?

Potřeboval se ujistit, že to není zrada.

– Neutečeš mi?

Zasmála se a zavrtěla hlavou.

– Jsem jen trochu unavená, víš...!

Copak copak? divila se neupřímně, ona už nechce vidět svůj báječný mlýnek, který měl sešrotovat její maso i kosti, aby s ní měly menší práci rybky doprovázející loď? Ale bylo jí jasné, že se především stydí za výpadek inteligence, který jí teď přišel stejně nepochopitelný jako neodpustitelný. A navíc ji, není divu! opravdu docela prozaicky bolely svaly...

Hleděla, jak se pružně vzdaluje a pak začíná plavně klusat, předstírá jogging! pochopila, aby byl dřív zpátky u ní. Blažené trnutí v ní nesláblo, a teď se přidalo pomyšlení, které ji zaskočilo: co když on není jen náhodný milec, ale příští Jakub?

Šílí?? Nebylo to divoké, spíše živočišné sblížení výbojem její krize, vyvolaným kultovním zážitkem, který ji uhranul tak, že na chvíli otevřela palisády svých zábran? Nepřesvědčovala Sigiho ona sama, že by mohl být bezmála její syn? Ale!! ozvala se námitka: nebylo setkání s Jakubem stejně náhodné a pouze smyslové? A nebyl by, ano! nebyl by to nejzvučnější políček tomu zrádci, kdyby veřejně předvedla schopnost připoutat k sobě tak mladého lva?

Po osvobozující noci a s tím napětím v těle dychtícím svaly-nesvaly po novém objetí věděla, že se nepřeceňuje: jedna Sylva skutečně zemřela, aby ustoupila jiné, která objevila tu osudovou dlouhou vlnu v sobě!

Vždyť si toho chlapce nemusí zrovna brát! Ale docela dobře s ním může mít jakožto z vlastní vůle svobodná matka to dávno odpírané dítě!! Nepochybovala, že by je přijal i on, přímo z něho čišelo, jak jí propadl a bojí se ji ztratit. Ach ne, poprvé by to byla ona, kdo by určoval chod vzájemného vztahu, jak úchvatná změna!

Spatřila se v duchu, jak s ní ten ztepilý junák korzuje po bulváru, jednou rukou ji objímá v pase, druhou tlačí kočárek a proti nim

kráčí žasnoucí a zdrcený Jakub... smála se tomu už tady a teď. Vtom uslyšela jeho hlas netající nervozitu.

– Nikde nejsou...!

Bez hysterie a systematicky, obojí stačil i přitom obdivovat, ho provedla po všech místech, odkud by ti dva mohli ještě pozorovat východ slunce, které mezitím vyšplhalo o hodný kus svého vzestupného segmentu, ale všechno nadarmo.

Právě končila jediná mrtvá hodina ze čtyřiařvaceti, kdy na lodi nefungovaly restaurace, kavárny ani bary. Silvia se s ním ještě přesvědčila, zda hledání nejsou mezi prvními zájemci čekajícími na snídani, pro jistotu se stavila i ve své kabině, načež ho požádala, aby znovu otevřel apartmá tety.

Prošel je tentokrát pečlivěji, ale objevil pouze, že odešla, aniž ulehla na postel, jejíž pokrývku stevardi upravovali na noc v době večerí. Dostával strach.

– Promiň, řekla Silvia a usedla na pohovku, – mám strašnou žízeň, dáš mi napít?

– Rád... zase campari?

– Ráda... nebo raději ne! opravila se, – dej mně, prosím, minerálku, teď to chce čistou hlavu, když už jsme skoro nespali.

Než se mohl potěšit, že to připomněla, už zase vstávala.

– Musíme to okamžitě ohlásit, ale... na žádný pád do toho ne-
tahejme tu jejich záhadnou story!

– Ano... souhlasil, ale pak se přece jen logicky zeptal, – a proč vlastně?

Jak ve stoje pila, vzhledla k němu, nejistě pokrčila rameny, ale zůstala při tom.

– Nevím. Ale cítím, že je to jen a jediné jejich příběh, a měl by i zůstat.

Kapitola čtyřiaadvacátá

Strach z krachbáby seděl Carlu Zeppelinimu nadále za krkem; i když o ní od setkání s jejím prasynovcem neslyšel, zkušenost mu našeptávala, že patálie neskončila. Byl docela rád, že ho rozptýlil problém, který rozhodl sbírku jeho zážitků o jeden z nejkurióznějších.

Přes sekretáře se na něho obrátil současný uživatel prezidentské suity, pospojované od případu k případu ze dvou či více apartmá. Už měsíc ji obýval korunní princ jednoho z arabských emirátů, jehož doprovod obsadil i dalších osm kabin: Kromě tajemníka jej tvořily dva páry sloužících, dvě dvojice svalnatých bodyguardů a tři noblesně vystupující krasavice – blondýna, bruneta a černovláska; Carlo je otaxoval jako luxusní kurvy, ale choval se k nim pochopitelně jako k šlechticům.

Společnost opouštěla svou rezidenci oddělenou po dobu její čtvrtroční pasáže od ostatních prostor lodi mříží, u níž museli stevardi i číšníci zvonit, zřídka kdy, většinou při koncertech lehčí hudby. Výjimečně poctila účastí vystoupení kouzelníka Trixona, civilním jménem Alois Pinkerlein, jenž s manželkou i asistentkou v jedné osobě vystřídal v Tapeete předchozího kolegu. Produkce se zúčastnil také Carlo, aby uhlídal, co jeho oblíbence od posledního angažmá napadlo. S chutí zatleskal několika novým číslům a gratuloval pak páru při láhvi spumante, že je zase neprohlédl. Věděl, že ptát se na vysvětlení překračuje hranice slušného chování.

Totéž se snažil vysvětlit i princovu sekretáři, který tlumočil pánovu žádost, aby mu kouzelník přišel prozradit kouzlo zázračné paměti. Carlo je letos zažil snad popáté a vždycky znovu žasl, protože si byl jist, že ve hře není technika. Když opakovaně objasnil Arabovi etiku dané profese, vytasil se žadatel s argumentem, který Carla přiměl Pinkerleiny přivolat.

Jak předpokládal, reagovali zprvu stejně odmítavě, ale jak rovněž očekával, znejistěli, když jim byl předložen šek na tisíc dolarů.

– Koneckonců, pravila kouzelníková žena uvážlivě, – on nám konkurenci dělat nebude. A navíc, dodala s jiskrou v oku, – si sotva vyžádá daňový účet!

Protože manžel dále váhal, připojila naléhavou otázku.

– Chceš, aby se optal u kolegů? Myslíš si, že budou cimprlich jako ty?

Šek byl tedy přijat a Carlo požádán všemi, aby šel tlumočit, neboť zájemce rozuměl pouze francouzštině; že byli skoro všichni cestující na ostrově, mohl si to klidně dovolit.

Princ byl malý, tlustý, plešatý a ošklivý v takové míře, že se třem milostnicím daly jejich nepochybně tučné honoráře stěží závidět. Čekal je sám a vykázal ze salonu i sekretáře, což Trixonovým odlehčilo svědomí a Carlovi prozradilo, že následník trůnu je ke všemu ješita: chtěl excelovat sám.

Ihned se potvrdilo, že nejde o trik, ale metodu vyžadující víc paměti, než jakou disponují průměrní smrtelníci. Je založena na principu páru, předváděl maestro tužkou na papíru, pomůckou jsou mu pevně zafixované, do šesti skupin po deseti rozdělené příbuzné pojmy, na něž si pak navěšuje ta slova, která si vymyslí publikum.

– Takže moje první desítka je rodinná: jedna, dědeček; dvě, babička; tři, matka; čtyři, otec; pět, syn; šest, dcera; sedm, vnuk; osm, vnučka; devět, strýc; deset, teta. A teď, obrátil se na Carla, – ať mi Jeho Výsost zadá a zapíše si deset libovolných slov. Já si je nějak markantně spojím s těmi svými a mohu je pak odvolat podle jejich pořadového čísla, které mi po létech praxe naskočí jako malá násobilka, i kdyby mě vzbudili z nejtvrdšího spánku. Vyzkoušejme to!

Když Carlo princip dvakrát vysvětlil a požádal prince, aby zadal první slovo, které ho napadne, řekla Výsost.

– Orgasmus.

– Má jednička je, víme už, dědeček, pravil Trixon, jak Carlovi neuniklo, s jistými rozpaky, – musím si rychle vymyslet pregnantní spojení, aby mi utkvělo. Třebas: Dědeček cvičí orgasmus. Dál!

– Harém.

– Moje dvojka je babička... mág byl viditelně zaskočen, ale poradil si znovu, – babička je nejstarší v harému. Dál!

– Kat.

– Tři... Trixon získával čas, – otce jmenovali katem. Čtyři?

– Bičování.

– Matka zbožňuje bičování.

– Ona je domina? zeptal se princ.

– Ne, ona... vůbec neexistuje, jen jako pomocné slovo. Pět?

– Šibenice.

Kouzelník vrhl zmatený pohled na manželku, ale držel se.

– Syn má firmu na šibenice. Dál?

Výsost úporně vraštila čelo.

– Meč.

Kouzelník ucítil pevnou půdu.

– Dcera má jazyk jako meč. Dál?

– Špalek.

– Vnuk je hluchý jako špalek. Osm?

– Jed.

Trixon zas bleskurychle vymýšlel.

– Vnučka míchá účinný jed.

– Jaký? zajímal se princ, očividně zaujat.

– Žádný, Výsosti, vmísil se Carlo, – mistr Trixon si jen vymýšlí absurdní souvislosti, aby je lépe podržel v paměti. Ještě dvě slova...

– Mrtvola.

Kouzelník už byl pánem situace.

– Strýc je politická mrtvola. Ještě jedno...!

– Orgasmus.

– Orgasmus už byl!

Princ se vracel od konce svého záznamu k začátku.

– Aha. Tak třeba... kurva.

– Teta je vyhlášená kurva.

– Je na palubě? ožila Výsost.

– I ona je pouze výmysl mistra Trixona, zklamal ho Carlo.

– Ať mi teď přikáže nějaké číslo! požádal kouzelník, aby mu pomohl.

– Patnáct! poručil si princ.

– To je až ve druhé desítce. Zatím mně nadiktoval jen první.

Po delším výkladu princ pochopil; dlouho lstivě bádá nad svým seznamem, než vystřelil rozkaz.

– Čtyři!

– Bičování! kontroval Trixon ihned, – na čtyřce mám konstantně matku, o níž si v této partii nemohu nepamatovat, že zbožňuje bičování. Na patnáctce, kterou jsme zatím neobsadili, spojuji zadané slovo s vodníkem. Druhou desítku mého myšlenkového věšáku totiž tvoří pohádkové bytosti.

Když je Trixon vyjmenoval od Kašpárka k Popelce, ukázalo se přes veškerou Carlovu snahu, že princ nezná ani jedinou. Zkusili to tedy s třetí desítkou, tvořenou domácími zvířaty, ale nedopadli líp, cizokrajný adept kouzelnictví nikdy nepoznal kozu ani krávu, a samotné slovo „prase“ ho naplnilo odporem. Trixonovi i Carlos byli bezradní.

– Musíme ty desítky jinak osadit! zabojovala o šek kouzelníkova choť.

– Ale jak...? její muž byl zcela vyveden z konceptu.

– Není jednodušší vysílačka? překvapil je princ, – někdo ta slova vedle odposlouchává, zapíše je a pak mi diktuje do sluchátka, které mám v brýlích?

Kouzelník byl z toho perplex.

– To by bylo... jednak nefér, ale hlavně by mně, kdybych si vzal na tohle číslo brýle, nikdo nevěřil!

Následník trůnu na ně upřel pohled, v němž se mísil úžas s výhrůžkou.

– Nemyslím, řekl, – že by se někdo u nás odvážil mi nevěřit.

Všichni tři si později přiznali, že jim vytanul seznam jeho oblíbených slov, a zamrazilo je. Nato princ vstal a beze slova salon opustil. Vzápětí je dva bodyguardi dovedli za mříž s výrazem vyhazovačů odstraňujících z nóbl lokálu dotěrné pobudy.

Šek však nikdo nechtěl zpátky a později, když loď s obvyklou parádou odrazila, Pinkerleinovi oplátkou pozvali Carla na grapu. Po třech rundách už návštěvu považovali za podařenou historku, kterou budou dlouho dávat k lepšímu, a Carlo ji šel začerstva vyprávět přes satelit Róze. Vzrušen jejím smíchem se s ní ještě chvíli těšil telefonním sexem a pak už jen blaženě usnul.

Hodinu před tím, než měl zazvonit budík, ho vyburcoval službu konající důstojník zprávou, že na palubě chybějí dva cestující senioři. Už v Sydney mu špatně spočítali navrátilce z výletu a on musel ke své lítosti v nejbližším přístavu propustit vzdáleného příbuzného a ještě mu i strhnout vzniklou škodu. Tehdy je však mohli ztracenci dohonit letadlem v Melbourne. Tihle dva zůstanou trčet na ostrově do příští lodi, a mají-li jen trochu dobrého právníka, zažalují rejdařství pro pominutí povinné péče. Junior by pak byl schopen hojit se z jeho prémií!

Naštěstí i z kapitánových! vzpomněl si s úlevou, za tohle nedílně ručí i tlustoch, takže mu aspoň nevpadne do zad!

Cestou do kanceláře, kam mu oznamovatele z můstku poslali, se rozhodl vyházet všecky, kdo měli včera výletníky na starost, pokud nepodepíší, že případné nároky společně uhradí z platů. Doufal jen, že se ti dva na ostrově zkouřili tamním bohlavem jako kdysi on a že je příliš pozdě pohřešili rodinní příslušníci na palubě, aby to šlo i na jejich účet.

Když čekající spatřil, poznal, že je zle a bude ještě hůř.

Katastrofická byla sama okolnost, že pohřešovaná paní Kämmerer, slovo „krachbaba“ spěšně vymazal z mozku, aby se mu nepřipletlo! i pohřešovaný profesor Burian loď po celý včerejšek, kdy kotvila u ostrova, průkazně neopustili, což signalizovalo nejhorší možnou variantu: že z ní zmizeli na širém moři! M/S Harmonie mezitím urazila mnoho desítek námořních mil. Bylo nutné co nejrychleji zjistit, jaký má smysl vrátit se po vlastní stopě.

Carlo dal vzbudit kapitána, důstojníky i botsmany. Než se dostavili, snažil se od krásné Švýčarky a toho berlínského klacka zjistit, co mají nezvěstní společného. Nedožvěděl se víc, než už věděl sám: byly jim náhodně přiděleny stoly v těsném sousedství. Oba jejich společníci tvrdili, že mezi starými lidmi před nimi nedošlo k osobnímu kontaktu.

Kapitán, zaplať Bůh! tentokrát nepodcenil vážnost situace a nechal Carla jednat. První stopou byla zpráva jeho vlastní asistentky, že ji paní Kämmerer kolem sedmé večer, v té době byl u prince! připomněl si, zavolala, aby jí někdo přišel otevřít sejf, protože zapomněla kód. Ta záležitost, hájila se paní Schimmel, už sedm let jeho druhé Já, protože ovdovělá, nehezká, a tedy posedlá prací, byla tak běžná, že ji pouze zapsala do deníku, a když její šéf právě dlel u nejlepšního zákazníka na palubě, vyřešila sama; krom něho jen ona znala číselnou kombinaci otvírající všechny osobní sejfy. Stará paní, dušovala se asistentka, jako by se bránila nařčení, které by ji mohlo stát místo, se chovala velmi vlídně, dokonce, přiznala, protože se tím cítila ve své výpovědi potvrzena, jí dala pěkné spropitné.

Tady ji Carlo přerušil. Prvořadě mu předpis prikazoval neodkladně zjistit, kde byli pohřešovaní naposled spatřeni, aby mohl rozhodnout, samozřejmě skrze kapitána, od něhož ovšem nečekal odpor, jak mu teď připomínal vynervovaného studentíka před maturitou, musí-li obrátit nebo ne; falešný povel mohl mít nedozírné následky právní i finanční! Poslal tedy směnu ve službě pročesat loď od přídě k zádi a od nejvyšší nástavby do nejhlubších komor. Nato

mu ohlásili, že je v jídelně mužstva shromážděna kompletní noční směna, kterou dal zburcovat signálem krajní nouze s příkazem nejvyššího utajení před cestujícími.

Okamžik váhal, má-li vzít profesorovu manželku a stařenina synovce s sebou, něco mu na nich čím dál víc nesesedělo, ale neměl na vybranou, nechtěl-li ztratit další čas přenášením informací. Prostorná místnost byla zaplněna Italy, Číňany, Angličany, Holanďany a Němci obojího pohlaví v různém stavu rozespalosti. Narovinu jim vybalil, že je potkal nejhorší myslitelný průšvih před ztroskotáním, popsal detailně oba hledané a chtěl vědět, kdo je včera nebo v průběhu dnešní noci kde spatřil. Váhavě se zvedly dvě ruce, k nimž se po pár vteřinách přidala třetí.

Aby vyloučil, že se nějaký somnambul pořádně neprobudil a s ním navždy usnul rozhodující údaj, pohrozil všem, že jsou osobně zodpovědni za sousedy. Nastalo šťouchání i polohlasité domlouvání, které přineslo čtvrtou zdviženou ruku. Carlo propustil sešlost do postele, když nevyloučil další poplach. Oba ohlašovatele a čtveřici svědků zavedl i s kapitánem zpět do své kanceláře a nechal paní Schimmel průběh výslechu natáčet na magnetofon.

S detaily se zatím nezdržoval, chtěl základní fakta a za okamžik je měl, správně seřazena do sebe logicky zapadala. Kabinový stevard viděl profesora belhat se před osmou večerní k ústřednímu liftu. Číšník Mario Rossi pomáhal staré dámě kolem osmé přisednout k jejímu stolu a podal jí jídelní lístek. Když přišel objednat, spatřil u ní sedět toho pána, který normálně stoloval se zde přítomnou... ukázal na Švýcarku. Kolem desáté se jich ptala servírka obsluhující v knihovně, kam vstoupili, co pro ně smí učinit, jim se však zřejmě nelíbilo, že tam probíhal turnaj v bridži, protože si nechali ukázat cestu do baru. Tam zůstali podle barmana Vicenza Miranda až do zavření, kdy jim doporučil Cantinu. Carlo neváhal znovu telefonem vzbudit oba tamní číšníky, kteří však důrazně popřeli, že by podobný pár i jen zahlédli.

Tam tedy stopa zatím končila, a protože zevrubná prohlídka lodi stále trvala, pustil se Carlo do bližšího zkoumání, co se kde dalo z chování dvojice vyčíst. Gross i ta krasavice vyloučili, že šlo o domluvenou schůzku, podle nich se ti dva nikdy předtím na palubě nesetkali jinak než zády k sobě v jídelně. Mario Rossi u jejich včerejšího setkání nebyl, když je však shledal spolu, chovali se podle něho jako většina cestujících, kteří na palubě navazují známost. Ano, objednali, ona lososa s omáčkou holandaise, on steak medium, oba jako přílohu salát z bufetu, který jim směl vybrat sám. Ne, moc tomu nedali, odnášel víc než polovinu porcí, protože ona od jisté chvíle nepřetržitě mluvila. Ano, působila rozrušeně, zatímco on dost zaraženě mlčel. Ne, ovšemže neví, o co šlo, řekl téměř uraženě, on přece své hosty zásadně neodposlouchává!

Servírka z knihovny byla při bridžovém turnaji na roztrhání, ten pán s ní mluvil německy, nevzbudili její pozornost ničím mimořádným. Zato utkvěli barmanovi: Ta signora si objednávala rakouské víno, její společník sladovou irskou whisky, na svůj věk dost vypili, vlastně se pak ani nedivil, když ta paní začala plakat.

Carlo si to nechal podrobně popsat. Ano, dlouho, velmi dlouho mluvil jen pán, dokonce přitom mimoděk šermoval jednou ze svých holí, kterou neodložil, ani když usedli, a paní se pak ani moc nesnažila své slzy zakrýt, jak je v podobných situacích spíš zvykem. Ne, víc opravdu není schopen říct, jen to, že kvůli nim přetáhl, ale když uzavřel účet, měl dost a upozornil je zdvořile, že mají možnost pokračovat v Cantině.

Tam stopa nadále končila a Carlo, stále víc tísněn časem, poslal zatím svědky pryč, aby mohl pořádně vyslechnout ty dva. Prohlásili svorně, že nemají zdání, oč v obou podivných monologích mohlo jít, možná, ano! podle ní s největší pravděpodobností hovořili, oba ovdovělí, o svých životních partnerech, na něž byli velmi fixováni. V Carlovi sílil pocit, že mu zamlčují pravdu, než se však stačil pokusit nějak ji z nich vypáčit, vešel bocman, který vedl Mandarina.

Wang Wei byl Carlův maskot, hlavní lodní účetní věřil, že snad přímo strážný anděl, protože vstoupil na tuto palubu ve stejný den jako on. Loď tenkrát opouštěla hamburskou loděnici po roční kosmetice v nové podobě, s novým jménem a s novou posádkou, k níž patřil i Carlo. Riziko rozhodnutí, nemá-li dát ve stejné funkci přednost o něco hůř placenému, ale prestižnímu a především nepotopitelnému zaměstnání v hamburském nóblhotelu Atlantic, vzala na sebe jeho Róza, kterou si právě přivedl z rodné Catanie, s filozofií pravé Sicilanky.

– Kdybys mě vídal denně, šla bych ti brzo na nervy, ty bys mi zahrnul a mí bratři by tě zastřelili. Takhle se na mě budeš pořád těšit a na očích tě bude mít celá loď!

Uznal to, ale na oplátku si pojistil on ji tím, že jí při prvních pěti dovolených pořídil půltucet dětí, když se mu závěrem povedla i dvojčata. Za tu oboustrannou, dodnes fungující prozíravost se vzájemně obdivovali a byli na sebe i po tolika letech tak žhaví, že často rozpálili i telefon.

Rózu vzal pro štěstí s sebou, když sem vkročil poprvé, aby zanesl mužstvo do lodní knihy. V čele zástupu čekal Číňan na pohled tak sešlý, že mu chtěl poručit pro útěchu pivo a poslat ho, odkud přišel, do britského Hongkongu. Vrhł však pohled na jeho papíry a zkoprněl: ten člověk se na moři narodil a na lodích proslulých jmen sloužil postupně jako pomocník v kuchyni, nosič kufrů a lodník, kabinový stevard a konečně i předák prádelny. Vše korunoval doklad o udělení vyznamenání za statečnost v boji nabíječi děla křižníku Jeho královského Veličenstva, který palbou kryl vylodění spojenců v Normandii.

Carlo to vzal jako dobré znamení shůry a rozhodl se osladit mu blížící se odchod do penze funkcí dohlážitela na pořádek, kterou si v tu ránu vymyslel. Přezdívkou dostal od Rózy, která řekla, že vyhlíží velebně jako vládci v její knížce čínských pohádek. Mandarin se stal zárukou nejvyšší čistoty a získal si takovou přízeň posádky i cestu-

jících, kteří neopouštěli loď bez fotografie s ním, že navzdory všem zvyklostem přеслуhoval dodnes.

Ted' dokázal svou nepostradatelnost znovu, když po shromáždění v jídelně prohlédl ještě jednou každý kout a našel hůl, kterou Švýcarka vzrušeně prohlásila za majetek zmizelého; v Carlově sloní paměti ostatně utkvěly hole též.

Vyzval pár, aby ho následoval, a Mandarin je zavedl na nejspodnější terasu vyhrazenou posádce a personálu. Místo nálezu zakrýval tlustý železný pacholík sloužící k upevňování kotevního lana. Carlo věděl, že za ním leží i jeden z neuralgických bodů celé lodi, jemuž proto vždycky věnoval zvláštní pozornost.

Všechny ostatní východy z plavidla byly uzavřeny dveřmi otvíranými jen v přístavech i na kotvištích a pouze pod kontrolou. Zde, pokud se stálo na kotvě, nastupovali do člunů zaměstnanci po přivěšených schůdcích. K tomu sloužila malá branka v zábradlí, o jejíž zajištění dbali botsmani ve službě. Carlo mířil rovnou k ní. Železná západka, během plavby pevně zakleslá ve vidlici, byla přeložena, mohl průchod otevřít lehkým tlakem prstu.

Madonna mia!

Rosa dolorosa...!

Neuniklo mu, že profesorova manželka náhle znejistěla. A rozhodl se, že si dvojici konečně pořádně podá. Poděkoval Mandarinovi, ale do kanceláře se nevrátil, nechtěl budit zbytečnou pozornost a hodlal s nimi být rychle hotov, aby konečně vydal příslušné rozkazy prostřednictvím toho buclatého zelenáče, který se za to stane v pádu potřeby půlkou hromosvodu; zatím ho poslal dokončit pátrání, aby tu nerušil.

Pokynul oběma, aby si jako on sedli na lehátka, a začal konečně zostra.

– Má dámo, pane, tato paluba je podle mezinárodního práva součástí teritoria Spolkové republiky Německo, proto s vámi později sepíšu protokol, který bude faxován německé policii. Momentálně

mám však jediný úkol: co nejdřív vyhodnotit dostupné informace a předat je rejdařství i Pacifické službě, aby mohla být učiněna nezbytná rozhodnutí. Máte nějakou, která by v tom pomohla?

Měl skvělé periferní vidění a využil ho teď, aby hledě na něho pozoroval hlavně ji.

– Řekl jsem, co jsem věděl... trval na svém mladík.

– I já! přidala se až příliš rozhodně, než aby to znělo přesvědčivě.

– Milostivá paní! udeřil na ni přímo, – nabízí se nejhorší možné vysvětlení, totiž, že paní Kämmerer a pan Burian po jakési vzrušené výměně názorů opustili za nejasných okolností palubu naší lodi a s pravděpodobností blížící se jistotě zahynuli!

Přitom ukázal gestem, je trochu teatrační, ale snad jí to spíš dojde! na mohutnou vlnu divoce vířící jen kousek pod nimi.

– Nemohu vás tedy ušetřit otázky, proč jste ohlásila zmizení až ráno.

– Protože jsem je teprv krátce před tím objevila.

– Promiňte, ale sdíleli jste společnou kabinu!

– Nebyla jsem v ní.

– Madame, nejsem vyšetřující soudce, ale v jistém smyslu zastupuji i jeho, pravděpodobná smrt dvou lidí si žádá plného objasnění, kterému se stejně nevyhnete!

Registroval, že spíš než ona propadl kupodivu nervozitě ten kluk, on je ten slabší článek řetězu! usnesl se a přenesl palbu na něho.

– Jak jste objevil zmizení tety vy?

– Navštívil jsem ji...

– Navštěvujete ji obvykle v půl šesté ráno?

– Ne...

Strefil se, byl si Carlo jist, strefil se do černého! Ted' ho položí.

– Tak proč právě dnes?

Naprosto nečekaně se ozvala ona.

– Protože jsem ho o to požádala já.

Carlo zaznamenal, že prohlášení překvapilo mladíka víc než jeho. Sám se zmohl na poměrně bezzubou otázku.

– Ale z jakého důvodu...?

Nato se jí podařilo ho ohromit.

– Strávila jsem s panem Grossem noc v jeho kabině, řekla krásná Švýcarka, jako by to bylo naprosto samozřejmé, – takže jsem se do naší vrátila až po páté ráno. Zavolala jsem mu, aby zjistil, není-li profesor Burian náhodou u jeho tety.

– Ale proč, když se podle vašeho tvrzení neznali?

Zamrkala, ale znovu mu unikla, potvora!

– Napadlo mne, že se museli seznámit, když tam prvně seděli sami. To přišlo normální i vašemu číšníkovi!

Veškerou silou ducha se snažil tu hádanku rozluštit. Za vším hledej sex! poradila mu kdysi Róza, když marně bádala, proč dva manželské páry předčasně přerušily drahou plavbu. Sancto Antonio! poděkoval se teď vděčně patronu jejich lásky, v jehož svatostánku v Catanii Rózu poznal i si ji vzal, mám to, já to mám!!

A se zkušeností profesionála, který uměl dvacet let usvědčovat lodníky, co se v přístavu tajně vypařili ze služby do bordelu, číšníky, kteří v průběhu měsíců pomalu, ale jistě nechali mizet stříbrné přibory pro vlastní výbavu, i pasažéry tvrdící, že se jim ze sejfu ztratily cennosti, jež v něm nikdy nebyly, začal líčit tu věčnou historii, jako by se jich vůbec netýkala.

– Co byste řekli, vážená dámo a milý pane, této variantě: Jak se na této palubě už často, byť s mnohem banálnějšími důsledky přihodilo, potká mladá žena, manželka úctyhodného, avšak daleko staršího muže, jeho opak, muže sice mladšího, než je ona, ale zato vybaveného mnoha znaky, které jí imponují. Dojde, k čemu v podobných případech dochází, a co si, třebaže sám až do hrobu věrný jednomu člověku, přesto netroufám odsoudit.

Jako vždy volil způsob, kterým viníky všeho druhu přesvědčoval o svém lidském pochopení pro ně, aby se mu v té důvěře spíš při-

znali. Ostatně musel-li trestat, trestal mírně, měl o mnoho měkčí srdce než Róza a pouze v tom směru jí občas lhal, aby si ušetřil její výtky. Například smířlivý tón, jakým mluvil k téhle cizoložnici a k tomu kurevníkovi, by mu těžce vyčetla s tím, že mu jsou jejich choutky zřejmě blízké. Pokračoval v něm však dál, protože viděl, jak zabírá.

– Manžel je sice tělesně postižený, ale ne slepý, poměru, který v tropickém klimatu vybuchí stejně rychle jako flóra, si povšimne. Netroufám si uhadovat, zda o tom s manželkou promluví, ale skoro bych to předpokládal, protože její nápadná krása...

Uznale se jí uklonil, přičemž z jejího výrazu zaznamenal, že mu instinkt vkládá na jazyk správná slova, a pokračoval tím přesvědčivěji,

– takovou situaci nezpůsobuje poprvé. Tentokrát jde však zřejmě o víc, když i prostředí naší lodi a velkolepost této pasáže sehrají svou roli. Manžel z chování manželky vyčte, že jejich manželství je tentokrát vážně ohroženo. Ve svém zoufalství, probůh!

přerušil se schválně, aby nevzbuzoval dojem, že chce být jeho advokátem a jejich žalobcem,

– tím se rozhodně nestavím na jeho stranu, pouze si vysvětluji pohnutky jeho příštího jednání! využije toho, že manželka odjede s milencem,

nebál se protestu, protože to věděl přímo od ní, což dodávalo předkládané domněnce váhu,

– na výlet, aby se obrátil na jeho energickou tetu, od jejíž rezolutnosti si slibuje, že synovce ukázní. Svědkové potvrzují, že setkání mělo pohnutý průběh. Rozjitřené mysli má uklidnit čerstvý noční vzduch, hledají jej na odlehlém místě, aby neškodili své reputaci přes míru. Z příčin, které už sotva zjistíme, protože jediní účastníci tragicky zahynuli,

lodní účetní se pokřižoval, a tím rozhodl, že se M/S Harmonie vracet nebude, neboť by to bylo gesto stejně zbytečné jako ná-

kladné, vždyť by šel navíc k čertu celý časový plán plavby i leteckých transportů!

– došlo přitom v prostoru, kam je cestujícím přístup přísně zakázán, k manipulaci s brankou, která byla předpisově zajištěna.

Tahle formulace, rozhodl se, bude stát v protokolu, který oba ještě rádi podepíší; je zbaví viny v právním smyslu a loď zas případných právních nároků dědiců. Pohlédl na ně, aby to žhavé železo úspěšně dokul.

– Můžete se k takové verzi připojit?

– Ale v žádném případě! řekla Švýcarka.

Urazila ho tím. Róza měla opět pravdu, s pelešnicemi se nemá jednat v rukavičkách. A tak ještě přitvrdil.

– Vy si možná neuvědomujete, madame, že nepřijmete-li mou, vynoří se jiné verze, pro vás možná mnohem, opravdu mnohem nepříjemnější!

Přitom mu poprvé vytanulo, že ti dva... no ovšem! je to tak absurdní? rozhodně to napadne i jiné! mohli své obtížné starce do moře šoupnout sami!!

– Vaše verze je směšná! prohlásila ještě urážlivěji.

Teď se naštětil.

– No dovolte...!?

– Protože má jednu zásadní vadu.

– Jakou asi??

– Profesor Burian nebyl můj manžel, ale můj tchán.

Madonno! zaúpěl.

Rózo, tenhle rozhovor ti zapřu, abys předčasně nezjistila, že tvůj manžel je už senilní blb...!

Kapitola pětadvacátá

Jen to vyslovila, ten čas minulý, naskočila jí husí kůže, sáhla po ní smrt! připomněla si mamincino rčení, ale ne ta fešácky falešná, s níž, musela připustit se studem, dlouhé týdny koketovala, aby pak obratem dala přednost životu na druhou, ale dovršená, a proto neodvolatelná, navíc tak málo očekávaná, jako kdyby ze zdejšího ničím neposkvrněného nebe udeřil kulový blesk.

Pořád nedokázala pochopit, že Martin je mrtev. Ale nenalézala v sobě špetku naděje, že by byl živ.

Poté, co se ten italský vševěd nebetyčně ztrapnil, byl z toho vyřízený, až jí ho přišlo líto, nepochybovala, že dva lidé přes palubu i pro něho znamenají katastrofu. Sama projevila ochotu sepsat protokol hned a šla s ním do kanceláře první; Sigiho, který ji chtěl doprovázet, poučila, že to odporuje zvyklostem, a nechala ho v předpokoji.

Byla si jista, že Sigi, jak ho výslovně požádala, vynechá vše, co už sotva kdo mohl ověřit, a že se jejich výpovědi rozejdou jen v přirozené míře, která jim naopak dodá hodnověrnosti.

Vedle toho usoudila, že se jim lodní účetní za vstřícnost odmění slušností.

Nezklamal ji, šok v něm vězel dost hluboko, aby se nepouštěl do nových dohadů, dal svou asistentkou protokolovat pouze formulace, které nadiktovala Sylva sama.

Nezeptal se ani, proč ji doprovázel tchán místo manžela, zřejmě už zjistil, že jeho kancelář přehlédla v dotazníku, který korektně vyplnili v Tapeete, neshodu křestního jména a data narození s původní přihláškou, čím se nepochybně dopustila hrubé administrativní chyby.

Když došli ke slovům Skončeno a podepsáno, zeptala se, zda trvá sebemenší naděje, že by zmizelí mohli být přece jen naživu. Poté, co jí úředník vysvětlil, že se v kvadrátu tisíce čtverečních mořských mil nenalézá žádná loď, která by je mohla objevit, a M/S Harmonie byla dokonale pročesána, uvrhla ho do nového zmatku podnětem, nemohou-li se z jakýchkoli důvodů nalézat v nějaké jiné kabině.

Ten Všechnoznal a Všudebyl se proměnil v stín sebe sama, když telefonicky nařizoval příslušným šaržím, aby pod jakoukoli záminkou vstoupili do všech, opakoval, do všech kajut, kabin, suit i apartmá, také neobsazených, zda tam neobjeví stopu cizí přítomnosti. Byl tak otřesen, že se před ní dopustil krajní indiskrece příkazem, aby vyhodnotili zřejmě skrytou kameru snímající přístup k sekci arabského potentáta, jehož si povšimla při představení lodního mága.

O něco později byla ujištěna, že její tchán a paní Kämmerer na palubě v žádném případě nejsou. Až pak se informovala, jakým způsobem vedení lodi v podobných případech uvědomuje rodinné příslušníky. Když postřehla Italovy rozpaky, sdělila mu konečně, že je v rozvodu, a nadiktovala všechna Jakubova data z hlavy, jak byla zvyklá dlouhou řadu let.

– Ještě něco, pane?

Vyskočil, líbal jí ruku, děkoval za spolupráci a zpožděně vyslovil nejupřímnější soustrast, zdálo se dokonce, že i k té druhé ztrátě. Pak se jí zeptal, bude-li pasáž absolvovat; ze své pravomoci jí může nabídnout přerušení bez finanční újmy a pokračování v termínu, který si zvolí dodatečně, až pomine... madame rozumí!

Byla neschopna okamžité odpovědi, ačkoliv se nabízela: jak by tu za dané situace existovala dál? Ale, namítla si vzápětí: co by dělala doma...? Bude o nabídce uvažovat, slíbila, a ovšemže je nadále k dispozici, bude-li to šetření vyžadovat.

Když v předpokoji míjela Sigiho, který jí chtěl zjevně položit naléhavou otázku, zavrtěla hlavou, ukázala, aby vstoupil do kanceláře, a povzbudivě se na něho usmála.

– Budu u sebe, řekla jenom.

Podařilo se jí cestou zázračně vypnout proud myšlenek, je příšerně unavená! poznala, uplynulo víc než čtyřiaadvacet hodin, co se opožděně vzbudila a spěchala do člunu, za ten čas ji potkaly tři události, z nichž každá by stačila nadlouho zaměstnat jejího ducha, a přitom skoro nezamhouřila oči. Stav milosrdného otupění trval však jen, dokud za sebou nezavřela dveře suity.

Široká dvoupostel byla dosud úhledně připravena na včerejší noc, jeho noční stolek nabízel vzorek pořádku, jaký provázel celý Martinův život, přísně vyrovnaný štůsek odborných časopisů ostře kontrastoval s vratkou hromádkou u její strany lůžka. Maně otevřela do koupelny a spatřila podobný obraz: vojensky spořádaný šik Martinových toaletností proti cikánskému táboru svých.

Nikdy dřív ji vlastně nezarazilo, že i Jakub, zdánlivě každým coulem bohém, nekonvenční, impulzivní až ztřeštěný, měl na svých stolech a ve svých věcech stejný řád jako jeho otec, samozřejmě! vždyť jen proto mohl úspěšně vést velký tým! ale teď ji poprvé napadlo, jak musel jejím nepořádkem strádat, nikdy jí ho sice, podobně jako Martin tady, nevyčítal, ale... ale nemohl to být další z důvodů, proč hodil jablko té kněžce pořádku...?

Problém se k ní znovu vrátil, ale v novém světle a zcela jiné intenzitě, až teď jí docházelo, jak chorobně hysterická musela být do včerejšího večera, a ta noc se silně podobala horečce, která její nemoc spálila a obnovila normální chod mysli... obnovila? normální? ihned to zpochybnila, po tom, co se právě stalo, nebude nikdy nic jako dřív.

Nejčerstvější zážitek, Martinův konec, uvědomila si, ji přitom ještě pořád plně nezasáhl, hledání, výslech a protokol znamenaly řetězec akcí podobných těm, které zpočátku kryly její bolest nad ztrátou rodičů, byrokracie spojená se smrtí má zcizující účinek, věděla jako psycholožka, dočasně blokuje cit a umožňuje duši, aby se připravila na dobu, kdy rána přijde pořádně k sobě. A to se právě dělo.

Neschopna dalšího pohybu trčela dál na prahu koupelny, odkud mohla přehlédnout prostor, v jehož intimitě strávila s Martinem poslední dny jeho života a vlastně ho pro svůj světobol, který se ukázal být tak pomíjivým, téměř nevnímala. Teď ho znovu slyšela, jak vášnivě a nelítostně se postavil za ni proti synovi, aniž to náležitě ocenila. A šok, jaký v něm vyvolal poryv minulosti, ještě prohloubila útočnými dotazy, jimiž zpochybnila jeho verzi a hodila pak stejně všechno za hlavu, aby se mohla oddat, jak to poctivě nazvat? rádobyantropologické extázi a pseudosuicidním hrátkám, které pak primitivně ukončil sex!

Pomyslela, jaké asi muselo být jeho včerejší probuzení, a přitom zjistila, že si nikdy nelámala hlavu, jak ten muž snáší dlouhá léta stav své „totální neužitečnosti“, jeho citát! stejně jako Jakub mu oponovala astronomickým číslem provedených operací i publikovaných prací, Stačily by na dva životy, Martine, pro tři generace doktorů jsi Veliký Šaman! Ale mohl po takovém výkonu člověk jako on prostě jen zastavit vysoké obrátky brilantního mozku?

Zažila ho „po sezóně“, jak nazýval čas od své pětadesátky, a imponoval jí způsob, jakým zvládl smrt zbožňované ženy, pensionování a pak i nemoc, při níž ho jistě víc než nohy bolela duše, v mládí všestranný sportovec, vydržel pak i dvanáct hodin operovat, stačila ještě několikrát přihlížet a byla fascinována jeho náruživostí, viditelným zapnutím všech svalů, Otec operuje, jako by boxoval! zhodnotil to jednou obdivně Jakub.

Tím víc ji překvapilo, jak těžce nesl, že se od ní jeho syn, v kterém se shlížel, odstěhoval k jiné. Mohlo ji hned napadnout, co objevovala dodatečně, když si v paměti pouštěla jejich poslední rozhovor na to téma: že se cítí podveden, zraněn a opuštěn jako ona, ostatně neměla právě tak chápat jeho doprovod sem? Když ne Jakub, potřeboval ji Martin, a ona nebyla ochotna či schopna nalézt v jeho věrnosti stejný důvod k životu, jaký našla tak snadno v objetí cizího mladíka.

Potom ho dostihla ta temná událost, kterou v sobě dávno potlačil a už s ní nepočítal, bylo to, docházelo jí opožděně, jako by se pohnulo podloží, na němž spočíval sloup jeho jistot, a ten se začal kácet. Právě tehdy ho opustila, dala se ráda uchlácholit tónem jeho krátkého dopisu, ačkoli jí bylo, ano! jako lékařce jasné, že nemohl odrážet skutečný stav traumatizované duše, dovolila si dokonce zařadit jeho problém mezi průsery, jaké si má uklidit sám...!

Zhrozila se své sebestřednosti tím spíš, že ji čerstvě zažitý zvrát vlastního myšlení a cítění usvědčoval z povrchnosti a sebelži.

Představila si, jak se tu včera probudil z útlumu, který si naordinoval, do reality, v níž ho zanechala, aniž měla tušení, nakolik se s ní sám stačí vyrovnat, půlstoletá vzpomínka, troufala si hloupě vědět, nemůže vyvolat zemětřesení!

Viděla ho tu přicházet k sobě v naději, že navzdory vzkazu, který jí zanechal, jak mu velela slušnost, neodešla jen tak, když ji jejich odvěké spojení zavazovalo, aby se ho alespoň zeptala, jak mu je, a povzbudila třeba pouhým úsměvem.

Bože, vždyť by se byl pro ni na požádání jeden člun vrátil, i na ostrově by ji byli dopravili dál, tak základní servis v tomhle luxusu zaručeně funguje!

Jenže ona měla ten patetický plán, její orloj smrti odtikával poslední minuty a nebylo nic důležitějšího než stihnout v určený čas tu démonickou dlouhou vlnu za kýlem, na niž pak tak rychle a ráda zapomněla.

Snažila se provinile vcítit do Martina, jak mu bylo, když otevřel oči a nenašel tu ani vzkaz, že mu přinejmenším přeje dobrý den.

Martínku! oslovila ho prvně takhle důvěrně, ty drahej náhradní tatínku, úchvatnej džentlmene, příznivče a vůbec krásnej, skvělej chlape, co ji, najednou si tím byla jista, svým způsobem miloval, a kdyby byl tenkrát právě neztratil svou Janu a oslovil ji dřív než Jakub, mohl ji asi mít, protože, čert vem léta! dodnes nepotkala

lepšího mužského – a nakonec to byla právě ona, kdo ho zradil jako Jidáš Krista, vydal osudu, který zřejmě zůstane zahalen tajemstvím namísto jejího, běžícího banálně dál...

Nechápala, proč najednou nic nevidí, než prsty, jimiž si protírala oči, promáčely slzy.

Sedla si na koberec vedle jeho strany lůžka, položila na ně hlavu a pak už jenom nekontrolovaně plakala, vzlykala, štkala, brečela, až se zalykala.

Slyšela klepání na dveře, ale nebyla schopna povstat, do uší se jí později zařízlo dlouhé vyzvánění telefonu, ale nenašla sílu zvednout sluchátko. Nakonec pochopila, že z ní po týdnech, jež bezcitně přežila v narkóze své fixní idey, odchází v poryvech bezbřehé lítosti všechn rmut, kterým ji zanesl tajfun s něžným jménem Angelique.

Kapitola šestadvacátá

Když za Silvií zapadly dveře lodní kanceláře, jako by náraz přestalo působit magnetické pole. Siegfried si uvědomil, že od chvíle, kdy mu na sklonku noci zatelefonovala, odložil veškeré myšlení u ní. První, co ho napadlo, když teď osaměl, bylo, že loď nezměnila směr. Dva lidé přes palubu, a oni se nevracejí? Co vlastně dělá kapitán??

Sepsání protokolu chtělo svůj čas, nehodlal jej strávit prohlížením časopisů, které byly v předpokoji vyloženy jako u zubaře. Vypadl a o chvíli znovu prošel pod tabulkou NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN na můstek. Jako už předtím ho chtěl bocman ve službě zdvořile vypoklonkovat, ale včas ho poznal a předvedl tentokrát přímo kapitánu.

Cvalík byl nervózní, ustaraný a přechoťný. Jakmile mu ohlásili nález hole u otevřené branky, referoval Sigimu, ohlásil případ Pacifické službě. Ke kritickým souřadnicím byly vyslány dvě pátrací helikoptéry, které tam dorazí nesrovnatelně dřív, než by bylo v silách jeho lodi, a nesou nejmodernější přístroje, jimiž lze zjistit objekty o vyšší teplotě než má moře.

Nato ho zavedl do kabiny radistů a nabídl mu bezplatné užití satelitního telefonu, aby si vyřídil a zařídil, co považuje za nutné. Tam Siegfriedova iniciativa skončila, protože nevěděl, co má komu a kam oznámit. Akci tedy odložil, až se v tetině apartmá porozhlédne, najde-li nějaké vodítko v jejích papírech. Cestou si vzpomněl, že musí požádat lodní kancelář, aby znovu otevřela Margaretin sejf, když dostal nápad tak neodbytný, že jej šel rovnou vyzkoušet.

Poprvé vstupoval do kabiny sám a teprve teď ho plně zasáhla Margaretina nepřítomnost, vlastně mu, připustil si, za těch pár dnů zdůvěrněla víc než mnozí, které znal léta zblízka. Jako by byl zažil v téže krajině všechny roční doby, poznal snad celý vějíř jejích nálad

a postojů, od královny po ježibabu! napadla ho sada loutek zavěšených na divadélku, jímž ho v dětství obdarovala matka hledající výchovnou protiváhu k otcovým závodním autíčkům.

Teta mu nabídla tolik různých tváří, že mohly patřit půltuctu žen, ale on už věřil, že to nebyly masky. Začal chápat: nemá-li člověk smůlu jako Harry, že dřív než k sebepoznání dospěje k sebezničení, může prožít i několik ucelených životů, pokusit se do nových promítnout zkušenosti předchozích.

Ale stane-li se, že ho na samém konci dohoní ten nejprvnější?

Nechala mu o tom zprávu??

Napětím zatajil dech, když na číselníku sejfu vytukával datum svého narození, jak mu tenhle kód prozradila první večer.

Malá pancéřová dvířka se otevřela.

Nejdřív hledal tu krásnou smrtící hračku, kterou údajně celý život nosila s sebou, aby jednou, bude-li jí přát štěstěna, zabila Martina Buriana.

Revolver v sejfu nebyl!

Zato změt' peněženek, v nichž měla různé valuty, šekových knížek a platebních karet, se na pohled nezměnila, byla jen zčásti zakryta štůskem obálek opřených tak, aby vynikla jejich důležitost. Vyňal je a probíral. Margareta je vzala z luxusní kožené mapy na psacím stole a pod logo M/S Harmonie uvedla adresáty svým rozmáchlým písmem zrcadlícím silnou osobnost. Prvními dvěma byli ředitelé mnichovských poboček největších německých bank, třetím rovněž mnichovský advokát.

Poslední obálka byla bez adresy. Nesla stručné označení SIGIMU s dodatkem POUZE DO VLASTNÍCH RUKOU!!! Roztrhl ji. Obsahovala jediný list.

„Sigi-boy,

pevně se spoléhám, že při své bystrosti najdeš tohle psaní první a že je v každém případě hned po přečtení zničíš a obsah si ponecháš pro sebe, stejně jako **vše**, co se týká Michelsbergu. Ostatní tři

dopisy doprav do Německa osobně mé šéfsekretářce Marion, přes niž jsi dostával dispozice k téhle cestě. Nabízí se Ti let s pasažéry, kteří se pozítří vyloďují. Když ji zavoláš, zařídí to.

Ještě tohle. Bůh si zřejmě přál, aby byla za tím příběhem napsána tečka. Jaká, nevím v tuto chvíli ani já. Zato Ty bys měl vědět, že si Tě Tvá teta považuje a věří v sílu Tvého ducha, i když na něm nemá geneticky nejmenší zásluhu. Pánbůh Tě opatruj, já ti alespoň po starodávnu žehnám,

Tvoje Gretl“

Četl těch pár řádek podruhé a potřetí, aniž byl moudřejší. Rozhodl se proto znovu vstoupit do magnetického pole Silvie, aby se poradil.

Předtím si opsal z Margaretiny agendy, zřejmě záměrně rozervené na příslušné stránce, telefonní i faxová čísla ústřední kanceláře v Mnichově a ovšem zavřel sejf, který se ihned automaticky zakódoval. K bystrosti, na niž teta apelovala, patřilo, že musel být otevřen úředně a obsahovat pouze to, co v něm smělo i mělo být nalezeno.

S poštou se spěšně stavil ve své kajutě, kde ji uschoval do salátu svých skript. Osobní dopis složil do kapsy šortek.

Vrátil se do kanceláře právě včas, ale Silvia ho minula tak odmítavě, že si ji nedovolil zastavit. Muselo mu stačit, že ví, kde ji najde, až dokončí protokol, a nadále spolehnout na vlastní hlavu.

Ital se zdál být dosud otřesen svým zcela chybným soudem, který jim prezentoval s jistotou hodnou Hercula Poirota, aby sklidil výsměch, na jaký jistě nebyl zvyklý, k tomu před svou asistentkou. Nepochopitelně se ho dotkla Siegfriedova informace o rozhovoru s kapitánem. Bez vysvětlení vyrazil do předpokoje, přibouchl dveře, ale i přes ně bylo slyšet, jak rozčileně telefonuje. Protokolistka špatně hrála nenucenost, když se nesmyslně ptala na jeho zážitky z ostrova, vytvářejíc tak neuměle zvukovou clonu.

Řekl jí to, a ona zmlkla a zrudla. Podobně hořela po návratu tvář jejímu šéfovi. Siegfried nechápal, čím tu co rozpoutal, dával nicméně najevo takovou nevoli, že už nepadla žádná dotěrná otázka. Pak si směl gratulovat k prozíravosti, když byl dotázán, našel-li v tetině apartmá nějakou stopu, která by osvětlila její roli v záhadném neštěstí.

Popřel to a odkázal je na sejf, který, jak vědí sami, dala teta otevřít, takže jej logicky musela opatřit vlastním kódem. Ochotně je doprovodil a směl za to přihlížet, když jakousi tajnou kombinací čísel schránku zpřístupnili. Lodní účetní vypadal jako onen palubní eskamotér, když si div nevyhrnul rukávy při vyjímání jednotlivých předmětů, které strkal Sigimu pod nos, než je ta ženská zapsala; zdál se až směšně dokazovat, že nemůže nic odcizit.

Když byl hotov s počítáním dolarů, marek a jiných valut, nadiktoval čísla šeků i karet a pečlivě popsal každý z četných šperků, vyzval Siegfrieda, aby zapsané předměty sám znovu uložil do sejfu. Přitom se zeptal zase až přeuctivě.

– Nevzpomínáte si, jestli nějaká z věcí, které jste u ní viděl, nechybí?

– Neprohlížel jsem zásuvky ani skříně, odpověděl, jak věřil, s přesvědčivým údivem.

– Myslím v sejfu.

– To přece nemohu vědět! řekl přímo dotčeně.

– Byl to jen dotaz, promiňte!

– Prosím, uzavřel to odměřeně; blahořečil Silvii, že navrhla vyloučit tu starou historii, teď chápal, co by si byli na sebe upletli.

– Musím vám položit ještě jednu otázku, ozval se Ital znovu, – totiž, budete-li vzdor té tragické události v cestě pokračovat, zrušíte ji proti plné finanční náhradě, anebo ji z důvodů, které bude naše rejdařství respektovat, dokončíte bez hmotné úhony v příhodnějším čase. V tom případě vám zarezervujeme místo v letadle dopravujícím naše hosty.

Už už souhlasil, když si vzpomněl na Silvii, musí se přece dohodnout s ní!

– Paní Burian jsem učinil stejnou nabídku, dodal ten chlap, jako by mu četl myšlenky.

Ne, on jen čeká na jeho dychtivou otázku, jak odpověděla, aby ukojil vlastní zvědavost! Ucítíl v zadní kapse složený dopis, který mu beztak neskýtal volbu.

– Ano, stvrdil to tedy hned, – teď se vrátím, o dalším rozhodne čas. Přednostně přijmu nabídku vašeho kapitána, abych bezplatně využil satelitního spojení. Smím už zavřít sejf?

Ne, tenhle člověk velitele lodi ani trochu nemiloval, když se při každé zmínce o něm div nepřezehnal, a ta věrná duše zřetelně trpěla s ním. Musel svůj dotaz opakovat.

– Ale ovšem, souhlasili dvouhlasně.

– Pak si ale dovolím použít svůj kód...!

Pochopili a konečně vypadli. Vlastně proč? ušklíbl se, vždyť si tu všechno otvírají stejně snadno jako kdysi matka jeho dětskou pokladničku, od níž měla tajně druhý klíč, aby ho kontrolovala; když ji přistihl, přestal jí navždy věřit.

Ale to už si zas vybavil utkvělý obraz Silvie na svém lůžku a vytůkal opět číslice jedna devět šest osm.

Pak ji konečně zavolal. Dlouhé vyzvánění ukončil přerušovaný tón hlásící konec spojení. Snad šla taky do ústředny, napadlo ho a spěchal na můstek. Ze všeho nejdřív se ho však spojovatel zeptal, může-li mu pro ni dát papír, který se jí marně snažili doručit do kabiny. Letmým pohledem přečetl faxovou zprávu velení lodi adresovanou jejímu muži, že se jeho otec pohřešuje. Nespojila se s ním sama! zaradoval se tak nevhodně, až se zastyděl.

Nato byl usazen do hovorny a vybaven párem sluchátek spojených s mikrofonom, jak to dosud vídal jen ve filmech o letcích a hvězdách show-businessu. Uslyšel podivný dutý zvuk, jako by ho s Evropou spojovalo kanalizační potrubí, ale hned se ozval hlas,

který ho před týdnem instruoval k setkání s tetou na frankfurtském letišti.

– Tady Marion Kral.

– Siegfried Gross...

– Ano. Paní Kämmerer je už na cestě?

Tón té vždy dokonale vědoucí ženy ho zmátl.

– Na cestě kam...?

– Včera se mnou mluvila, samozřejmě v našich znacích, dnes už každý musí počítat s odposlechem! takže mám základní informace. Sehnala tu heli?

– Heli...?

– Helikoptéru. Vrtulník.

– Ne... tu jí nepovolili...

– Ach... profesionální hlas znejistěl, – a proč tedy voláte vy?

– Paní Kämmer... teta! opravil se, jako by se byl předtím hanebně odhlásil z její přízně, – je od dnešní noci nezvěstná. Velení lodi se domnívá, že se ještě spolu s jiným cestujícím stala obětí tragické nehody.

V telekomunikační kanalizaci se zdál hučet spoutaný proud.

– Rozhodně není na palubě... dokončil, – a protože plujeme v kvadrátu bez rybářů a pravidelných linek, nechová tu nikdo naději, že by mohla být naživu...

Zjistil, že není pánem svého hlasu a že se mu dokonce zarosily oči. Až teď, kdy to vyslovil, stalo se to pro něho skutečností. Nevěděl, jak ta Marion vypadá, ale byl si jist, že se jí právě vede stejně. Posléze si vyčistila nos, než se znovu ozvala.

– Tak to přece udělala...

Ulekl se.

– Vy myslíte...

– Myslím, že právě vám to nemohu zatajit. Měla už dlouho stále nesnesitelnější bolesti.

Teď žasl.

– Byla nemocná?

– Velice. Ale i stejně statečná. Doufala jsem, že jí trochu pomůže to klima tam... a vy.

Uvažoval, má-li se jí zmínit o profesoru Burianovi, ale připomněl si její poznámku o odposlechu a hlavně slib daný Silvii.

– Poletím zítra odpoledne charterem rejdařství, řekl tedy místo toho.

– Nechala pro mě... žena na druhé polokouli se zarazila, ale hned pokračovala, – nechala mě nějak pozdravovat?

– Ano. Hlavně kvůli tomu se vracím, že si to výslovně přála.

– Rozumím. Zjistím si čas a pošlu pro vás do Frankfurtu šoféra.

– To není nutné, mohu jet...

– Je! prohlásila kategoricky, – její... její zmizení bude mít mnoho vážných důsledků, potřebuju se dozvědět co nejdřív co nejvíc!

– Bojím se, že vám moc nového...

– Ach, mně budou stačit ty pozdravy. Děkuju za včasné zavolání, pane Grossi, a upřímnou soustrast. Předpokládám, že jste měl tetu rád.

– Vlastně... nakousl, ale pak to přiznání dokončil, – vlastně jsem ji poznal až tady.

– Kdo ji neznal, měl ji za tvrdou ženu, ale byla to jen obrana.

– Myslím, že už vím...

– Ta celá branže je necitelná jako její produkty. Ale vaše teta byla ve skutečnosti jenom nelítostně upřímná jako dítě, co se ještě neumí přetvařovat. Ostatně vás měla mimořádně ráda, pozorně sledovala váš život, víte?

– To nevím...

– I já mám pro vás od ní pozdrav.

– Pozdrav...?

– Myslím, že vám to za téhle situace smím říct hned. Než odjela, zas jednou změnila poslední vůli, měnila je dost často, ale nikdy, v tom byla celá ona, aby někoho zkrátila, ne, po každém příznivém hospodářském roce navyšovala podíly a občas i doplnila okruh dědiců. Tentokrát ji změnila v průběhu roku kvůli vám.

– Jak to...? řekl, aby se vůbec ozval, kloudnější replika ho nenapadla.

– Během celého toho smutného příběhu s vaším přítelem volala často vaši matku. Její stížnosti a nářky si vyložila ve váš prospěch. Imponovalo jí, jak jste o toho mladíka zápasil, a potom taky, že jste byl ochoten ji doprovodit. Dělat společníka mně, to nevynahradí nejluxusnější loď! o tom byste, smála se, mohla přednášet, vidíte, Marion. Měla pravdu, jenže...

slyšel to už v satelitním potrubí sám,

– teď tu brečím a určitě prořvu noc!

Nezajímal se předtím, kolik té ženě je ani jak vypadá, ale bylo mu jasné, že si s ní bude rozumět. Energicky zatroubila do kapesníku.

– Krátce a dobře, jste zámožný mladý muž, pane Grossi. S malinkým „ale“. Její podmínka je, že musíte dostudovat. V den, kdy převeźmete diplom, budete mít tolik, že byste byl nikdy studovat nemusel... to jsou její slova, měla svérázný humor, víte?

– Ano... vyrazil ze sebe.

– A ještě něco. Budete-li si přát, zařídím váš co nejrychlejší návrat na loď.

– Na loď...?

– Rejdařství vám nemůže odmítnout hrazení veškerých výloh s tou událostí vzniklých. Vracíte se, abyste zařídil potřebné, nepochybně budete muset svou výpověď zopakovat zdejší policii, ale tím větší je váš nárok dokončit zaplacenou cestu, budete-li chtít, i v jejím apartmá.

Úžasná vidina zaplašila ostatní vjemy i myšlenky. Vrátil se k Silvii! Jevilo se mu to jako větší zázrak než příslib jakéhosi dědictví. To mu nikdy předtím nepřišlo na mysl, zatímco Silvia zaplňovala teď prostor jeho života stejně rychle, jako z něho byla událostmi tohoto rána zaplašena.

– Ano, řekl, – prosím, zaříd'te to...

– Ráda. Jsem si jista, že vám umožní letět zpátky normální linkou, abyste neztratil čas. Myslím, že jsem schopna soustředit tu vaše

nezbytné výstupy do osmačtyřiceti hodin. Dívám se, kde má loď další přistání, ano! už ve středu byste mohl být znova na palubě a přijít k sobě. Ohlásím se vám zítra... v tutéž dobu?

– Pokud to na vás není brzo...

– U nás je pokročilá noc, víte? Volil jste číslo mobilu, který mám vždycky u sebe pro naléhavé volání paní...

Jméno jí zaskočilo. Hvězdný zvukovod sem přes dva oceány znovu přenášel vzlyky.

– Upřímnou soustrast i vám, řekl, – dobrou noc.

– Děkuji. Dobrou... vlastně vám dobrý den, pokud to dneska půjde.

Položil sluchátka s mikrofonom na stůl, vyšel z hovorny a požádal radistu, aby ho palubním telefonem spojil se Silvií.

Že se opět nezvala, ho znepokojilo. Ignoroval naléhavé pohledy kapitána i hlavního účetního, nepochybně lačnících po dalších informacích, a s faxem pro jejího manžela v ruce spěchal k suitě, do níž dosud nikdy nevstoupil.

Znovu ho, veškeré tragédii navzdory, prostoupilo uklidňující vědomí, že ji zvládají spolu, protože nenávidí, jež snad starý pár i přes propast času vehnala do záhuby, ztrácí moc před objetím, které stejné noci spojilo je dva.

Předpokládal, že po všem, co od včerejška zažila, prostě usnula únavou, ale chtěl se o tom pro jistotu přesvědčit, dlouhé měsíce nesl marnou zodpovědnost za předem ztraceného přítele cílícího nezadržitelně ke smrti, jak ji tím spíš nenést za nečekaně nalezenou lásku, aby s ní mohl směřovat k životu? Byl ochoten třeba se jí i dobouchat.

Otevřela však už na první zaklepání. Nepřipravena, že tu ponese smutek, oblékla alespoň černé džíny i tričko, a byla si náhle nepodobná, cizejší, než když ji uviděl prvně.

– Já tě ruším, řekl, – ale začal jsem se o tebe bát...

– Nerušíte vůbec, vzdálila se mu ještě víc, – právě jsem s vámi chtěla mluvit.

Kapitola sedmadvacátá

Výraz jeho tváře se proměnil, až se polekala.

– Děje se ještě něco??

– Vykáš mi...

Vypadal nešťastně, až to volalo po útěše, ale jí do ní nebylo, cítila se, jako by za tu hodinu či jak dlouho ze sebe vybrečela celý dosavadní život a začínala od nuly. K té rozhodně nepatřila výměna jednoho pouta za jiné. Zatímco se zběžně dávala do pořádku, co nesmyla voda, ať schová make-up! poskládala si v hlavě hbitě jako kdysi před zkouškami a později před diktáty diagnóz, co všechno musí vyřešit a v jakém pořadí. Vážná řeč se Siegfriedem Grossem stála na prvním místě, ale teď věděla, že ji začala falešně.

– Promiň, omluvila se, skládajíc fax Jakubovi, když jej zběžně přelétla očima, – nestačila jsem si zvyknout. Něco nového?

Povytláhl z kapsy cíp obálky.

– Napsala mi! Stačil jsem to najít před nimi!

Věděla o jedné skryté kameře na téhle lodi a nemohla vyloučit další, o mikrofonech nemluvě, ten cifršpion se mohl plést, jak chtěl, stejně byli podezřelí oni dva.

– Pojd'te... pojd' pryč! opravila se okamžitě, – uklidíme se na zád'.

Groteskní! zhodnotila v duchu, naviguje je zase k tomu osudovému místu, kde měla před... kolika? teď už skoro deseti hodinami skončit její mořská plavba a místo toho asi skončila pozemská pout' Martinova. Nepřístojnost tohoto jeviště obklopeného kulisou nedozírných vod pod mléčnými sufitami oblohy umocňovaly nejrůznější aktivity cestujících, jimiž cvičený personál čelil plíživému přízraku nudy, která, psala o tom kdysi diplomku! je nejběžnější produkt jednotvárnosti a obsahuje zárodky neuvěřitelných lidských vzběsnění.

Loudavým tempem korzujících zahalečů, aby nebudili pozornost, provedla Siegfrieda mezi hloučky vrhajícími o ceny kruhy na hrdla kuželek či stupidně poskakujícími o závod v pytlích, z nichž vyčnívaly jen hlavy. Za pár minut dospěli na zád', kde byli podle Sylvina očekávání sami. Neubránila se vyhlédnutí přes zábradlí, ale ihned se zas odklonila, když zahlédla vražedný jícen své vlny, která vzápětí měkce rozpínala po hladině do dálky se šířící křídla jako falešný anděl milosrdenství, své? zastyděla se, ne, ona se jí sice upsala, ale když lehkovážně změnila názor, stáhl si nenasyčený hrtan místo jedné oběti dvě.

Mlčky jí podal tetin list.

Četla pečlivě, jako by mohl obsahovat skryté poselství, ale objevila je až tam, kde se nabízelo samo, ve zmínce o Bohu, jenž si přeje mít za příběhem tečku, kterou pisatelka zatím nezná. Ukázala na ni.

– Bůh jí přece nepřikázal zabít!

– Tak proč si vzala tu zbraň? Tvrdila mi, že ji léta měla na něho!

– Nevžíváme se někdy do představ, o kterých racionálně víme, že se je neodvážíme uskutečnit? Ostatně klíč ke všemu známe jen my dva!

– Ale co mé tety? V médiích se jistě objeví i jeho jméno!

– Budou chtít zaplést svou matku do podezření, které by ulpělo spíš na ní?

– Musím je hned varovat! Ale jak, abych to nerozvířil a tetky pochopily, proč musí držet jazyk na uzdě?

– To by chtělo spojit se znovu s tou Marion, prateta si jistě uměla vybrat svou pravou ruku.

Jak mu odpovídala, přistihla se, že se marně snaží vybavit si ho v některém z vrcholných okamžiků uplynulé noci, jejichž obraz, jak si byla předtím jista, v ní neměl vyblednout, stejně jako neměla pominout horkost jeho kůže na jejích prsou a chlad prostěradla pod jejími zády. Ted' to bylo pryč. Zmateně si slíbila najít pro to psychologické vysvětlení a snažila se, aby nenadálou cizotu alespoň

neprozradil její hlas. Jevilo se jí urážlivé pokračovat ve vykání, ale současně se snažila tykání obejít.

– Přišel někdo na to, že si volali, nebo dokonce kdo koho?

– Napadlo mě to, ale od radisty teď vím, že hovory na lodi nejsou registrovány.

– Jeho stručný vzkaz, ten jsem pro jistotu zničila, setkání s ní nevyločoval. Nejspíš zavolal on.

– Mohli jít oba do jídelny a nechat na osudu, jestli přijde i druhý.

– A když se to stalo, tak si už nemohli sednout zády k sobě...!

– Takže...?

– Takže, pokračoval sám, – bychom se mohli pokusit, každý se svou znalostí jednoho z nich, najít k tomu, co pro lodní personál zůstalo němým filmem, slova, která je dovedla k neznámu finále, třeba pro ně najdeme vysvětlení!

Ta možnost tu byla, a její mysl se už rozbíhala, aby z klubka představ vířících v ní, co se zlý sen proměnil v nejhorší skutečnost, začala soukat nit dedukce, když tu zavnímala zákaz tak kategorický, jako by jej vyslovil sám Martin, nevzpomínala si, že by jí kdy něco poručil, jedinou naléhavou žádost vyslovil až tady na lodi onen večer, kdy se kvůli ní rozlítil na svého syna, ale teď jí bylo, jako by tlumočila jeho vzkaz.

– Ano, Sigi, mohli bychom si to dohromady vymyslet až po ten konec, do kterého bychom promítli všechny triviality, co jsme kdy četli nebo viděli v kině. Jenže mně se přičí představovat si, jak ho ta dávno zmoudřelá žena v primitivním afektu střílí do srdce nebo jak ji ten laskavý muž, který zachránil nespočet životů, sráží holí do kýlové vlny, aby pak zbyly z nich, když rázem vystřízlivěl, odešel za prvním ze strachu před trestem. Nehodí se to k němu, jak jsem ho znala, a nejde mi to ani k ní, jak mi ji přiblížil ty...

Hleděla k měsíci, který už bledě vyvstával na ještě přezářeném obzoru, a slyšela Martina stejně přítomně, jako když jí tak dávno-ne-dávno právě zde objasňoval příčinu jeho obráceného gardu.

– To si radši vyvolávám představu, jak se ti dva, otlučení stoletím do bytostí chápajících už skoro všechno, zavalí svou křivdou i bolestí, aby se čím dál víc vcítovali jeden do druhého, ne! to není zbožné přání, Sigi, ale jev, který má profese chápe podobně jako fyzici zánik plamene ve vakuu. Tvá i má reakce jim předvedly, že ani nejbližší nejsou s to přijmout jejich verzi za bernou minci, natož ji podpořit, a tak jim docházelo, že jediní, kdo ji dokážou vůbec pochopit, i když převrácenou optikou jako tenhle měsíc, jsou, ta absurdita! pouze oni dva. V jejich vzduchoprázdnu zhasínala i nenávisť, a jak k rozčilení i vytrvale pili, zmocňovala se jich lítost, nejdřív jistě každého nad sebou, ale stále víc i nad tím druhým, při nejmenším tady stejně opuštěným, bez šance najít soudce, který by rozhodl pro něho...

Už dávno se ten hlas prolnul do obrazu obou na ztmavlé sítnici očí, které semkla, aby ji obzor neoslňoval. V tom intimním kině se jí zbytek příběhu odvíjel s pravděpodobností zaplašující v ní jakoukoli pochybnost.

– Jak bloudí po palubě, na kterou se scvrkl jejich život i svět, sbližuje je i vzájemná opora, on umí líp pít, ona chodit, a v té vratké rovnováze propadnou roštem času nenávisti, co je rozdělil, do času nevinnosti, jaký je spojil kdysi na začátku. Slyším ho, jak jí maluje ztracený portrét dívky, kterou tehdy nejspíš jako první políbil, a ji vidím proteplovanou dávným ruměncem, útěcha, kterou si poskytují, se podobá objetí pozůstalých nad hrobem nejbližších. A dám-li dohromady, jak ti vyprávěla, že se chce jako její muž stát součástí oceánu, a on mně, jak si přál plavat se svou ženou k Africe, věřím, že na samém konci nestálo násilí, ale obava obou nezničit zázračně objevenou harmonii návratem tam, kde je čekaly bolesti starců a totální cizota mladých. Pak stačilo jen odjistit tu branku, vzít se za ruce a čekat, až se prvnímu zatočí hlava, aby se stali součástí každý svého snu...

Prudce otevřela oči a dožadovala se jeho souhlasu.

– Nemyslíš?

Byl tím zaskočen. Dávno vystoupil z logiky jejího líčení, protože už na první z možných výhybek odbočila do představ, které mu byly cizí. On sám nepochyboval, že by Margareta té antické pomsty schopna byla, a také profesor, jak mu utkvěl, měl daleko k mrzáku neschopnému činu. Dovedl si ho představit, jak se snaží vytrhnout jí zbraň a někdo z nich při potyčce uvolní západku branky.

– Nemyslíš...? opakovala, jako by potvrzení potřebovala pro svůj klid.

Nechtěl jí oponovat, ale nedokázal ani souhlasit, aby sám před sebou neztratil tvář.

– Nevím... řekl tedy.

Současně si uvědomil, že to ani vědět nechce. Až se ulekl: je z předchozího života tak vyhořelý, že s ním sice uměla zamávat láska, ale ani dvojí smrt ho nezaujme? Ne! bránil se, nebyla mu ani trochu lhostejná, jen v něm především vyvolala... pokusil se najít pro to uměřená slova.

– Když jsem ji vyslechl, a skrz tebe i jeho, šokovalo mě nejvíc, jak si ta dvě naprosto rozdílná tvrzení dělají stejně nekompromisní nárok na uznání. Čím dál víc mě proto dráždila, ano, odpuzovala obě. Jak se k nim postavit? Přijmout jedno nutilo vyloučit druhé, zpochybnit nestranně to i ono znamenalo obrátit se zády k nim oběma. Ať už bylo úmyslné či náhodné, nevyřešilo jejich zmizení naše dilema? Anebo ze mě mluví sobec...?

Neočekával, že by to potvrdila, ale zamrzelo ho, že to vůbec nevyvrátila.

– Dobře... ale proto jim alespoň ponechme jejich tajemství tím, že nikomu, ale opravdu nikomu! neposkytnem ani náznak stopy. My dva jsme neslyšeli a neviděli nic, co by nasvědčovalo, že to nebylo úplně náhodné neštěstí! Souhlasíš?

Neušlo mu, že se předtím tykání vyhýbala, a teď je naopak použila, jako by si ho tím chtěla ještě bezpečněji zavázat.

– Ano... potvrdil to.

Ale ona k němu ještě natáhla pravici.

– Tady máš moje slovo!

– Tady je mé... opětoval tedy pevný stisk, ale zaznamenal novou slabost duše. Jak mu předtím vykla a on zjistil, že se náhlá důvěrnost z noci stejně náhle vytratila, přemítal při hovoru s ní podprahově o tom, čím to zavinil a jak to může napravit. Ted', kdy bylo velké téma uzavřeno a on její návrh zpečetil, jak si přála, chtěl znovu získat její důvěru. Vylíčil jí tedy co nejpodrobněji telefonický rozhovor s pratetinou tajemnicí.

Když skončil, řekla varovně.

– Doufám, že o tvém dědictví zatím pomlčí!

– Proč...?

– Klasický motiv, ne?

– Je přece vázána na mé studium... namítl zaraženě.

– Ach, ano! To tě ovšem zbavuje podezření.

Konečně se zas usmála. Vděčně to rozvedl.

– To a tvoje alibi. Děkuju ti za tu velkorysost.

– Byla to spíš oprsklost. Nezeptala jsem se, jestli ti smím zkazit pověst.

Silvia z minulé noci tu byla zas. Když mu předtím dávala slovo, přistoupila těsně k němu a on ji ted' v návalu nového sebevědomí vzal za obě ruce.

– Cítil jsem to jako vyznamenání, fakt! Silly, zůstaneš na palubě?

– Nemám proč se předčasně vracet.

– A smím se já vrátit k tobě?

– Nebudu ti v tom přece bránit.

Znovu poklesl na mysl. Své ruce ale ponechala v jeho, takže se odvážil ještě zeptat.

– A budeš ráda?

– No ovšem...

Neuslyšel tón ani slova, jaká si přál, a nechtěl dál klást otázky, jejichž jalovost mu neunikala. Ale tlak necelých čtyřiaadvaceti hodin,

které mu zbývaly do odletu, ho nutil dojít k poznání, jak na tom u ní skutečně je, co pro ni doopravdy znamená, ke komu se sem vlastně chce vracet. Jenže proč se nesmyslně ptá? Proč sám nepřizná, jaký má o ni zájem a jak se o ni bojí přijít, všem notoricky známým skutečností navzdory?

Pochopil, že mu nezbude než překročit vlastní stín a vyslovit, co doted' považoval za zcela, naprosto, za žádných okolností nevyslovitelné.

– Silly, já tě miluju!!

Mlčela, jako by to přeslechla, ale usvědčovalo ji zachvění dlaní, které pořád držel. Naléhavě to doplnil sdělením pro něho zásadní důležitosti.

– Jsi první, které to říkám!

Proč ani na to neodpoví??

– Ty mi nevěříš?

Chová se jako pubertální debil, věděl, ale potřeba přesvědčit ji byla silnější než chlapská hrdost. Přišlo mu totálně jedno, bude-li jí imponovat, jevil se mu dobrý každý prostředek, jak prorazit blokádu pochyb, které k němu chová, jako psycholožce jí nemohlo ujít, že má tu pochybnou čest s obyčejným kurevníkem. Pokusil se na ni vychrlit, co považoval za neotřesitelný důkaz svého citu, protože se tou nabídkou prakticky stával jejím rukojmím.

– Nedělám si na tebe nárok, chápu bohužel dobře, že se nechceš veřejně producírovat se zajícem, stačilo mi, jak se zatvářil ten Ital, když jsi mě přiznala, ale třeba ti se mnou bude aspoň pár měsíců dobře, a možná se ti to zalíbí i na dýl. Mně je úplně fuk, kde budu studovat, i bez dědictví si můžu najmout garsonku, kam to budeš mít blízko, stačí, když tam, kde zakotvíš, bude uni. A zůstanu rád i tvůj tajný milenec, když ti to přijde lepší, i tak budu mít důvod být dobrý, abych se ti mohl předvádět. Silly, já jsem nikdy nezažil noc jako tu dnešní, a pochopil jsem, proč: s těmi těly se milovaly i duše!

Její výraz ho donutil k přiznání.

– To jsem někde četl, ale že mě to teď napadlo, mluví pro ten obraz, nebylo to podobný ničemu, co jsem znal!

I když se zařekl, že už nebude klást hloupé otázky, vtírala se mu nová tak neodbytně, že ji položil.

– Bylo to pro tebe... taky trochu jiný?

– Bylo to úchvatné! prohlásila bez zaváhání.

To ho nadchlo a povzbudilo.

– Takže ke mně dneska přijdeš zas? Nespi ve vaší kabině, dokud jsem tu!

Pomalu pouštěla jeho ruce.

– Ne, Sigi. Určitě ne!

Když se jí zeptal, mluví-li z něho sobec, chtěla kontrovat, že spíš cynik. Včas se zarazila. Nebyla její pohádka o smíru dvou nesmiřitelných, kterou si vycucala z prstu, plodem podobné potřeby, jakou cítil on, uniknout nutnosti někomu z nich v neprůkazném sporu stranit? Nemohla jeho myšlenku přijmout, ale neměla ani proč ji odmítnout. Ano, než hádat v marnosti s vysokým rizikem křivého soudu, je asi lépe spustit za tím oponu a zařadit to mezi absurdní divadelní hry, kterým jsme prostě neporozuměli.

Vytěžila z toho přinejmenším důvod zavázat si ho, že tím spíš nedají oba příčinu k fabulacím lidem ještě méně povoláním. Zamrazilo ji, jak by lovci jednodenních senzací tou nedoložitelnou zprávou ze záhrobí pošpinili celý Martinův život.

Siegfriedova zpráva o rozhovoru s tetinou sekretářkou ji bohužel svedla k poznámce, která nechtěně vrátila rozhovor k uplynulé noci. Tušila ihned, kam povede, a snažila se tomu pak už marně zabránit: vzdor své nezkušenosti s eskapádami vytušila, že otěže tohoto vztahu drží ona.

Neštěstí všechno změnilo. Proto teď nebyla schopna vnímat Sigiho jako svého prvního, zrádný manžel se škrtá! navíc tak skvělého milence. Ten současně proběhlý děj s tragickým koncem mobilizoval

spíš výčitky: kdyby se byla vrátila rovnou z výletu do kabiny, byla by šla Martina hledat okamžitě a události by byly možná vzaly...

Násilně myšlenku přerušila, co se stalo, opakovala si surovou pravdu, nemůže se odestát! Ale svědomí ji přinejmenším nutilo neobracet mysl k příjemnostem života, jako by to mohlo nějak obměkčit smrt. Na jeho chování se zřetelně odráželo mládí a jistě i to, že svou prarabku znal jinak než jako rodinnou legendu sotva týden.

Brzdila ho teď, seč uměla, aby se ho znovu nedotkla jako bezděkém návratem k vykání, ale tomu, čeho se obávala, zabránit nedokázala. Vůbec ji nenapadlo, jak má na jeho překotné vyznání zareagovat, je dospělá ženská a chová se jako panna na prvním rande! povzbuzovala se, ale nakonec mohla být ráda, že nečekal na odpověď a držel k ní tu řeč, která se tak dokonale nehodila k jeho zjevu a charakteru, vždyť on, připomněla si výrok, jímž její dějepisář ironizoval zvláště horlivé kapitulanty, před ní klade klíče od města i s městskou branou...

To byl okamžik, kdy se jí zeptal, jestli i pro ni bylo jejich milování výjimečné, ne! ten svědce se vydává soudu ženy, jejíž milostná abeceda končila u písmene bé! ale právě to ji tak zaskočilo a současně dojalo, že vyhrkla plytký superlativ jako by hodnotila povedené artistické číslo. Než stačila vymyslet civilizovaný způsob, jak téma nenásilně odložit, až budou vhodnější okolnosti, poskytl jí důvod k jeho ukončení trochu neomalenou nabídkou, aby se rozloučení konalo zas v jeho posteli.

– Ne, Sigi, řekla, vyprošťujíc konečně dlaně z jeho, – určitě ne! Já jsem tím, cos mi řekl, velmi... hledala slovo a nenašla lepší, – potěna, ale taky momentálně neschopna reagovat, jak bys zasloužil. Zнала jsem Martina mnohem důvěrněji než ty svou tetu, dokážu myslet jenom na něho. Nechme teď všechno, jak to je, než přiletíš. A pokud bys nepřiletěl, nech mě domluvit! možná, že budeš muset objet rodinu! takže pokud: Basilej a Berlín jsou proti tomuhle nekonečnu sousední vesnice. Jsi pro?

Byl zřetelně zklamán, ale jí se ulevilo, tohle zvládla, teď už jen najít cestu k sobě, jaká byla před Jakubem, ovšem s vyloučením trestuhodné naivity, která ji Jakubovi vydala, vždyť i ona mu složila k nohám dveře všech svých komnat včetně té třinácté!

– Ano... odpověděl překvapivě nebolestínsky a dodal dokonce, jako by jí to doporučoval, – v jídelně asi dnes večeřet nebudeš...

Dosud na to nepomyslela, ale teď věděla, že je to opravdu poslední, co by chtěla; byla mu vděčná, že jí ani k tomu nenutí.

– Ne, teď nemám na jídlo pomyšlení, pokusím se spát.

– Dobře, řekl, – já asi skočím k nějakému bufetu a pak taky za-
lehnu. Transfer na letiště je ve tři. Jestli budeš chtít, můžem spolu obědvat...

Rozhodně nehodlala přepnout luk.

– To mě bude těšit, řekla, – brnkni mi předtím, budu určitě v ka-
bině i snídat. Dobrou noc. Oba jsme si ji zasloužili.

Přistoupila k němu a v rozporu s pocitem, že se to vůbec nehodí, ho políbila na tváře po švýcarském způsobu třikrát.

Neodvážil se k tomu cokoli dodat či přidat a hleděl, jak se mu vzdaluje a mizí za palubními nástavbami. Už cítil, že překonal svou krizi, když se mu vrátil sarkasmus, kterým si pomáhal v nejtěžší době s Harrym. Úžasný výkon! zhodnotil se, dvě premiéry najednou: první vyznání lásky a první kopačky!

Ale hned připustil, že si nevybral pravou chvíli, a nejen kvůli té šílené události. S výjimkou krátké chvíle před ránem, kdy spíš únavou ztratili vědomí, nezamhouřili oči víc než třiatřicet hodin, a ještě předtím, než přišly na řadu láska a smrt, absolvovali ten vyčerpávající výlet, který vyvrcholil mohutným zážitkem v kráteru.

Sotva povolilo napětí její přítomnosti, zakousla se do něho malátnost, po těle se zmocňovala i ducha, a příjemně ho znecitlivovala, takže se mu neúspěch začal jevit podmíněčným, vrátí se, a tisíce mil, které překoná letadlo i stovky mil, jež urazí mezitím

lod', způsobí, že se potkají v nové situaci, kde se přirozeně naváže, co bylo násilně přetrženo.

Rozhodl se zavolat novou spojenkyni ještě teď, aby ten hovor zítra nezkrátil loučení se Silvií a především, aby mu Marion pomohla zkrátit pobyt v Německu skutečně na minimum.

Do zakázaného prostoru byl vpuštěn hladce, jako by byl člen posádky, na spojení nečekal ani dvě minuty. V kanále vedoucím přes satelit do Evropy zazněl se známým echem hlas o poznání probuzenější.

– Tady Marion Kral.

– Siegfried Gross. Doufám, že vás podruhé nebudím.

– Ach ne, jedu autem do kanceláře. Přivstala jsem si, abych měla předstih. Něco nového?

Nehodlal jí líčit kuriózní historky, na které byl čas ve Frankfurtu.

– Jen to, že přiletím pozítří odpoledne kolem sedmnácté vašeho času.

– Ano, vím to už z rejdařství, sám šéf vás chtěl odchytit jako první.

Nato předběhla jeho myšlenky.

– To jsem mu ovšem vymluvila, odvezu vás do hotelu, který radši ani nejmenuju, abyste se především dal dohromady. Všechny schůzky budou popozítří, většinou ve frankfurtské kanceláři. Pak uvidíme.

– Musím hlavně mluvit s matkou a tetami...

– Pro každou z nich pošlu vůz, do té doby mají přísný zákaz mluvit s kýmkoli o čemkoli.

– Byla Margareta... byla prateta v nějakém spolku?

– Byla v řadě správních rad.

– Ty nemyslím.

– Ach tak! Byla čestná předsedkyně spolku svých bývalých rodáků, ona se totiž narodila...

– Já vím. Znáte tam někoho důvěryhodného?

– Pokladníka. Dost štědře je podporovala.

– Je to rozumný člověk?

– V jakém smyslu?

Ta žena musela být vždycky poslušná hlasu své paní, a on si ji nechtěl znepřátelit. Vzápětí předvedla, že jí to myslí rychleji.

– Paní Kämmerer při vši suverenitě respektovala mínění lidí, které... měla ráda. Neuniklo jí, že necítím k jejím, no! jsou to vlastně i mí krajani! něco, čemu se říká vřelý vztah. Nevím, jestli jste měl v tom směru za rozumné její názory, od ostatních se tam nijak nelišily. Mám tedy něco domluvit?

Jak si lámal hlavu, bleskla mu překvapivá možnost.

– Tím tématem se určitě zabývá nějaká uni!!

– Univerzita? To je pravděpodobné.

Záblesk vystřídalo trvalé světlo.

– Zkuste nenápadně zjistit, jestli by měla příslušná fakulta zájem o zřízení nadace pro doktorandy, kteří ten problém zkoumají objektivně, myslím z naší strany i z české!

Ta žena asi tápala v temnotách. Zdvořile čekal, až promluví. Ale vždyť ona vězí v ranním provozu! polekala ho připomínka vlastní bezmoci tenkrát na Avusu.

– Mám zavolat, až dojedete?

– To je v pořádku, ujistila ho, – jenom jsem předjížděla. Rozumím dobře, že tu nadaci chcete založit?

– Mám dojem, že by to Margaretu potěšilo!

– Ale váš podíl má být vyplacen...

– Klauzule vychází z představy, že se ho ujmu sám. Myslím, že notář bude pro, když to doporučí ostatní dědici. A oni doporučí!

Představil si matku a její nevlastní sestry, jak vznášejí námitku, a napružil se, jako by ten spor už prožíval.

– Jinak je ujistím, že až dostuduju, a to jim za trest provedu! rozdám své dědictví fixerům. Ne, vážně, paní Marion, jestli má můj život získat cenu, chci ho prožít za své. Může to znít jako hlas blbeč-

ka z levé scény, jenže ti většinou řádí s vědomím, že až je to znudí, mají ustláno na balíku prachů...

Zalitoval, že hovor neslyší Silvia, a pochopil, že jej vede hlavně kvůli ní. Zalévala ho vlna sebeočistného dojetí, jako by byl hrdinou romantické story, v níž dobro právě vítězí nad démony zla; rozum sice slabě hlásil pochyby o její naprosté věrohodnosti, ale rozpoutaný cit nebyl ke zkrocení.

– Já si svou budoucnost prostě představuju jinak, chápete?

– Ano, řekla, – a co mám provést konkrétně?

Uzemnila ho jen zčásti.

– Zatím stačí ta informace. Předložím notáři závazný úmysl, hlavní dědici ho určitě schválí, i matčiny sestry jsou přece ze Sudet! Ostatní zařídím, až budu definitivně zpátky.

– Vráťte se na loď?

– To chci.

– Dobře. Zařídím vám odlet, jak nejdřív bude možný.

– Super! Dík.

– Za málo. Ještě něco? Právě dojíždím k firmě, mohu vás ještě zavolat.

V něm háral dál pocit vlastní ušlechtilosti, který plašil ostatní myšlenky.

– Nic mě zatím nenapadá.

– Takže happy landing, pane Grossi!

Snímal sluchátka a bylo mu, jako by se zbavil ochromující zátěže. Tím spontánním rozhodnutím naráz vyrovnal svou dráhu, kterou před dvěma lety uvedl do zničující vývrtky. Toužil to sdělit té, jíž za to vděčil, protože mu zázračně strhla z duše bariéru urputného egoismu, jak si ji před světem vybudovali s Harrym. Jejich obrana, věděl teď, byla ve skutečnosti agrese ohrožující nejdřív jejich okolí, ale brzo už je samé.

Ovšemže se nevyjádří tak pateticky. Není to pevnější důkaz mé nevinu, zeptá se skromně, než tvoje alibi?

Nakonec nepodnikl nic, i to patřilo k novým způsobům vyvolaným už nepolevující sebereflexí. Bez Silvie se mu však nechtělo do jídelny, zasytil se tedy v knihovně zase jakýmisi koláči a kakaem, vyhýbaje se pohledu servírky, která se ho asi chtěla ptát, jak dopadlo pátrání, neklamná známka, že velitelé lodi drželi drama v tajnosti.

Zahnal i nápad stavit se v baru, nechtěl riskovat, že ho budou otravovat ty dvě bludice, kterým pořád dlužil zapalovač. Ostatně už cestou k jeho noře na něho padla zas a tentokrát bytelně únava. Uvažoval ještě, nemá-li zvolit pohodlí tetina apartmá, a rozhodně to nebyl nával piety, co ho odradilo, ale nesmyslná naděje, že by ho Silvia v noci přece jen zavolala...

Aniž se probudila, poznala, že není sama, byla si jista, že zamkla, ale nevyděsila se, pevně věřila, že to může být jen on, napadlo ji, že by ho měla vykázat, vždyť porušil výslovný zákaz, a hned ji udivilo, že to neučinila a dál předstírá spánek, vždyť drží smutek! napomínala se, nesmí ho teď do sebe přijmout, rozhodně ne tady, kde spal ještě předešlým Martin! její odpor však ustal, když ucítila, jak ji objal, v tom není žádost, ale něha, takhle s ní kdysi, to už je dávno, usínal Jakub, proč ji nezarazilo, když ta objetí ustala a ona usínala sama, zatímco on si ještě četl! aby ji nemusel objímat? chtěl být věrný své novicce tím, že pro ni šetřil i něhu, to poslední, co ještě patřilo jeho ženě? nuže, ta se k ní teď vrací odjinud, a jak! po pažích, které jí jemně obepnuly hrud', cítí teď i paže objímající její pas! a teď další dvě beroucí do náruče její kolena, jak to dělá? trnula slastně, jako indické božstvo! a proč netiskne víc? ona se mu nevymkne, vždyť po tom zrovna touží, přesvědčit se, že to včera nebylo nadšení smyslů z návratu do života, ale skutečné probuzení ženy v ní, i když tolik let poté, co přestala být dívkou, ráda by ho povzbudila, ale nechtěla zrušit blaženství, jaké jí působilo to trojité objetí, semknutá víčka počala mžikat, znovu se zpod nich draly slzy, ale už nevyplavovaly Jakubovu zradu a ztrátu Martina, ne, tohle jsou přece sestry slz, jaké

v ní odjakživa vyvolává silná hudba či skvělá kniha, jenže tentokrát, tentokrát to způsobuje... tak ona, žasla víc a víc, je zas milována! a zrovna nalézá sílu to vyznání opětovat a...

Všecko přetřhl jeden ze zvuků, které ji odpuzovaly v každé podobě.

Muž naráz uvolnil všechna objetí, ale telefon odporně rušil dál, divě šátrala rukou, až jí další zvuk prozradil, že shodila sluchátko, tehdy otevřela oči, suitu tlumeně zalávalo měsíční světlo odrážené hladinou, u ní ovšem nikdo, ale ten skutečný volá a chce jistě přijít, tak proč dál snít??

Nahmatala sluchátko na koberci.

– Ano, řekla, – přijď!

– Ano, řekl muž, – proto tě volám.

Sní dál?? Ten hlas patří...

– Haló... promluvil skutečně její manžel, – slyšíš mě, Silly?

– Slyším... vypravila ze sebe.

– Jsem rád, žes to zvedla ty. A prosím tě, nezavěšuj! Až před chvílí mi klaplo místo.

– Jaké...

– Z Frankfurtu. Byl jsem pořád jen standing by.

Bezradně hmatala volnou rukou po odložených hodinkách.

– Letím za tebou s novou várkou cestujících. Martina mi teď nedávej, jen mu to řekni.

Ciferníček fosforeskoval půl dvanácté, na postel klesla v devět, takže teď v nejhlubším spánku bloudí ze snu do snu.

– Silly, jsi tam??

– Ano... vzpomínala se, – tys nedostal fax?

– Poslal mi ještě fax? Tak ten mě už minul. Řekl ti vůbec, že mě volal?

– Kdy...?

– Bylas na výletě.

Ano, a těsně po něm přestala patřit jen jemu.

– Řekl mně, že jsi pro něho první člověk na světě a já poslední šuft. Tak na mě neřval, co jsem se před státnicí ožral. Měl to udělat dřív, jenže... má paličatost... co tobě mám říkat, tak jsem místo omluv radši jednal. Je to za mnou, Silly! Slyšíš?

– Co...?

Moje totální zblbnutí. Přešlo mě jak horečka.

I mě! dralo se z ní.

– Skončil jsem to se vším všudy za deset minut. A nechtěl jsem si nechávat zadní kolečka, proto volám až teď. Kufry mám v úschovně, dokud mi sama nevrátíš klíče. Letím se tě zeptat, jestli mi promineš. Pak mě snad omilostní i Martin.

Bože! vykřikla v duchu, ten už přece není! Umřel místo ní! Současně slyšela letištní znělku a reproduktor zvěstující, že destinace Azory-San Juan-Lima je připravena k odletu.

– Chci se o tebe ucházet znova a pořádně, posledně jsem to vzal moc hopem.

Říká jí to stejně, dráždilo ji, jako před konziliem vyhlašuje své diagnózy, proti kterým není odvolání...

– Už musím. A Silly?! Všecko špatné je k něčemu dobré. Až teď vím, jak tě miluju!

Zůstaň tam! bouřila se, jeho neuvidíš a hloupou Silly už nenajdeš, obě velké řeky byly překročeny, jeho Styx do věčnosti i můj Rubikon od lásky, nech nás oba na pokoji! Ale stažené hrdlo nevydalo zvuk.

– Prosím tě, přidal spěšně a tak naléhavě, jako by všechno věděl, – dej mi šanci, ano? Ahoj Silly. Pa. A sorry!

Spojení bylo přerušeno.

Zůstala vzpřímena sedět, sluchátko jí kleslo do klína.

Nikdy, nikdy nebyla tak zmatena.

Stát se to předevcírem, byla by se asi radostí opila. Urážku, krivdu, všecko by přehlušila zpráva, že s prudkostí jemu vlastní spálil mosty k ženě, která mu stála za to, aby málem vyhodil do vzduchu manželství i hlubokou vazbu k otci, a že se vrací bez proseb či vy-

dírání, vždyť o pravém cíli její cesty neměl tušení, a Martinův hněv by ho nikdy nezlomil, kdyby se nerozhodl sám.

Vlastně má být i ve smutku drženém za Martina šťastná a hrdá, že zvítězila, jak si netroufla pomyslet, na celé čáře a pouze sama sebou, bez ústupků a podmínek, naopak! ty mohla sama diktovat, vždyť prosí on a riskuje let přes půl světa, aby možná uslyšel její Ne!

Tak proč se netěší? je to přece i nejsilnější epitaf za Martina! jeho smrt, nepochybovala, pochopí Jakub díky poslednímu telefonu s ním jako pečeť nového závazku.

Stalo se víc, než si mohla přát!

Proč je tedy skleslá, proč je rozpačitá, proč je bezradná?

Co ještě chce??

V sošné nehybnosti slyšela tikat budík jako předminulou noc, kdy se tu vedle spícího Martina chystala na svůj poslední den, který se měl stát jeho posledním. Zavnímala další zvuk, jako by tu čas odpočítával i mnohem větší stroj. Připomínalo to šum řeky a starodávny klapot mlýna, než rozpoznala proudění vlastní krve a tlukot srdce. Únava, kterou nestačila odespat, potlačovala bezprostřední zážitek a ji vracela k hranici, na níž se bdění dotýká spánku, do onoho tajuplného stavu, kde se mísí skutečnost s představou. Pocítila křehký tlak šesti paží, které znovu objímaly její hrud', pas a kolena.

Ne! Nechce se znovu probudit do prázdnoty!

A pouze ona rozhodne, kdo ji zaplní!

Skoro hodila sluchátko na přístroj, aby přerušila vnucené spojení, a ihned je zas zvedla. Vytukala číslo jeho kabiny. Už myslela, že je někde v baru, a strašně ji to zklamalo. Pak ale uslyšela ospalé Haló.

Nikdo ji nebude tahat z hrobu, kam ji sám zahrabal!

– Prosím tě! řekla, – prosím tě, přijď ke mně!!

Kapitola poslední

Tu noc spal Carlo Zeppelini na pokračování. Předtím se pojistil, že kapitán nebude posílat rejdaři vlastní zprávy, když ho jednak přesvědčil, že jsou oba v tom průšvihy i obrazně na jedné lodi, jednak nařídil radistovi, aby ho vzbudil, kdyby Tučný Jindra nedržel slovo. To se nestalo, jenomže v Německu byl den, takže rejdař odpovídal na jejich depeše do hodiny a oni se museli znovu vzkřísit, aby se uradili.

Nejdéle odkládali odpověď na opakovanou otázku, kdo konkrétně odpovídá za to, že branka na personální palubě nebyla řádně zajištěna. Naštěstí chápal i ten ješitný hlupák, že musí být oba železně zajedno: žádný z nich dvou!

Zlé bylo, že jim nepřišel na mysl nikdo jiný. Nešlo o kavalírský delikt, ale o nařčení, které by kohokoli z posádky trvale poškodilo, obrana obviněného je mohla trefit jako bumerang.

V zoufalství našel lodní účetní jediné východisko, které se mu zdálo kruté, a proto ho pobouřilo, že kapitán obětního beránka odepsal, jako by tlesknutím zahubil mola.

- Že váháte, člověče! Ale nezbabrá to u výslechu?
- Právě proto by se musel hned po přistání vylodit...
- No a? Beztak má přslouženo až kam! Dejte mu něco za nás oba, a ať se kouká ztratit v davu!

Špinavou práci musel ovšem provést Carlo sám. Nepamatoval, kdy mu bylo tak bídně, po celý rozhovor si připadal jako podlec. V mizerné náladě trpělivě čekal, až starý muž dopíše. Když pak přečetl, oddechl si, že prostý list úplně stačí a on po svém oblíbenci nemusí žádat víc. I tak chtěl, věděl, až příliš.

– Ctihodný Wang Wei, řekl upřímně dojat, – drahý Mandarine, děkuji vřele za důkaz nejhlubšího přátelství. Prosím, abych vám

směl odevzdat tuto obálku, jejíž obsah má zmírnit smutek z našeho rozchodu a překlenout čekání na další loď, která se vám stane novým domovem.

Že se najde znalec lidí, jako byl on, když objevil v tomto člověku lidskou perlu, bylo ovšem zbožné přání. Současně si byl ale jist, že s vloženou částkou může Mandarin dlouho vést svou beztak skromnou existenci.

Nakonec ho k sobě silně přitiskl. Číňan stisk opětoval také mlčky a Carlo mu byl dvojnásob vděčen, že jim rozloučení ještě víc neztížil.

Od přístavu je dělilo šest hodin plavby, když předkládal svému nenadálému společníkovi v nouzi výsledek mise. I kapitán, jako kdysi on, napřed myslel, že hledí na čínské obrázkové písmo, než rozpoznal v jemných tazích štětce angličtinu.

„Dear Meister,“ ano, vysvětlil Carlo, tak si ten dobrák zkracoval německý titul Zahlmeister, „jsem hluboce nešťasten, že jsem se vám za vše, co jste pro mne v životě učinil a za co vám do smrti nepřestanu vděčit, odměnil hanebným selháním. Pykáte za důvěru, již jste velkomyslně prokázal nehodnému, když vám předložil vyznamenání, které si, jak čerstvě prokázal, nikdy nezasloužil. Než důsledky osudně zasáhnou vaši skvělou životní dráhu, chci jim zabránit přiznáním: Byl jsem to já, dear Meister, kdo po vyplutí z kotviště u ostrova nezajistil, jak bylo vždy jeho úkolem, zářadovou branku personální paluby, a tím způsobil, že povolila opření dvou osob, které tam přes zákaz zabloudily. To jsem nejdříve zbaběle zatajil a trestuhodně tak prodloužil hledání nezvěstných na palubě, až už návrat ztratil smysl. Dear Meister, skláním se v hlubokém studu před Vámi, panem kapitánem, panem majitelem lodi i pozůstalými po zahynulých, a volím odchod z paluby bez nároku na penzi a jiné požitky, které at' alespoň symbolicky splácejí mé pochybení. Postarám se, abych sešel z očí všech slušných lidí. Vám vždy oddaný a nyní nekonečně litující Wang Wei.“

– Co to stálo? zajímalo kapitána.

Carlo chtěl zařvat, že přinejmenším kus jeho vlastní duše, vždyť ten boží člověk jim oběma vykoupil budoucnost! Ale vrátil mu to jinak.

– Aby tu nepřekážel, vzdal se slušných peněz. Zasloužil si přibližnou náhradu!

– No dobře! uryl hulvát, – ale kolik jste usmlouval? Tolik života mu zas nezbývá!

V Carlovi se vařila krev, že ten chlap nevnímá cenu toho přiznání, juniora mají z krku a navíc ten list zůstane v jeho trezoru – bude uplatňovat vlastní zavinění cestujících v zakázaném prostoru. A chtělo se mu zvracet nad tím, že právě Mandarina musel obětovat jako pěšce na šachovnici pro záchranu tak odporného krále, pravda, i pro svou, ale na to měl jisté právo, nebyl to snad on, kdo starému umožnil zůstat na moři dlouhá léta přes výsluhu? Ted' mohl Němci jeho bezcitnost osladit.

– Dal jsem mu deset tisíc za nás oba.

– Marek...?

– Dolarů.

– Vy jste zešilel!!

– Není to ani zdaleka váš měsíční plat! kontroval Carlo neúprosně, – a půlka z toho je pakatel za vaše místo na můstku, ne?

Špekoun lapal po vzduchu, ale docházelo mu to, počítat uměl rozhodně líp než velet, radisté prozradili, jak si zapisoval podle manželčina diktátu, co stojí doma záchodová štětka, aby ji cestou koupil výhodněji.

A jak jste mu je dal...

– Ovšemže hotově, dorazil ho Carlo, – a bez potvrzení! Mělo snad někde vyplavat proti nám? Váš podíl jsem si musel půjčit z pokladny, tímto vás žádám o souhlas.

Má nejhorší za sebou! usoudil, když bastard jenom polkl.

– Bylo by dobře, dokončil, – kdybyste jej vyzvedl v přístavní ban-ce cash, pak bude všecko a giorno. Juniора pořád ještě vyšetřujeme, dopis najdeme odpoledne, až bude Wang za horami.

Na to už kapitán jen kývl a protlačil se dveřmi na chodbu.

A Carlo si mohl gratulovat, že odvrátil všechny pohromy včetně vlastní finanční újmy. Předem spravedlivě vypočítal Mandarinův nárok vzhledem k jeho věku i životnímu stylu na pět tisíc dolarů, které měl ovšem z trestu za nelidskost a zpupnou hloupost cele uhradit Prasečí Jindra.

Rózo, tvůj muž odčinil krátký výpadek ducha geniálním tahem, a zaslouží si znovu tvou úctu i lásku!

Siegfrieda vzbudila kolem deváté jakási významná změna, omá-mené smysly mu ji jen postupně objasnily: loď se nehýbala, uši zaznamenaly ohlas městského provozu, nos zhoršenou kvalitu vzduchu. Otevřel oči a zahlédl skrze žaluzii místo vodní plochy budovu v koloniálním stylu.

Silvia spala. Vášen v krásné tváři vystřídal hluboký mír, ptal se, v které z těch krajních poloh ho fascinuje víc. Ale přece nejvíc tím, že je součtem obou! Zatoužil se na všecko v Evropě vykašlat a zůstat tu, než v něm procitlo i vědomí, že by šel za Kašpara jí, té Marion, rodině a vůbec všem.

Jednou musí být bohužel dospělý...

Nemohl se odtrhnout od jedinečné koláže, kterou nízké slunce roštem žaluzie promítalo na opálené nahé tělo, ale právě její výraz, neuměl rozhodnout, zda blažený či bezbranný, ho odradil vytrhnout ji ze spánku. Takže si půjčil plastický klíč a za půl hodiny se vrátil sbalen. Nezměnila polohu, ale mezitím ji zahalil stín, ve kterém byla ještě žádoucnější. Pořád má čas svléknout se a přilehnout!

Bránilo mu v tom dál hnutí mysli, které taky ještě nepoznal: po-vyšovalo zájem ženy, s níž se právě domíloval, nad jeho. Dosud ode všech odcházel nad ránem, anebo je po věci zdvořile, ale rozhodně

vypravil domů. Poprvé zažíval, že výboj smyslů nezrušil napětí, trvalo dál!

Byl odměněn, když se zakrátko, namlouval si, že pod jeho pohledem! probudila tak náraz, jako by sem právě vstoupila, a sama ho k sobě přivolala. Pochopil ale, že ho chce jenom cítit na sobě, a brzo i to, že pouhé líbání může být strhující jako sex.

V půl jedenácté však pohlédla na hodinky, stejně rozhodně se mu vymkla a telefonem objednala opulentní snídani, od plodů papaye až po hamandeggs; jeho se jen zeptala, chce-li čaj nebo kávu.

– Kakao... přiznal požitkářsky.

Že tak demonstrovala jeho přítomnost, stevard to určitě nahlásí! ho vybídlo znovu se zeptat.

– Tak mám se vrátit?

– Jak chceš ty. Ale právě sem letí můj muž.

– Prosím??

– Můj manžel. Volal v noci, že se chce mně i svému otci omluvit.

– Ale jeho otec...

– Nedal mi šanci mu to říct.

Přepadal ho další stav, se kterým neměl zkušenost, ano! zhrzil se, opravdu žárlí! Vzdor tomu sebepoznání se zeptal jako debil.

– Vrátiš se k němu?

– Já jsem neodešla...

– Ano, ale... opustil tě! A předtím sprostě podváděl. To mu promineš??

– Já nevím.

Málem nabídl, že jejího muže srazí z přístavního můstku do vody, ale hned si nadal pošuků. Zmohl se na bezmocný údiv.

– Jak to, že nevíš...?

– Ten tanec v kráteru, ta dvojí smrt a ty dvě noci s tebou, já nejsem ta, co se tu před necelým týdnem nalodila. Nebudu vědět nic, dokud se v sobě znova nevyznám.

Dál nenaléhal, aby se neztrapnil úplně. I on, doznal si, klouže po neznámém ledu, musí být opatrný a hlavně trpělivý. Taky mu pořád chybělo pár hodin spánku, aby doplnil energii, kterou od předvčerejška vydaly jeho duch i tělo. Současně ale tušil, že útlum je milosrdný, funguje jako barbiturát. Začal se bát zítřejšího rána, až přijde k sobě bez ní.

Chtěl to potlačit, a proto jí oznámil, že se vzdá dědictví a založí nadaci právě k tomu účelu. Aby byli její Martin a jeho teta úplně poslední, kdo spolu vedli tu hnusnou válku. Byl zaskočen, jak to náhle znělo nabubřele. Potvrdil to její skeptický pohled.

– Ty už alibi nepotřebuješ, Sigi.

– No dovol...

– Nechci se tě dotknout, ale to je křeč. Tenhle spor je ještě pomíjivější než řečené Pražské jaro, až umřou ti zbylí, co ho spolu vedli přímo, stane se kořistí parazitů, budou si v jeho kýlové vodě vysluhovat politické ostruhy a živit jej i sebe za peníze naivků, jako bys byl i ty. Myslím, že my dva s tebou jsme ho dobojovali tím nejlepším způsobem!

Pohled na postel mu pomohl z rozpaků, pohnul se, aby ji dal před příchodem číšníka do pořádku, ale zabránila mu v tom.

– Jestli sem můj muž přijde dřív než kabinový stevard, zjednoduší to náš rozhovor. Lhát mu nebudu.

Úžasně mu to zvedlo náladu, ale pořád nebyl ve své kůži, dokonce sebou při zaklepání na dveře trhl, jasně, číšník! má ke všemu i strach? Manželé i milenci žen, s nimiž se kdy zapletl, mu byli lhostejní, a tenhle si své parohy zasloužil sám, tak proč si s ním dělá hlavu?

Snad právě pro její úsilí zanechat tolik zřetelných stop? Není důkazem obavy, že se ze závislosti neosvobodí sama, ale jen, když ji zpřetrhá její muž?

Ona ho možná, ona ho nejspíš, ona ho určitě pořád miluje....!

Číšníkovi přivázejícímu servírovací stůl opravdu scházela jen kamera v ruce, tak trapně prozrazoval, co má hlavně za úkol. A ona se usmála a vtiskla mu pětidolarovku!

Pak tedy snídali, ale spíš se s ním líbala, což ho dokonale zbavilo všech myšlenek kromě jediné, že je mu skvěle a bude s ní ještě líp. Až mu znova řekla, že má nejvyšší čas. Nato se bleskurychle oblékla a doprovodila ho ke gangway.

Pod můstkem stál kordon námořníků připravených nosit kufry. Dohlížel na ně nejvyšší Italo. Je dva se úporně snažil nevidět.

– Takže... řekla.

– Takže... opakoval a všechno se v něm vzpíralo pomyšlení, že by ji už nikdy neměl zažít tak blízko jako teď. Sigi a Silly, bil jeho tep, Silly a Sigi...!

Její vlahý pohled uhnul. Z přístavního lomozu vylovil i on zvuk příjíždějícího auta a věděl všechno dřív, než to uslyšel od ní.

– To je on. Tak dobrý let a hodně štěstí, Sigi.

Dokázal se tam nepodívat. Aby nezbabral ten konec, řekl jí pár slov, která mu přišla na jazyk, ale nehrozila vykolejit do patosu či do smutku.

Přerušila ho tím, že ho i teď a tady políbila na ústa.

Prkenně vykročil a soustředil se jenom na to, aby dokázal pochodovat kolem jejího manžela a nesrazit ho nechtěně obřím vakem, popřípadě i vhodně reagovat, kdyby ho zastavil a oslovil, vždyť mohl ten polibek vidět!

Proti němu přicházel muž, který nezapřel svého otce, spíš lord než lékař, ale teď žádný mistr světa, Siegfried úkosem zahlédl popelavou tvář plnou napětí a viděl své akcie strmě stoupat, jak stále vnímal její rty. Těsně před ním příchozí své ženě nejistě zamával a jeho minul jako vzduch.

Taxi dosud neodjelo, malý Peruánec ho zahlédl a otvíral mu dvířka, groteskní střídání stráží! Zařekl se, že se ani teď neohlédne, a dokázal upřít oči na kartonové krabice, které tu právě překládali

z dodávky na pásový dopravník. JOSEF JAMEK JOCHING AUSTRIA, četl a přišlo mu to povědomé!

Když se však vůz rozjel, nevydržel. Co krátce zahlédl, měl dlouho podržet v paměti.

Ti dva si leželi v objetí.

Jako by právě prozřel, věděl, co to vlastně Silvia Burian vnesla do jeho života: s potřebou lásky, kterou v něm rozpoutala, bezbřehý chaos, když všechny dosavadní jistoty nahradila jedna totální nejistota.

A ta, jak absurdní, Harry! ho teď nabíjela spolu se smutkem i pozitivní energií, jaká škoda, že ji oni dva nepoznali včas, široko daleko není, pro co by se spíš vyplatilo žít!

Procitla, jako by prudce vyplula z vody, do níž sotva skočila, tak krátký se jí zdál spánek, i když se hned přesvědčila, že trval alespoň čtyři hodiny; připomněla si časové znamení, které naposled zavnímala z jakési pacifické stanice vyhrávající celou noc hity, a teď jí hodinky ukázaly deset.

Otočila hlavu a spatřila jeho. Seděl tu v džínách a pulovru, na kolenu obrovský bágl praskající ve švech, vypadal, jako by měl v příští vteřině odejít, a to ji přimělo rozevřít náruč. Až přitom si uvědomila, že je neoděná a nepřikrytá, ale to už na ní ležel vzpíraje se jako většinu noci na loktech, předtím to vnímala jako něžný ohled, ale teď zatoužila po plné váze jeho těla, proto ho volnými pažema přitiskla na sebe.

Žasla, že se cítí tak svobodná a bezstarostná, ačkoli by měla držet smutek za nezvěstného a bát se střetnutí s nevědoucím, který už brzy někde blízko přistane, aby ji právě o ty dva nově zrozené pocity připravil. Zatím ji však plně ovládaly, anebo možná ona je? když je vyvolalo vědomí, že od sebe dokázala zahnat smrt!

Dlouho leželi bez hnutí, chvíli přísáti, chvíli jen lehce se dotýkajíce rty, a v ní rostlo pokušení zůstat tak, dokud nevstoupí Jakub, až ji do kouta zatlačený rozum přece jen dokázal varovat, že tomu

skvělému chlapci zničí všechny záměry a nadto ho přivede do situace, jakou si opravdu nezaslouží.

Takže se mu včas vymkla, oblékla ranní pláštík a do telefonu nadiktovala k snídani všechno, na co dostala chuť. Jeho nechala rozhodnout, co chce pít, a nadšeně se přidala ke kakau.

Když se jí znovu zeptal, má-li se vrátit, prozradila mu nečekaně i pro sebe, že přilétá Jakub. Siegfriedova reakce jí potvrdila, že se do ní ten pleníč klínů skutečně zamiloval, až po uši! jak říkávala maminka o jejích prvních nápadnících, ale teď žerty stranou, aby nespáchal nějakou nepředloženost.

Anebo by měl? Noční telefon vymazala rozhodnutím zavolat ho k sobě tak dokonale, že si až teď zprávu zhmotnila: už za dvě hodiny, možná i dřív, tu uvidí člověka, kterého milovala tolik, že si kvůli němu málem vzala život. Smí mu tak bídnou zradu odpustit, když jejím nepřímým plodem je i Martinova smrt? A chce to, chce ho ještě vůbec, když teď bezpečně ví, jak snadno změnila oběžnou dráhu jiného muže?

Ano, Siegfried byl při svém mládí muž a měl jím být stále víc, a ona po téhle noci druhé nepochybovala, že by byla schopna udržet si ho tomu bláznivému věkovému rozdílu navzdory, a kdyby ne, připoutá stejně dobře i jiného! vrátila se jí sebejistota dívčích let korunovaná tenkrát bleskovým dobytím všemi obletovaného Jakuba... tady se zarazila, vždyť dobytá byla ona, odevzdala mu i ty pověstné klíče úplně od všeho a těmi tu hodlal zvonit, aby jí je zase brzo vzal??

To jí kroužilo hlavou, zatímco se objímala s milencem, jako by to byla pro ni běžná věc, a jedla a pila a vysmála se jeho kozímu nápadu zřídit si ve dvaceti nadaci. Současně se však vzdorně upínala do brnění draze vykoupené svébytnosti, která ji povznášela i nad trapné fízlování číšníka, a spíš než lahůdkami se dál sytila polibky.

Vnitřní časomíra jí opět sdělila, kdy toho má nechat, ke všemu byla čerstvě obdařena podobnou schopností, s jakou pohádkový Ji-

řík rozuměl řeči mravenců a havranů; ona teď zázračným vnitřním radarem sledovala přibližování svého stále ještě manžela. Pojednou věděla, že se musí rychle obléknout a včas zatvrdit, aby neprodala lacino svou kůži zrovna tomu, kdo ji z ní zaživa stáhl, když už měla to z pekla štěstí, že jí rostla nová.

U širokého vstupu do lodi úřadoval Ital, který se z nich včera pokusil vyrobit vražedný pár. Musel mít oči všude, protože jak veverka přeběhl po spojovacím můstku na břeh, aby se jim vyhnul. Ale ona už zůstala stát, právě tady si našla své soukromé bitevní pole.

– Takže... řekla srdnatě svému milenci.

– Takže... pokusil se o stejný tón on.

Vyvolala si jeho obraz, jak jej zběžně zachytila při prvním setkání v lodním baru. Tvář, do níž hleděla teď, patřila také jinému člověku, i on se v sobě bude muset znovu vyznat! Byl jí neuvěřitelně blízký a všechno v ní se vzpíralo představě, že by už nikdy neměla zažít jeho objetí.

K můstku dorazil nájemný vůz. Její radar jí ohlásil, kdo v něm přijel, ještě než ho mohla zahlédnout.

– To je on, řekla, – tak šťastný let a hodně štěstí, Sigi.

Zachoval se vzorně: nepohlédl tam a s ní se loučil jako po školním výletu.

– Dej se do klidu a mysli jen na sebe, Silly! Když si mě zavoláš, přiletím sem, když ne, uvidíme se tam, vždyť z Basileje do Berlína... a kdyby snad vůbec, dodal statečně – nezapomenu.

Vykašlala se na celý svět a políbila ho na ústa.

– Děkuju ti, žes to nezkazil!

Hodil obří bágel přes rameno, proč jej neposlal s kufry ostatních? ach! čekal, že mu řekne, aby si jej nechal tu! V poryvu pocitů znovu zvažovala, nemá-li ho zavolat zpět, aby je Jakub potkal spolu, pak to mohl být on, kdo by zas hned odletěl, a všechno ostatní mohlo určitě počkat!

Ale to už kráčel Siegfried po můstku a proti němu Jakub, který jí zamával, právě když ho míjel; za ním se bezradně loudal námořník po marném pokusu odebrat mu zátěž.

Jediní dva muži, kterým za svého přece už ne tak krátkého života patřila, se na okamžik ocitli na vzdálenost dotyku. Také Jakub nesl jen kožený vak, ale přes rameno skládací tašku, kam mu vždycky všela výbavu na kongresy, hlavně nepostradatelný smoking, určitě je v ní i teď...

Je si jejím odpuštěním jist! Vždyť dobře věděl, jaká slabost se jí celá léta zmocňovala po každém odloučení! Jako by ji tím dodatečně urazil, zmobilizovala veškerou tvrdost na obranu tak těžce nabyté svobody. A když pustil vak a shodil tašku, aby ji mohl obejmout, postavila ho rovnou před holou pravdu.

– Ten fax ti sděloval, že jsi ztratil otce. A on mi předtím dodal sílu, abych si tu našla milence.

– To první mi řekli těsně před odletem. A to druhé jsem vytušil už převčírem. Proto jsem přece tady, Sylvo.

Tak ji strašně dlouho nenazval. A co ho znala, neviděla ho plakat. Když ji teď slane políbil, sevřelo se jí srdce, ale úplně jinak, než si představovala, když na něho marně čekala ve Španělsku.

Proč až teď? vykřikla její duše? Proč ji tu nechal málem umřít? Proč přichází, až když se znovu narodila? Pro něho ne!! věděla určitě. Objekt nezrušila, ale pomalu mu odtáhla svá ústa. Myslela na Martina a plnila jeho poslední přání, když do kapsy mužského saka pustila svůj snubní prsten.

Siegfriedův odjezd už nezaznamenala.

Očekávanou most important person rozpoznal lodní účetní nejen, že přijel jako první z nových hostů a k tomu tak nalehko, ale především díky frapantní podobě se zmizelým. Podle scénáře dohodnutého s rejdařem i kapitánem se mu pro tuto chvíli skryl za své podřízení. Mr. Burian Jakob, poslední nejistý článek při odstraňování

následků katastrofy, měl být napřed ponechán manželce a velením lodi opečováván, teprve až o to projeví zájem.

Carlo počítal s jistotou, že milenec opustí palubu s dostatečným předstihem, a byl čím dál neklidnější, když mu hlásili, že neodjel s ostatními odlétajícími pasažéry autokarem, nýbrž stále ještě snídá u dámy, se kterou strávil i tuto noc. Zvyklý počítat se vším, děsil se nejhorší varianty: že podvedený, který po otci přišel i o čest, uspořádá na palubě jatka. Proto sem postavil nejlepší borce schopné bleskurychle zasáhnout.

Manželka s milencem se vynořili na poslední chvíli a ona si ho troufla vášnivě políbit, když už manžel bral z taxi své věci. Pak ten berlínský playboy, který měl být rejdařem osobně ošetřen ve Frankfurtu, vypochoďoval proti němu a Carlo zezadu tiskl lokty dvou svých svalovců, aby je na rváče pošťval jako policejní psy.

Švýcar a Němec se však na lodním můstku minuli, aniž se viditelně zaznamenali.

Mladík dokonce odjel vozem, který sem muže jeho milenky dovezl. Ale řetěz nestoudností nekončil!

Manžel dorazil ke své ženě, složil ruční zavazadla a objal ji. Nebylo slyšet, co si říkali, ale polibek, který následoval, byl rozhodně delší než ten, jímž se loučila se souložníkem.

V Carlovi se spolu s křesťanem vzbouřil ženatý muž. Nejraději by se k tomu chudákovi rozběhl s křikem, že líbá děvku, co z něho udělala cornuta na očích celé lodi. Že nesměl, spaloval se hněvem. Je vůbec možné, aby byla vdaná žena schopna tak hnusné proradnosti??

A co když... nikdy na něco podobného nepomyslel, ale: co když si i jeho ctnostná Róza krátí dlouhý čas čekání na něho podobně jako tahle, aby mu pak lhala do očí stejně nestoudně i dokonale??

Cítil, jak se do něho ta strašlivá představa zažírá, aby ho už neopustila, a malomyslně v předtuše, že z něho navždy vyprchala absolutní důvěra v ni, takže ho v budoucnu po dnech vyčerpávající služby očekávají navíc noci plné pochyb.

Chmurné úvahy přeťal kapitán vracející se z přístavní banky. Jeho zajímalo jediné.

– Už je ten chlap pryč?

Zlost ho neopustila, naopak, přímo z něho čiřelo, že se bude pít po sebemenším důvodu, aby se Carla zbavil.

Chyba! ulekl se lodní účetní, v tom blázinci pustil Mandarina úplně z hlavy!

– Předpokládám...!

– Vy to nevíte jistě??

Tak to prr! řvát na něho ten parchant nebude, notabene před mužstvem!

– Nekřičte! zasyčel, – nejsme tu sami! Wang Wei mi slíbil, že se vytratí hned ráno. Nikdy mě nezklamal!

– Čekám na vaši zprávu! uryl kapitán, – pak dostanete...

S odporem se poklepal na náprsní kapsu.

Carlovi vracelo náladu vědomí tajného triumfu.

Jenže vzápětí se stalo neštěstí.

O pár vteřin později by je byl lodní účetní hladce zneškodnil, ale takhle i kapitán zahlédl známé štětcové písmo tuší na obálce, kterou sem Carlovi donesl botsman ve službě. Zastavil se.

– Co to je?

Carlo se úporně snažil, aby se mu neroztřásl ruce, když musel dopis otvírat před ním.

Madonna mia, stai con me!!

Dokázal ještě přidršet svitek bankovek v dlani, že skoro nebyl vidět, ale nemohl zabránit, aby nepřítel nečetl s ním.

„Dear Meister, dear captain, k doznání, které jsem vám ze srdce rád napsal, ještě toto: jsem vám přespříliš zavázán za svá poslední krásná léta, než abych si nechal zaplatit. Svůj slib odejít však splním! Uctivě a navždy vám oběma oddaný

Mandarin“

Pak už jen trpně přihlížel, jak mu kapitán bere peníze z ruky, rozbaluje a počítá je.

– Ale to je jen... pět...?

A už mu to nemohlo nedojít.

– Vy jste mě chtěl okrást!!

Botsman se toužil z války představených rychle uklidit, takže své hlášení vychrtil ve dvou větách.

– Našli jsme to u té branky na personální palubě! Byla zas otevřená...!

Carlo Zeppelini už jen tupě hleděl na švýcarský pár, který si dosud ležel v objetí.

Z dávno ztraceného ráje mládí, kde byl jeho jediným nepřitelem profesor italštiny, k němu slabě dolehl teskný verš povinného básníka.

„Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate! – zanechte veškeré naděje, vy, kdo vstupujete!“

Ach, Rózo, na nevěry už asi nebudeš mít čas...

M/S Harmonii, na níž se tento příběh odehrál, nelze najít mezi výletními lodmi křižujícími světová moře, stejně jako jeho hrdinové nejsou identičtí s konkrétními osobami. Také pojem „kýlová vlna“ znalci jistě odmítnou, ale románová postava, která si jej vymyslela, nazvala právě tak svého nejžádoucnějšího anděla smrti. Pravdivé jsou líčené lidské osudy a bohužel přízraky minulosti, které nadále ohrožují nejen Čechy a sudetské Němce. Zaplašit je může pouze odhodlání nastupujících generací – nevstoupit už nikdy na nebezpečný led nacionalistických vášní.

AUTOR

Tato kniha měla svůj počátek v původním scénáři „Pozdní sklizeň“ napsaném společně s Jelenou Mašínovou. Příběh vyvinul takovou vnitřní dynamiku, že přerostl v román.

Ten jsem psal od 20. 9. 1998 do 6. 4. 2000 především v Praze a ve Vídni, ale i během svých „čtecích“ a přednáškových cest v chronologickém pořadí na těchto místech: Zell am See, Hamburk, Frankfurt, Köln, St. Ingberg, Kempten, Norimberk, Lipsko, Wilhelmshaven, Gütersloh, Trier, Steyr, Berlin, Saarbrücken, Výmar, Bratislava, Zürs, Wiesbaden, Dinkelsbühl, Regen a Krefeld.

Korekturu německé verze jsem provedl s dr. Albertem Knausem v březnu a dubnu 2000 jako vždy v hotelu Eden-Wolff v Mnichově, závěrečnou autorskou korekturu obou verzí v květnu 2000 v Casa Zia Lina na Elbě.

P. K.

Pavel Kohout
Ta dlouhá vlna za kýlem...

Ilustrace na obálce Kharcheva Inna/Shutterstock.com
Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 24. 4. 2020

ISBN 978-80-274-0746-0 (epub)
ISBN 978-80-274-0747-7 (pdf)
ISBN 978-80-274-0748-4 (prc)